ATTACK!
ATTACK!
ATTACK!
KEITH DOUGLASS
USS CARRIER 16

Keith DOUGLASS

ATAC !
ATAC !
ATAC !

USS CARRIER 16

Traducerea în limba română
Uncris.

1

Flight Deck[1]
Nava chineză *Rising Star*
0600 Zone Time (Zulu -10)[2]

Stelele tocmai dispăruseră când Ishi Zhaolong a început rutina de dimineaţă. A tropăit pe puntea de zbor, îndreptându-se către tuburile lans-torpile de la tribord cu instrucţiunile de mentenanţă în mână.

Zona *cargo*, îşi reaminti singur. Nu *puntea de zbor* – nu pe această navă. Cel puţin nu încă. Dar destul de curând.

Nava de 84.ooo tone şi-a petrecut ultimele patru săptămâni pe mare, traversând Oceanul Pacific de la portul-bază Guaydong, până în acest punct aflat la două sute de mile vest de Hawaii. Până în acest moment – cu vremea călduroasă şi ploile de după-amiază care erau predictibile – fiecare porţiune de ocean semăna perfect cu următoarea. Totuşi, vremea călduroasă era o uşurare. Era destul de greu să fie menţinută iluzia de a fi o navă comercială, făcând mentenanţa avioanelor ascunse sub masivele panouri metalice, păstrând restul punţii de zbor într-o stare decentă, executând exerciţii de urgenţă ce făceau parte din rutina vieţii pe mare – iar toate acestea în timp ce se pretindea a fi vorba de o navă comercială normală.

---

[1] Flight deck – puntea de zbor.

[2] Maniera militară de a preciza ora: 0600 – *'oh six hundred;* Zone Time – ora locală; Zulu – echivalentul militar pentru GMT.

Evident, cu toţii aveau mai multă experienţă pe nave comerciale decât pe portavioane. *Rising Star* a fost prima – poate prima dintre multe altele, totuşi prima. Iniţial, masiva navă a fost construită ca unul dintre primele portavioane din Uniunea Sovietică. Lipsa valutei a devenit o problemă, făcându-i pe ruşi avizi de dolari. China a fost în stare să achiziţioneze matahala ruginită la un preţ derizoriu, o nimica toată din veniturile obţinute din traficul cu heroină.

Fără catapulte, cu puţine utilaje pentru reparaţii, şi un sistem de propulsie care funcţiona mai bine la o viteză de zece noduri[1] decât la viteze de luptă, *Rising Star* era dotat cu optzeci de avioane de luptă Harrier[2] VSTOL[3] şi cu sistem de lansare verticală a rachetelor instalat imediat lângă insulă[4], spre pupa. Bateriile de rachete antiaeriene Silkworm şi armamentul de pe avioane completau dotarea pentru luptă.

Şi echipajul. Cea mai mare parte a lui provenea din Navy (Marina Militară) chineză, totuşi experienţa lor era limitată la mici vase de război. Un contingent destul de mare venea din Air Force (aviaţia Militară) contribuind cu experienţa lor în operaţiuni de zbor, şi personal din Army[5] (Armata Terestră) pentru

---

[1] Nod – unitate de măsură a vitezei – 1 nod = 1.852m/oră.

[2] Harrier — Hawker Siddeley Harrier (colocvial numit *Harrier Jump Jet*) – primul avion operațional cu decolare/aterizare pe verticală, aflat în dotarea Marii Britanii și SUA. Avea rol de avion de recunoaștere și luptă (sprijin apropiat). Chinezii nu au avut niciodată în dotare Harrier. Ceva mai departe în text, autorul va scrie că doar seamănă cu acesta.

[3] VSTOL — vertical and/or short take-off and landing – cu decolare/aterizare pe verticală.

[4] Insulă – suprastructura unui portavion este concentrată la tribordul punții de zbor, într-o zonă relativ mică, numită *insulă*.

[5] Autorul folosește terminologia americană pentru a desemna forțele armate chineze:

- Armata de Eliberare a Poporului (中国人民解放军 – Zhōngguó Rénmín Jiěfàngjūn)

completare. Una peste alta, nu exista nici o Armă din China care să vrea să rămână pe dinafară la prima misiune a acestui Cal Troian.

În special Army. Timp de decenii şi-au dorit o debarcare amfibie în Pearl Harbor. Acum, aveau această şansă.

Ishi a tras deoparte o prelată descoperind un tub de oţel de trei metri lungime şi un metru în diametru. A îngenuncheat lângă el verificându-i circuitul de aer de înaltă presiune. Pe durata acestei prime misiuni, datorită mişcării produse de valuri, au descoperit faptul că conductele instalate au tendinţa să crape la rece, iar pe durata primei părţi a croazierei au pierdut aproape jumătate dintre garnituri. Ishi n-avea nici o speranţă ca aceste conducte să se comporte mai bine în apele calde de lângă Hawaii.

Aerul de înaltă presiune era o componentă esenţială a sistemului de luptă. Era unul dintre cele mai nesofisticate aflate la bord, şi totuşi, s-a dovedit a fi cel mai critic dintre toate. Ishi goli sistemul de aer, apoi scoase o supapă.

Rusia a fost recunoscătoare pentru valuta primită – recunoscătoare, dar nu prea mult. Propriile relaţii cu China au traversat perioade tulburi şi nu avea nici o intenţie ca vecina ei să fie prea bine înarmată. Totuşi China insistase ca portavionul trebuie livrat cu sistemul de armament complet şi operaţional.

A fost făcut un compromis, iar anticele conducte de aer erau doar o parte a lui. Rusia a înlocuit câteva sisteme de luptă vechi, mai puţin eficiente, pe propriile lor nave, în special la cele ce activau în zonele ţintă

- Navy (中国人民解放军海军 Zhōngguó Rénmín Jiěfàngjūn Haijūn),
- Air Force (中国人民解放军空军 Zhōngguó Rénmín Jiěfàngjūn Kōngjūn),
- Army (中国人民解放军 Zhōngguó Rénmín Jiěfàngjūn).

pentru submarine. Tubul la care lucra acum Ishi era pentru lansarea de la suprafaţă a torpilelor cu ajutorul aerului comprimat, şi fiind ghidate iniţial de un sistem sonar nu foarte grozav, dar relativ de încredere. ASW[1] a constituit pentru Rusia o preocupare deosebită, odată ce deţinea cea mai mare flotă de submarine diesel şi nucleare din lume.

Degetele agere ale lui Ishi pipăiră marginea conexiunii dintre furtunul de cauciuc şi tubul de lansare. Părea solid, sigur, fără semne de coroziune sau scurgeri. Se urcă pe tubul de lansare şi deschise valva de aer. Putea auzi şuieratul aerului ce intra în tub, dar nici o scăpare pe la garnituri.

Satisfăcut, a închis aerul comprimat şi-şi scoase carnetul cu rapoartele de mentenanţă din buzunarul de la piept. Notă data, ora, apoi bifă rubrica ce indica funcţionarea optimă a sistemului. Şi-a mâzgălit rapid iniţialele pe linia punctată, apoi a închis cu grijă carnetul şi l-a pus înapoi în buzunar.

Submarine. Simţi un fior rece la acest gând. Submarinele americane erau deosebit de greu de detectat şi urmărit, după cum îi spuseseră mai mulţi dintre tehnicienii cu vechime. Ce anume le făcea ţinte atât de dificile, nu ştia, dar îi repetaseră de nenumărate ori că haite de submarine patrulau în perimetrul exterior al celor mai mari insule din lanţul Hawaii. Ei aveau doar o şansă, una singură, de a-şi lansa arma în apă şi de a o direcţiona spre ţintă înainte ca ei înşişi să ajungă sub atacul devastator al submarinelor americane. O singură şansă.

[1] ASW — Anti-submarine warfare – activitate în războiul naval care utilizează nave de suprafață, avioane, elicoptere, submarine pentru a detecta, urmări, avaria și distruge submarinele inamice.

Păi, după cum se gândea Ishi, o şansă era destul. Se ridică, lipindu-se de tubul lans-torpile. Spera că atunci când va sosi vremea, acesta va ucide multe submarine americane. El va sta acolo, încărcându-l cu torpile cât de repede va putea. Şi în ciuda vorbelor prevenitoare ale celorlalţi, el era destul de sigur ca submarinele americane nu erau chiar atât de invulnerabile la zece kilograme de explozibil detonat lângă carenă.

Putea vedea celelalte nave comerciale chineze abia vizibile la orizont. În timp ce nava sa era dotată cu *jump jet*-uri, celelalte aveau roluri diferite. De exemplu, una dintre ele se presupunea că transportă gaze lichefiate sau petrol. Dar, de fapt, avea o serie de lansatoare pe verticală a rachetelor montate în punte. Cea mai mare parte din restul navei era încărcată cu nisip pentru a o face să se scufunde mai mult în apă, ca şi cum ar fi încărcată cu marfă.

Şi mai departe spre sud, o a treia navă ce părea a fi de tip *roll-on roll-off/RO-RO*[1], de fapt transporta două divizii de trupe chineze. Deghizarea era elegantă şi dura doar câteva minute ca să fie înlăturată. Pe dinafară, la prima vedere, părea a fi doar o navă comercială.

— Avionul meu – e pregătit?

Tonul rece îi spuse imediat lui Ishi cine era vorbitorul.

Commander[2] Chan Li se apropiase pe nesimţite, fără ca Ishi să-l audă. Ishi se întoarse terorizat.

---

[1] Roll-on/roll-off, RORO – nave destinate să transporte marfă pe roți (automobile, camioane, vagoane), care poate fi încărcată/descărcată pe propriile roți.

[2] Commander – autorul folosește echivalentul american al gradelor militare din Navy. De fapt, este vorba de 海军中校 *Hai Jun Zhong Xiao* (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel.*

Commander-ul era un om înalt, zvelt cu musculatura bine evidenţiată sub costumul de zbor subţire, verde. De obicei, arăta ca şi cum cineva tocmai a comis un păcat amarnic care-l obliga pe el, din păcate, să fie cel care trebuie să ia personal măsuri pentru pedepsirea nelegiuitului. Tocmai acest zel era cel care-l neliniştea pe Ishi, faptul că o dacă o pedeapsă severă, chiar brutală era necesară, Chan se va bucura foarte mult. Tremura numai la gândul de a-i da motiv lui Chan să-l dojenească.

Dacă viaţa ar fi fost dreaptă, Chan nu ar fi trebuit nicicând săi adreseze această întrebare lui Ishi. Torpilele, sonarul, acestea erau competenţele şi responsabilitatea lui Ishi. Ştia câte ceva despre avioane, ca oricare altul de pe navă, mai mult după ureche, din conversaţiile purtate în dormitoare cu cei ce lucrau la ele. Iar ceea ce auzise nu era cu totul încurajator.

Dar Chan se aştepta să primească un răspuns. Cerându-l, chiar. Pentru *commander*, subofiţerii erau piese interşanjabile la bordul navei, fiecare având ca singur scop să-i facă lui Chan viaţa uşoară, îndeplinindu-i aşteptările. În afara acestui fapt, Ishi nu exista pentru Chan.

Atâta aroganţă. Atâta putere. Piloţii americani erau oare la fel? se întreba Ishi. Cerând de la subofiţerii lor mai mult decât era de aşteptat, abia făcând câte ceva în timp ce subordonaţii roboteau ca nişte sclavi ore nenumărate şi cu mâncare insuficientă?

Trebuie să fie, concluzionă Ishi. Era ceva în zborul pe avioane de luptă care inocula aerul de superioritate în orice om. Poate că era consecinţa naturală a părăsirii pământului, a planării într-un regat în care omul nu a

fost destinat să pătrundă. Zborul crea monştri brutali, din câte îşi dăduse seama Ishi, şi până acum a făcut tot ce a putut ca să se ferească din cale piloţilor.

— Da, domnule[1]. Totul este pregătit, răspunse Ishi, conştient că orice alt răspuns ar fi urmat de alte întrebări. Habar nu avea ce status avea avionul lui Chan, dar era gata să parieze că prietenii săi marinari erau prea înspăimântaţi ca să lase ceva neverificat. Totul este gata.

Chan îl privi pentru un moment, iar Ishi simţi un fior de spaimă. În mod sigur omul pricepuse subterfugiul şi ştia că Ishi îl fenta.

— Foarte bine, spuse, în sfârşit, Chan. Te voi face pe tine responsabil dacă nu e gata.

Chan îl studie îndelung, ca pentru a-i memoriza figura, iar Ishi simţi cu adevărat teroarea. Dacă nu era totul gata, Chan îl va vâna efectiv pe toată nava şi-l va face să plătească pentru isprava sa.

USS[2] Centurion
0605 Zone Time (Zulu -10)

Sonar Technician Second Class[3] Renny Jacobs privi în sus la ceasul digital pentru a patra oară în tot atâtea minute. Arome ispititoare pluteau prin navă venind dinspre bucătărie, şi cu fiecare adiere de aer dinspre

[1] Autorul folosește stilul militar american de confirmare: *Yes, sir*. În Armata de Eliberare a Poporului se folosește formula: 是的，先生。 [*shì de, xiān shēng*]

[2] USS - United States Ship – Navă (militară) a Statelor Unite. Prefix la numele navelor militare americane (inclusiv submarine).

[3] E de discutat stilul militar american de mixare grad/funcție/calificare, mai ales când nu are echivalent în Armata & Marina Militară Română. Ceva mai departe în text, i se atribuie gradul de *Petty Officer* (*Second Class*) – cod NATO OR-5; echivalent *sergent*.

sistemul de ventilaţie, stomacul protesta din nou. Era noaptea *surf ’n turf*[1], iar pe o punte aflată mai jos şi mai spre pupa cu vreo douăzeci de metri, bucătarii frigeau fileuri de carne şi scoteau din mari vase cu aburi homari proaspeţi. Imediat ce fiecare îşi va primi porţia, vor dispare ca luaţi de vânt. Iar dacă schimbul nu-l va înlocui cât mai repede, Renny va rămâne cu buza umflată.

Şi unde dracu’ era Otter Pencehaven? Şi de ce dracu’ nu putea veni niciodată la timp ca să-şi preia schimbul?

Nu că Renny s-ar fi aşteptat ca Otter să renunţe la haleală – ce dracu’, nimeni nu face aşa ceva. Nu, obiceiurile erau bine stabilite. Era de presupus că Otter se va duce din timp la masă ca să fie primul când începe servirea. Ia-ţi haleala, mănâncă liniştit, apoi mişcă-ţi fizicu’n Camera de Control să-ţi preiei schimbul, ca să poată mânca şi ceilalţi. Nu era posibil ca aceştia să părăsească sonarul mai înainte şi să meargă toţi, deodată, să înfulece.

Sigur, se aflau chiar lângă coastele Hawaii şi abia terminaseră REFTRA – exerciţiu de antrenament – care era ultima etapă înainte de a pleca în deplasare în larg. Au fost patru zile lungi de exerciţii, urgenţe, ţinte simulate şi manevre evazive, cu rezistenţa echipajului împinsă la extrem de sunetul repetat şi iar repetat al alarmei generale. REFTRA a fost întotdeauna mult mai intens decât orice misiune de rutină în larg.

[1] surf ’n turf – fel de mâncare favorit în bucătăria americană care combină fructele de mare cu friptura. „*Surf*” se referă la homar, creveți, scoici care pot fi fierte, făcute pe grătar sau prăjite cu pesmet. „*Turf*” se referă la o friptură de mușchi de vită la grătar.

Skipper[1]-ul încă nu spusese nimic, dar Renny ştia că au trecut examenul, şi încă cu brio, doar uitându-se la inspectori. Aceştia au fost impresionaţi, o puteai vedea în ochii lor. Desigur, s-au legat şi de nişte mici rahaturi – trebuiau să o facă, nu-i aşa? Dar asta nu însemna prea mult. În ceea ce priveşte chestiunile importante, echipajul sub[2]-ului i-a dat gata pe inspectori.

Nu că asta ar fi contat prea mult atunci când te afli pe punctul de a muri de foame.

Auzi paşi uşori pe culoar şi se întoarse să vadă. Faţa plăcută, radioasă a lui Otter apăru, urmată imediat de restul siluetei sale costelive. O vagă urmă de unt topit se zărea la colţul gurii.

— Mişto haleală, spuse el cu voioşie. Se lăsă să alunece în scaunul fixat în podea lângă cel al lui Renny. Nişte homari prima-ntâi.

— Eu de unde să ştiu, afurisitule.

Renny era gata să înceapă iar o admonestare cu privire la preluarea schimbului la timp, dar se răzgândi. Era timpul de masă, şi chiar acum se servea singurul fel pe care-l dorea Renny.

— Am predat, ai preluat, continuă cu tradiţionala formulă marinărească prescurtată la schimbarea turei de serviciu.

Otter făcu o mişcare aprobatoare din cap şi-şi puse căştile la urechi.

— Ceva deosebit?

Renny marcă contacte de nave comerciale ce traversau ecranul acustic, arătându-i lui Otter ultima lor poziţie.

---

[1] Skipper – căpitanul unui nave/echipaj, echipe, etc. O persoană aflată în poziția de conducere.

[2] Sub – submarin.

— Nimic important, concluzionă Renny, apoi îşi scoase căştile pregătindu-se să plece. Cu o excepţie.

— Ce anume?

Renny făcu o scurtă pauză, parcă ordonându-şi gândurile.

— Un zgomot ciudat, cam ca cel făcut de deschiderea tuburilor lans-torpile. Aer comprimat, presupun. Nişte bule de aer, apoi nimic.

Otter dădu din umeri.

— Probabil că gagii ăia de la suprafaţă ventilau ceva.

— Aşa am zis şi eu. Dar mă aşteptam să se repete. Ştii cum sunt cei de pe navele comerciale – se mişcă ciclic. Renny arătă cu degetul spre semnătura acustică. Turbină, nu diesel. N-am putut-o corela cu nici un trafic comercial cunoscut.

— Ceea ce înseamnă chiar un şuierat, trase concluzia Otter.

— Mda. Renny parcă auzea homarul şi friptura chemându-l. Probabil că despre asta a fost vorba. Vreun marinar care s-a mişcat aiurea, ca şi tine.

Puntea de zbor
USS *Jefferson*
0610 ora locală (Zulu -10)

Lieutenant Commander[1] James „Bam-Bam[2]” Flint se întinse în scaun, oftând. TAO[3] era tipul clasic al băiatului de la ţară, masiv, blond, care stătea ore întregi în scaun holbându-se la ecran, aşteptând să se întâmple ceva rău. Petrecuse multe ceasuri dorindu-şi un cablu mai lung pentru căşti, sau măcar nişte boxe care să-i permită să stea în picioare, să se mişte ca să elimine crampele musculare ce apăreau când stătea prea mult timp nemişcat.

Nici azi nu era vreo excepţie, o zi relativ liniştită, în ciuda antrenamentelor intensive planificate. *Squadron*[4]-ul de S-3B Viking[5] tocmai terminaseră o torpilare simulată împotriva unui sub adversar – rol jucat de USS *Centurion*, navă reprezentativă pentru o nouă clasă de submarine de atac. *Centurion* a fost în postură de învingător, până când amiralul i-a ordonat să mărească zgomotul propriu emis pentru a da şi Viking-ilor o şansă în luptă.

Bam-Bam verifică programul exerciţiilor de antrenament prevăzute pentru perioada turei sale. Nimic important, nici măcar ceva interesant. Singura chestie mai deosebită era echipa SEAL[6] debarcată în

---

[1] Lieutenant Commander – grad militar în US Navy (cod NATO OF-3); echivalent *maior*.

[2] Bam-Bam – pornind de la numele de familie (Flint), porecla face referire la un personaj din serialul de desene animate *Familia Flintstone*. Poreclele (*noms de guerre*) sunt o practică larg răspândită în rândul militarilor, fiind practic oficializate la piloți (cod de identificare).

[3] TAO — tactical action officer – ofițerul responsabil cu acțiunile tactice de luptă.

[4] Squadron – unitate ce cuprinde un număr de avioane, de obicei 12-24 de același tip, divizate în trei-patru *flights*, în funcție de tipul avioanelor și de apartenență (Navy, Air Force, Army).

[5] Lockheed S-3 Viking – avion bimotor, patru locuri, utilizat de US Navy pentru detectarea submarinelor, realimentare aeriană, bruiaj electronic.

[6] SEAL – **SE**a-**A**ir-**L**and – trupe de elită (commando) ale US Navy; acronimul subliniază mediul în care acționează aceste forțe speciale (pe mare-în aer-la sol).

munţii din Hawaii, în cadrul unui exerciţiu comun cu forţele speciale aparţinând altor servicii militare. În principiu, portavionul era pregătit să asigure suport acestei echipe, dar până în prezent, SEAL au preferat să-şi vadă singuri de treaba lor.

După ce ultimul S-3B Viking a aterizat pe punte, *Admiral*[1] Everett „Batman”[2] Wayne se lăsă pe spate în scaun şi oftă. Bam-Bam – pilot de Hornet – se întoarse spre el cu o expresie întrebătoare.

— *Sir*?[3]

Batman făcu o mişcare cu mâna.

— Nimic. Mă gândeam doar.

Îşi îndreptă spatele.

— Până în prezent au făcut o treabă bună. Am să fiu în *Flag Mess*[4]. Dă-mi de ştire dacă se-ntâmplă ceva interesant.

— Am înţeles, *Admiral*.

Bam-Bam se întoarse cu faţa la monitor. Ultimul S-3B era marcat ca „prieten” de un simbol pe marele monitor albastru ce domina peretele dinspre babord.

— Ce-o fi înţelegând prin „interesant”? întrebă ofiţerul aflat în dreapta lui Bam-Bam.

— Depinde de cine-i amiralul, răspunse pilotul. Pentru unii dintre ei, e vorba de tot ce n-a fost prevăzut în planul de zbor, până la ultima secundă. Micromanagementul…

— Ca pe *Vincennes*…, spuse ofiţerul de veghe.

---

[1] Admiral – gradul de *Admiral* din US Navy are cinci trepte; în acest caz este vorba de cel mai mic nivel, *Rear Admiral* (*lower half*) cu o stea (cod NATO OF-6).

[2] Batman – referire la celebrul personaj de benzi desenate și film; un tip formidabil.

[3] Sir – formulă de respect utilizată de un grad inferior când se adresează unui grad superior.

[4] Flag Mess – sala de mese, cantina, popota ofițerilor superiori.

— Exact. Dar pentru *Admiral* Wayne, e niţel diferit. Consideră că dacă ai trecut testele de TAO şi examenul oral, însemnă că ai destulă pricepere ca să apreciezi situaţia. Depinde de unde te afli, de ce se-ntâmplă în lume, dacă ne aflăm în mijlocul unei situaţii potenţial explozive sau dacă navigăm în largul coastelor Hawaii în timpul REFTRA.

— Deci cum ai să ştii când e cazul să-l chemi? întrebă ofiţerul. Unele motive sunt clare, cred. Pierzi un avion, ai o coliziune pe mare, careva deschide focul asupra ta – asta e clar. Dar cum poţi decide pentru alte cauze?

Mişcarea de pe monitor captă atenţia lui Bam-Bam, care, brusc, nu a mai fost interesat de o discuţie teoretică cu tânărul ofiţer. Adrenalina se revărsă în muşchi eliminând orice urmă de disconfort.

Ofiţerul de veghe, sesizând faptul că TAO nu-i mai acordă atenţie, se întoarse şi el spre monitor, întrebând:

— Ce-i?

La prima vedere, juniorul nu văzu nici un motiv pentru preocuparea lui Bam-bam faţă de ecranul tactic. Viking se îndepărta zburând direct către ultima poziţie cunoscută a submarinului. Boxele de deasupra capului redau conversaţia dintre avion şi operatorul specialist din modulul USW[1] aflat în compartimentul vecin, o mică secţiune a CDC – centrul de conducere a luptelor – de pe portavion. Deşi în mod normal echipa DESRON[2] conducea acţiunile distrugătoarelor, acest exerciţiu era menit să flexibilizeze structura alternativă de comandă în cadrul grupului de bătălie. Modulul USW

[1] USW – se ocupă de coordonare tuturor măsurilor de luptă anti-submarine.
[2] DESRON — Destroyer Squadron Commodore – comanda grupul de distrugătoare.

de pe portavion a simulat pierderea DESRON şi şi-a asumat întreaga coordonare şi răspundere a responsabilităţilor.

Nu departe spre est, două F-14D patrulau, aşteptându-şi rândul să alimenteze la *tanker*[1]. Un F-18 Hornet lua o „duşcă” de vreo mie de litri de combustibil de la KS-3[2], înainte de a face prima angajare pe panta de aterizare pe punte. *Wingman*[3]-ul său degajase deja de lângă *tanker* şi zbura către zona cu formaţia de aşteptare la aterizare.

— Ce-i? întrebă din nou ofiţerul de veghe, tulburat.

În loc să-i răspundă, Bam-Bam mută cursorul de pe monitor şi-l opri scurt pe un simbol ce reprezenta o navă comercială chineză. Făcu *click*-dreapta pe mouse, şi o mică fereastră cu informaţii despre navă apăru atât pe marele ecran cât şi pe cel mic din stânga sa.

— Asta e cam ciudat, murmură Bam-Bam.

Mâna îi zvâcni şi s-a aşezat pe telefonul alb aflat pe consolă, între TAO şi ofiţerul de veghe.

— Nu-mi place absolut deloc.

Ofiţerul de veghe se lăsă pe spate în scaun şi-şi răsuci capul pentru a putea vedea ecranul celuilalt. Cursul, viteza, ultima identificare vizuală, destinaţia finală, portul de origine, toate erau afişate în mod ordonat. Nava comercială fusese survolată zilnic atât de avioanele P-3C de la bazele terestre cât şi de avioanele portavionului, după un program riguros, iar fotografiile erau disponibile în centrul de informaţii – CVIC – arătând fiecare detaliu al suprastructurii navei.

— Face cincisprezece noduri – ba nu, optsprezece noduri, spuse Bam-Bam privind vectorul viteză ce

[1] Tanker – avionul cisternă.
[2] KS-3 – tip de avion cisternă.
[3] Wingman — coechipier în formația de zbor.

creştea lent. De fiecare dată când am fost cu ochii pe ea, făcea zece noduri.

— Se apropie *liberarea*, sugeră ofiţerul de veghe, referindu-se la clasica manevră din Navy de a mări numărul de rotaţii pe minut al elicelor peste valoarea ordonată, când nava se apropie de portul de destinaţie. Se grăbesc să ancoreze şi să descarce încărcătura, probabil.

— Poate că da. Poate că nu. Fir'ar..., făcu Bam-Bam şi strânse degetele pe receptorul telefonic. Continuă să înjure încet în timp ce forma numărul de la *Flag Mess*. Vocea i se poticni brusc.

— *Admiral*, aici TAO. Am nava *Rising Sun* la douăzeci de noduri pe direcţia Pearl Harbor... şi virează *în vânt* chiar acum, *sir*.

Bam-Bam ascultă un moment, apoi dădu din cap şi spuse:

— *Aye-aye*[1]*, Admiral*.

Puse receptorul la loc şi ordonă:

— Ridică în aer încă două S-3. ACUM! Harpoon[2]. Spune-i lui *handler*[3] şi lui *Air Boss*[4] că amiralul vrea executarea în timp record.

Întrebările se îmbulzeau în mintea ofiţerului de veghe, dar era prea ocupat cu executarea ordinelor date de TAO, ca să-l mai întrebe ceva. La câteva secunde după telefon, 1MC[5] au prins viaţă.

---

[1] Aye-aye – răspuns tipic în marina americană și engleză. Conține o triplă confirmare: *Am auzit ordinul, L-am înțeles, Îl execut imediat.*

[2] Harpoon – tip de rachetă anti-navă, cu rază lungă de acțiune.

[3] Handler – responsabilul cu mișcarea avioanelor la bordul unui portavion: hangar, puntea de zbor, decolare/aterizare. Uzual i se spune (amical în argou) *Mangler – neîndemânatecul care creează harababură*.

[4] Air officer (uzual numit Air Boss) – ofițerul responsabil împreună cu asistentul său (Mini Boss) de toate aspectele ce includ avioanele de pe navă și din zona de 5 mile din jurul acesteia.

— *Flight quarters, flight quarters*[1]. Lansare S-3 din *Alert-30*[2].

Ofiţerul de veghe putea auzi tropăitul a nenumărate picioare alergând pe pasajele de trecere, zgomotele de deasupra capului, pe măsură ce echipajele intrau în acţiune.

În sfârşit, după un ultim telefon către *handler* care-l asigură că cele două Viking era pregătite, ofiţerul de veghe se întoarse către Bam-bam şi-l văzu pe *Admiral* Wayne stând chiar în spatele său. Amândoi se uitau cu furie crescândă către monitorul tactic. TAO se adresă ofiţerului de veghe.

— *General Quarters*[3].

Obiceiul de a asculta şi executa ordinele era prea adânc înrădăcinat pentru ca ofiţerul de veghe să mai pună măcar o întrebare. Mâna i se apropie de maneta de alarmă şi o acţionă încă înainte ca TAO să termine cuvintele.

— Acolo, spuse *Admiral* Wayne, pe un ton furios. Cristoase, sper că nu ne-am trezit prea târziu.

Atunci văzu şi ofiţerul de veghe. Simţi cum se albeşte la faţă când înţelese ce se întâmplă.

— Sfinte Dumnezeule! spuse, mai mult pe un ton de rugăciune decât de sudalmă.

Nava comercială avea acum douăzeci şi cinci de noduri, dar adevăratele detalii terifiante nu apăreau pe

---

[5] 1MC – sistemul audio principal de pe nave. Asigură transmiterea generală a informațiilor și ordinelor către întreg echipajul, și este suficient de puternic pentru a putea fi auzit de către oricine, indiferent zgomotele din mediu.

[1] Flight quarters – locurile desemnate personalului ce dețin poziții cheie în desfășurarea operațiunilor de zbor.

[2] Alert-30 – avioane aflat în status „alarmă” cu decolare în maxim 30 minute.

[3] General Quarters / Battle Stations – *Alarmă*! — anunț făcut la bordul navelor de război prin care se ordonă prezentarea tuturor membrilor echipajului la posturi și pregătirea navei pentru luptă.

monitorul tactic. În schimb, erau prezente pe micul ecran TV montat sus, în colţul din dreapta al încăperii. Tv-ul era folosit pentru o multitudine de scopuri, dar acum retransmitea imaginile luate de aparatura foto montată pe Viking-ul aflat în aer.

— Nemernicii, spuse Admiral Wayne. Faţa sa era o mască de furie rece. De data asta vor primi o lecţie.

Vechitura aia de navă comercială părea prinsă în centrul unei tornade. Panouri metalice se desprindeau de pe suprastructura sa, descriau traiectorii greoaie prin aerul tropical înainte de a lovi cu zgomot suprafaţa valurilor, stârnind coloane de apă şi spumă albă. Masivul transportor de containere continua să navigheze neabătut împotriva vântului, deşi părea să piardă pe rând toate elementele structurii sale. Macarale şi scripeţi alunecau uşor peste bordurile laterale şi se scufundau, iar mari porţiuni de punte se „descuamau” spre înapoi, lăsând la vedere elevatoarele. Vechile şine care serveau drept cale de rulare pentru transportul containerelor coborau în punte, iar o suprafaţă din material antiderapant îi lua locul.

— Alea sunt Harrier, spuse amiralul cu un aer surprins. Nu chiar – dar ceva ce seamănă cu ele. Luă căştile circuitului *Navy Red* — echivalent al *telefonului roşu* – de lângă el. Doamne Dumnezeule, aşa ceva nu e posibil.

— Un Cal Troian, spuse ofiţerul de veghe, uimit. E imposibil.

— Nu numai că este posibil, dar se întâmplă chiar în clipa asta, şuieră Bam-Bam. Aşa că bagă-ţi minţile-n cap şi ridică-mi câteva avioane în aer. Am nevoie de

Tomcat[1] şi Viking încărcate cu Harpoon, torpile, cu orice avem în stare să distrugă un portavion. Spune-le celor din modulul USW să activeze *Gertrude*[2] şi să dirijeze submarinul la atac.

Bam-Bam deja transmitea informaţii către *Admiral* Wayne în timp ce acesta vorbea cu ofiţerul de serviciu de la Comandamentul Flotei din Pacific.

Ofiţerul de veghe îl avea pe *Air Boss* în receptorul de la urechea dreaptă, pe *handler* în cel de la urechea stângă, şi un avion vuind chiar peste compartimentul tactic. Acum a luat prima lui decizie: a ordonat Hornet-ului să înceteze alimentarea cu combustibil şi l-a trimis să facă un *bingo*[3] la Hickum[4] împreună cu Tomcat-urile. Ţinând seama de numărul mare de avioane pe care se pregăteau să le lanseze, n-ar fi avut timp să se ocupe de aterizarea unui *winchester*[5]. *Tanker*-ul a raportat că mai are destul combustibil pentru a mai rămâne în aer încă un tur şi poate alimenta cel puţin primul val de avioane de luptă.

Pe când supravegheau, un nor de praf şi furie s-a ridicat de pe puntea nou-transformatului portavion. Două Harrier, câte unul la fiecare capăt al navei s-au ridicat în aer, legănându-se, înclinate într-un unghi neobişnuit. Pe măsură ce contracarau gravitaţia, au început să alunece spre înainte, câştigând rapid viteză şi altitudine prin tranziţia de la configuraţia de decolare la cea de zbor orizontal.

---

[1] F-14 Tomcat – avion de vânătoare american, supersonic, biloc, bimotor, cu geometrie variabilă, special conceput pentru US Navy.

[2] Gertrude – telefon subacvatic (UQC, AN/WQC-2) care funcționează cu ajutorul ultrasunetelor.

[3] Bingo – în argoul aviatic, cantitatea minimă de combustibil care permite doar întoarcerea avionului la bază.

[4] Hickum Field – bază militară americană la Honolulu, Hawaii.

[5] Winchester – un avion care și-a epuizat încărcătura de rachete/bombe, rămânându-i doar tunul de bord.

— Nu, nu, spuse Batman, apoi a înhăţat microfonul *Navy Red*. Şi-a dres glasul, apoi a spus, cu o voce aspră. CINCPAC[1], aici *Jefferson*. Vă avertizăm că avioane inamice sunt pe curs de apropiere de insulă.

Răspunsul CINCPAC a fost înăbuşit de zgomotul din TFCC, dar fiecare a văzut oroare de pe faţa amiralului.

— *Wings dirty*[2], *sir.* Se pare că au încărcături complete de rachete aer-sol. Am avioane de-ale noastre care le vor intercepta, dar sunt încă prea departe.

— Air Force..., a auzit ofiţerul de cart apoi a trebuit să-şi redirecţioneze atenţia către treaba lui.

— Dacă nu decolează acum, pe urmă va fi prea târziu pentru ei, spuse încet TAO. Le vor surprinde la sol, exact ca..., se întrerupse, în mod evident nedorind să spună cu voce tare gândul care era în mintea tuturor.

Exact ca data trecută.

— Acei SEAL, *sir* – încă mai sunt acolo, spuse ofiţerul de cart. Doriţi să încerc să-i contactez?

Admiral Wayne a dat din cap.

— Stai concentrat pe sarcina de a ridica în aer, înarmate complet, toate avioanele din *airwing*[3]-ul meu. Dacă acolo e cineva poate face ceva, aceia sunt Murdoch şi băieţii lui. Iar ca să aflăm ce se întâmplă – ei bine, cred că vor afla imediat. Pe pielea lor.

---

[1] CINCPAC - Commander in Chief Pacific – Comandantul Flotei din Pacific.

[2] Wings dirty – aripi murdare - termen-cod prin care se precizează că un avion de luptă are sub aripi întreaga încărcătură de rachete/bombe.

[3] Airwing - Carrier Air Wing (CVW) – totalitatea aparatelor de zbor de la bordul unui portavion. Cuprinte mai multe *squadron*.

2

În Port, Hawaii
0615 ora locală (Zulu -10)

De-a lungul cheiurilor, docurile erau aglomerate cu nave aflate în escală, nave ce se întorceau din Orientul îndepărtat, sau făceau *Pineapple Cruises* – argou pentru croazierele în Hawaii.

Nu toate erau combatante – fiecare grup de bătălie naviga cu cel puţin una, iar uneori chiar mai multe nave de reaprovizionare. Deşi au existat propuneri de a le ataşa de zonele de acţiune şi a le considera ca pe nişte resurse locale, în loc să intre în componenţa unui grup de bătălie, nimic concret nu se schimbase în modul cum erau alocate.

Combatanţii de la bord, ofiţerii de serviciu din port, tocmai auzeau teribilele veşti transmise prin circuitul de luptă securizat *Navy Red*. Pentru mulţi dintre ei, primul semn că au probleme a fost vuietul din ce în ce mai puternic al sirenelor ce s-au trezit la viaţă. La început, cei mai mulţi dintre ei s-au gândit că e un fel de test de rutină, totuşi câţiva dintre veterani au pălit şi au alergat imediat la posturile de luptă.

Fiecare navă avea doar o treime din echipaj la bord, iar în unele cazuri, doar o cincime. Teoretic, cel puţin, fiecare compartiment avea destui subofiţeri şi ofiţeri de grade diferite, încât navele să poată ieşi urgent din port.

Teoretic. Realitatea era mult mai dură.

Totuşi, spre cinstea lor, majorităţii ofiţerilor de serviciu le-au trebuit doar câteva momente ca să înţeleagă ce se întâmplă. Imediat şi-au mobilizat specialiştii în operaţiuni de luptă, au manevrat tastele ce activau sistemul automat de armament pentru apărarea de aproape, şi au început să aducă on-line masivul complex de sisteme computerizate şi echipamente de tragere care erau capabile să lanseze rachetele anti-aer. Două nave, realizând faptul că nici una nu are suficient personal la bord pentru ca fiecare să devină activă, au transferat echipele de mecanici şi specialişti pe una dintre ele, lăsând pe cealaltă doar echipa de control a avariilor.

Cea mai mare parte a navelor erau conectate la sursele de energie de la ţărm, iar propriile lor motoare erau în *standby*. Toate erau propulsate cu turbine sau cu motoare diesel, cele cu aburi cedând demult locul unor sisteme de propulsie mai eficiente. Turbinele necesitau doar cinci minute pentru a deveni operaţionale, în timp ce motoarele diesel cereau ceva mai mult timp. Pentru ambele tipuri s-au ignorat cel puţin 80% dintre măsurile siguranţă prevăzute la pornire în manualul de utilizare.

Pe măsură ce motoarele se trezeau la viaţă, fiecare navă îşi activa simultan şi sistemele de luptă, utilizând energia adusă de la ţărm de cablurile groase. Consumul de energie electrică a crescut de patru ori în primele două minute, apoi s-a dublat din nou. Pe cuprinsul bazei, generatoarele au început să protesteze. Unul a cedat imediat, urmat imediat şi de altele.

Dar echipele de electricieni din bază erau la fel de motivate ca cele de pe nave. Baza Pearl Harbor în sine

nu are rachete anti-aer, nici baterii de Patriot, nici o posibilitate să se apere singură, în afară de puterea de foc a navelor ancorate la chei. Electricienii de la ţărm au intrat în luptă rapid, aducând generatoarele la 150% capacitate de funcţionare, reuşind astfel să restaureze furnizarea energiei electrice vitale. Sincopa de energie a durat doar douăzeci de secunde, dar suficientă ca să întrerupă funcţionarea tuturor sistemelor de luptă de pe nave. Procedurile de restartare au trebuit reluate peste tot.

La patru minute după ce sirenele au anunţat raidul aerian, prima navă, fregata rapidă USS *Louis B. Puller*, a plecat de la cheu. Parâmele au fost retezate cu toporul de către *boatswain*[1] când şi-a dat seama că nu mai era nimeni pe cheu care să le elibereze de la babale. Fregata se îndepărtă cu precizie de cheu, orientându-şi prova spre larg, în timp ce lansatoarele de rachete erau gata de lansare. Deşi era mult mai rapidă decât marile *cruiser*[2] sau distrugătoare, FFG[3] aveau în dotare rachete cu rază mult mai scurtă decât cele din bateriile surorilor mai mari. Totuşi douăzeci şi cinci de mile pentru o rachetă erau destule pentru un efect devastator.

Lieutenant[4] Brett Carter stătea în mijlocul Centrului de Dirijare a Luptei, întrebându-se dacă nu cumva tocmai făcuse cea mai mare greşeală a vieţii sale. Ca ofiţer de serviciu aflat la comandă, avea, cu siguranţă, autoritatea de a scoate nava în larg în situaţii de urgenţă, fără căpitan sau secund la bord, dar era

[1] Boatswain (bo's'n, bos'n, bosun) – șeful echipajului de punte.
[2] Cruiser – în prezent sunt cele mai mari nave militare de suprafață (cu excepția portavioanelor) prevăzute cu rachete ghidate cu rază lungă de acțiune.
[3] FFG – cod-clasificare pentru fregată cu rachete ghidate.
[4] Lieutenant – grad militar în US Navy (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.

aproape sigur că nici unul dintre aceştia nu ar fi fost de acord că era necesar.

Avusese doar câteva secunde la dispoziţie pentru a decide ce-i de făcut când veştile au venit pe circuitele securizate, iar în primele momente nu s-a putut gândi decât la terifiantele fotografii luate la Pearl Harbor după atacul japonezilor. Navy învăţase lecţia dură că navele ancorate în port puteau fi considerate pierdute în eventualitatea unui atac.

Lui Carter i-au trebuit cam douăzeci de secunde să ia decizia, destul cât să audă primele detunături ale exploziilor şi să vadă flăcări la orizont. Atunci, cu o voce calmă care nu reflecta panica din suflet, tânărul *lieutenant* a ordonat ieşirea navei în larg, a dat „liber la arme”, a desemnat prima ţintă ostilă şi a autorizat lansarea. Chiar dacă degetele îi tremurau, a acţionat cheia care activa circuitele sistemelor de armament.

Privind în urma navei, a putut vedea fumul ridicându-se de la cheul unde fuseseră amaraţi. Simţi un sentiment de uşurare – indiferent de consecinţele cu care se va confrunta la întoarcerea în port, în acea secundă a ştiut că a luat decizia corectă. Dacă ar fi aşteptat pe vreunul dintre ofiţerii superiori de pe navă sau permisiunea din altă sursă, acum nava sa s-ar fi luptat cu flăcările de la bord – sau s-ar fi scufundat – în loc să deschidă focul împotriva inamicului.

Echipa din Combat era lipsită de experienţă, în afară de un *Chief Petty Officer*[1] tehnician armurier cu vechime. Bărbaţii şi femeile trebuiau să acopere câte două posturi de luptă, la fel ca şi echipajul de pe puntea de comandă care era la fel de redus. Dar chiar dacă operau la turaţie maximă, cu un echipaj alcătuit

[1] Chief Petty Officer – Grad militar în US Navy (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

doar din cei care se aflaseră de serviciu, ofiţerii şi restul echipajului operau aşa cum au fost antrenaţi să o facă.

Şase minute după ce sirenele au dat alarma, primele rachete au plecat din lansatoare către contactul radar desemnat de USS *Jefferson* prin LINK[1] ca fiind *ostil*.

Racheta şi-a arcuit traiectoria peste golf, în căutarea ţintei desemnate de computere, comunicând cu nava în rafale scurte de biţi ce indicau poziţia şi vectorii, corectându-şi cursul uşor către avionul lider. Era efectiv o lovitură frontală, iar ochirea necesita o precizie extremă. Tânărul *petty officer third class*[2]*,* care lansase practic racheta de pe navă, nu o mai făcuse niciodată de unul singur, cu excepţia câtorva antrenamente pe simulator. A urmărit monitorul, a văzut racheta – *racheta lui* – fixându-se pe ţintă cu propriul cap de căutare şi brăzdând terminalul video. Piciorul lui bătea un ritm nervos în podea şi nici măcar nu realiza cât de mult semăna lupta din prezent cu jocurile video cu care mai pierdea nopţile.

În cele două minute scurse după lansarea rachetei, tânărul *lieutenant* OOD[3] a avut timp să se sperie. Cu norocul lui, era cel mai mic în grad OOD de pe toate navele din port, şi deja OOD cu grade superioare tunau pe canalul tactic, fiecare încercând să-şi degajeze nava din trafic şi să evite o coliziune, în timp ce continuau să lanseze rachete. Din fericire, FFG depăşise zona îngustă a canalului navigabil, după care OOD a luat decizia înţeleaptă să se îndepărteze cu toată viteza de

[1] LINK (data LINK) – circuit securizat care interconectează toate unitățile dintr-un grup de bătălie sau dintr-o zonă și permite schimbul reciproc de date, în vederea realizării unei imagini de ansamblu al situației tactice.

[2] Petty Officer Third Class – Grad militar în US Navy (cod NATO OR-4); echivalent *caporal*.

[3] OOD – Officer Of the Deck – ofițerul de serviciu (ofițerul de cart).

care era în stare în timp ce executa foc, şi să se ferească ca dracu de tămâie din calea oricărui *cruiser*.

Navele comerciale şi cele de pescuit îngrămădite în port şi pe canale – cu excepţia celor care au auzit sirenele dând alarma aeriană – erau în majoritate neştiutoare referitor la ce se întâmplă. Din punctul lor de vedere, Navy o luase pur şi simplu razna, în încercarea de a scoate simultan în larg atât de multe nave, fără a-i preveni şi pe ceilalţi aflaţi în traficul portuar cu privire la acest soi de exerciţiu. Mulţi dintre căpitani apelau Paza de Coastă şi autorităţile Controlului Portuar, cerând explicaţii şi protestând în legătură cu încălcarea drepturilor lor de prioritate în trafic. Totuşi, când prima rachetă a fost lansată, Paza de Coastă, care monitoriza *Navy Red*, a ştiut ce se întâmplă. Navelor civile li s-a ordonat să elibereze canalul navigabil. Imediat. Să eşueze navele dacă era necesar, dar sub nici o formă vreo navă militară să fie nevoită să ceară prioritate în faţa oricărei alteia civile.

Două *cruiser* Aegis urmau să-şi croiască drum plecând de la chei, şi au intrat pe canalul principal în timp ce rachetele erau lansate de pe punte. Rampele de lansare pe verticală, combinate cu computere capabile să urmărească simultan aproape trei sute de avioane inamice, alcătuiau cel mai puternic sistem antiaerian militar. În condiţii normale, cele două *cruiser* singure ar fi fost capabile să elimine toate avioanele inamice de la bordul portavionului chinez deghizat.

În condiţii normale.

Din păcate, dispoziţii recente din Navy au pus pe prim plan nevoia ca navele din US Navy să fie împiedicate în mod automat să deschidă focul (*friendly fire*) asupra altor unităţi proprii. Erau incluse nişte

blocaje în cadrul anumitor zone prin programarea de a nu accepta soluţii de tragere între anumite coordonate geografice, şi mărirea distanţei minime de tragere pentru rachetele din dotarea navelor. La momentul când cele două *cruiser* lansaseră primul val de rachete, avioanele chineze se aflau deja la această distanţă minimă. O rachetă a interceptat un avion, dar celelalte nu au detonat.

Douăzeci şi nouă dintre cele treizeci de *jump jet*-uri chineze au supravieţuit. Un altul a fost „aranjat” de fregată. Douăzeci şi opt au ajuns deasupra Pearl Harbor.

Nava chineză *Rising Sun*
0620 ora locală (Zulu -10)

Imediat ce ultimul avion s-a ridicat de pe punte, portavionul chinez a virat strâns spre nord, îndreptându-se direct spre coastă. În urma lui, navele de asalt amfibiu au lansat propriile lor avioane, plus un *tanker*. Acestea au rămas în zonă, încărcate cu rachete aer-aer, ca protecţie împotriva aviaţiei de pe portavionul american.

N-aveau de ce să-şi facă griji, cel puţin deocamdată. *Squadrons* de pe *Jefferson* erau concentrate asupra avioanelor inamice ce se îndreptau spre coastă. Grupul de bătălie văzuse cum portavionul îşi golise puntea.

Mult sub linia de plutire, tehnicienii chinezi de la sonar au auzit vocile fantomatice transmise de *Gertrude* şi s-au străduit să trianguleze transmisia de pe submarin. Un translator a fost adus lângă consolă,

ca să asculte şi să traducă vorbele ce veneau pe un circuit nesecurizat.

Soluţia finală de tragere nu a fost prea precisă. Submarinul ştia cât de periculoasă era folosirea sistemului *Gertrude*, şi a transmis doar o scurtă confirmare a primirii noilor ordine. Totuşi, acest *blip* sonor a fost suficient pentru a restrânge cercetările tehnicianului de la sonar care a selectat frecvenţa ultrasonică a transmisiei ce i-a permis să stabilească locaţia submarinului.

Desigur, folosirea sonarului activ a fost riscantă. Submarinul american era capabil să audă *ping*-ul emis de sonar de la o distanţă mai mare decât putea portavionul să recepţioneze ecoul acestuia reflectat de coca sub-ului. Mai mult, viteza mare a portavionului producea un zgomot infernal, care atenua şi el abilităţile ASW ale chinezilor. Dar tot era capabil să descopere şi să atace submarinul cu un baraj de arme, sau cel puţin să-l blocheze în golf până când îşi va scoate ultimul as din mânecă.

Ishi Zhaolong a traversat puntea, mişcându-se cât a putut de repede către SVTT[1] din babord. Primul ecou de la sonarul activ abia se făcu auzit în căştile tehnicianului, dar a asigurat destule informaţii pentru o lansare pe direcţie. Ishi era sigur că acel submarin se afla în dreapta lor şi se simţi uşor alarmat aflând că s-a înşelat. Totuşi, echipa trebuia să încarce SVTT de la babord. Nu era nimic deosebit acolo, dar fiind torpilor cu vechime la bord, voia să supravegheze procedura. Având puntea acum eliberată atât de avioane, cât şi de elementele de deghizament, mişcarea de du-te-vino

[1] SVTT — Surface Vessel Torpedo Tubes – sistem de lansare a torpilelor de pe puntea unei nave de suprafață.

printre cele patru seturi de lansatoare, două la babord, două la tribord, cerea mai puţin efort decât rutina de mentenanţă de mai înainte.

Ajunse la lansatorul-babord tocmai când în tub presiunea ajunsese la o mie *pounds*[1]. Ceilalţi tehnicieni aveau antifoane la urechi şi se aflau mai departe de tubul presurizat. Dacă ar fi apărut o defecţiune, oamenii ar fi fost împroşcaţi cu şrapnele.

Ishi păşi înainte şi reverifică setările. Torpila fusese programată să rămână la mică adâncime pentru o ţintă de suprafaţă. Capul cu aparatura de căutare combina tehnologia avansată *wakehoming*[2] cu un sonar destul de rudimentar. Era prevăzută şi cu un sistem secundar care detona la comandă dacă torpila s-ar fi fixat pe propria navă. A dat din cap aprobator către oamenii ghemuiţi dincolo de tubul SVTT, apoi s-a aşezat la adăpostul discutabil al unui montant de parapet. Nu s-a putut abţine să nu privească lansarea din spatele suportului metalic.

A fost un zgomot surprinzător de scăzut, doar cu puţin mai puternic decât la testele efectuate în Marea Galbenă şi pe drumul spre Hawaii. Un cilindru de metal lung de 1,20 m şi cu un diametru de 0,30 m a fost expulzat din tub, descriind prin aer un arc lung de treizeci de metri, înainte de a cădea în apă cu un *splash* uşor şi o coloană de stropi pe care oceanul o acoperi imediat. Înainte ca aceasta să dispară de tot, echipajul deja introdusese o altă torpilă în tub.

---

[1] Pound – unitate de măsură a greutății (0,453kg). În cazul de față, fiind vorba de presiunea unui gaz, ar fi fost corectă exprimarea: pounds/ inch squareed (inch^2).

[2] Wakehoming – acest tip de torpile sunt ghidate de senzori care detectează turbulențele apei din pupa navei. Torpila zigzaghează dintr-o parte în alta a siajului până ajunge la pupa unde detonează. Contra-măsurile acustice sunt inutile.

— O torpilă se apropie! izbucni o voce în căştile lui Ishi. Strigă către echipă să se mişte mai repede, disperat acum să lanseze cât mai multe torpile în apă ar fi posibil. Ceea ce păruse atât de palpitant, atât de îndrăzneţ când a fost vorba de deghizarea portavionului şi lansarea avioanelor, era acum atât de mortal şi personal.

Un evantai de torpile, asta era tot ce puteau face, se gândi el cu realism, cercetând apa din jurul său în încercarea de a vedea vreun semn al torpilei ce se apropia. O lovitură disperată de răspuns din partea submarinului asupra căruia trăseseră, menită să pună pe jar portavionul, încât să-l poată ţinti mai bine. Era prima – dar nu va fi şi ultima. Imediat ce submarinul american va fi relativ sigur că a scăpat de prima torpilă a lui Ishi, va lansa un baraj de torpile mai bine ţintite — fiecare cu ghidaj independent – de către un echipaj mai experimentat.

Pentru o clipă, Ishi s-a simţit disperat. Puntea pe care o considerase atât de spaţioasă şi sigură părea acum ameninţător de pustie.

USS *Centurion*
0632 ora locală (Zulu -10)

— Doar două, *sir*, spuse Otter microfon în timp ce Renny se lăsa pe spate în scaunul de lângă el. Suntem încărcaţi cu torpile de exerciţiu pentru REFTRA, sir, nu cu încărcătură completă. Ne aflăm în REFTRA.

— Şi eram al dracului de siguri că nu va trebui să lansăm torpile de război, răspunse *Captain*[1] Tran. Ştiu – ştiu. Dă-mi o soluţie de tragere. Una foarte bună, Otter. Nu ne putem permite să ratăm.

Otter se întoarse spre Renny, cu ochi disperaţi.

— Suntem în REFTRA, spuse, ca şi cum sta ar fi avut vreun sens.

Chief[2] – tehnicianul sonar – era acum în spatele lor, influenţa sa fiind calmantă şi mobilizatoare în acelaşi timp.

— Chiar asta este, fiule, REFTRA pe bune. Fă-o aşa cum am făcut-o în ultimele cinci zile, calm şi cu precizie. Am să verific datele de tragere – trebuie să-l „aranjăm" pe ticălos.

— Care dracu' o fi? a întrebat Renny, în timp ce analiza vectorii de direcţie şi adnotările de care avea nevoie pentru o a stabili o soluţie de tragere cât mai precisă. Acum, ştiind că aveau la bord doar trei torpile reale, lansarea unui evantai poate că nu era o idee prea bună. În condiţii normale, mda, ai vrea s-o faci. Dar nu acum.

— Separarea direcţiilor arată bine, aprobă *chief*. Acţionă microfonul cel ţinea în mână. Puntea de Comandă, Sonar. Avem o soluţie de tragere.

— Este aceea pe care o doreşti tu, Chief? întrebă Tran, vorbindu-i ca unui egal. Spune-mi.

— Pe asta aş alege-o eu, sir, răspunse *chief*. O singură lansare. calculăm o a doua soluţie chiar acum.

— Foarte bine. Foc de voie, *Chief*.

— Foc de voie, *aye*.

Ochii îi era încă fixaţi pe ecranul sonarului.

---

[1] Captain – Grad militar în US Navy (cod NATO OF-5); echivalent *colonel*.

[2] Chief – prescurtare uzuală pentru gradul de Chief Petty Officer (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

— Torpile, sonar – aveţi… *aşteptaţi*. Ţinta virează. *Captain*, daţi-mi cincisprezece secunde, *sir*. Vreau o soluţie mai bună.

— Anunţă-mă când eşti gata.

Renny înjură pe tăcute, dar suculent, când a văzut cum contactul acustic trecea când de o parte, când de alta a vectorului direcţie.

— Zig-zag? Întrebă.

— Mda, afurisitul, murmură *chief*. …OK, cu câte ştim despre el, putem compensa mişcarea. Uite, deja intră într-o rutină. Pregătiţi-vă, Renny, Otter. Lansăm în dreapta la comanda mea.

Renny simţi picăturile de sudoare alunecându-i pe spate. Aşteptarea devenea insuportabilă. Chiar în momentul când *chief* era gata să dea ordinul, un sunet nou sparse liniştea din micul compartiment sonar.

— Puntea de Comandă, Sonar. Torpile în apă. Două, *Skipper*.

— Două, *aye*. Gata pentru manevre evazive. Chiar în timp ce *skipper*-ul vorbea, submarinul se aplecă spre babord, iar prova spre înainte. Sonar, nici o schimbare a stratului termal?

— Nici o schimbare, *sir*. Gata pentru lansarea contramăsurilor.

— Ştii când, *Chief*.

— *Aye-aye, sir*. Ronny, ochii pe contact – eu mă ocup de cârmele de adâncime – şi fii gata cu butonul de lansare a momelilor.

— Sunt gata.

Renny ştia ce are de făcut, o făcuse de atâtea ori pe simulatoare şi în REFTRA, aşa încât, întreaga situaţie avea un aer ireal pentru el. *Chief* stătea în spatele lui,

Otter alături – de câte ori făcuse asta în ultimele patru zile?

Chief supraveghea cârmele de adâncime. Când submarinul va traversa bariera isotermală, unde temperatura apei nu mai era principalul factor ce determina viteza sunetului, *chief* va elibera contramăsurile. Acestea vor elibera în apă nori de bule, ce vor provoca destul zgomot care să mascheze atât detecţia altor sonare, cât şi să deruteze – să sperăm – torpilele ce se apropiau. Dacă erau acustice sau cu sonar activ, submarinul ar fi avut o şansă excelentă să plonjeze în adâncuri făcând inamicul să piardă contactul acustic, apoi să manevreze înapoi pentru a-şi lansa torpila.

Desigur, orbirea acustică era o lamă cu două tăişuri. Dacă nava inamică nu-i putea vedea pe ei, nici ei nu puteau să vadă inamicul. Nu conta – dacă momelile nu funcţionau, ar fi auzit zgomotul produs de torpila însăşi.

— Acum, spuse *Chief*.

Renny acţionă energic maneta ce lansa prima momeală, apoi pe cealaltă. Oare câte aveau? Simţi tentaţia de a se uita pe status-ul de bord, dar *Chief* verificase deja.

Cele două momeli au funcţionat aşa cum era de aşteptat, bolborosind în apă şi bulversând întregul spectru acustic. Sistemul automat a intrat în funcţiune şi a atenuat volumul sunetului din căşti până la un nivel acceptabil.

Prima torpilă de pe monitorul lui Renny a virat la dreapta, în mod clar ademenită de atractiva sursă de zgomot ce suprasatura apa cu energie acustică.

Ajungând într-un punct în care primitivele mecanisme de declanşare au fost „satisfăcute”, a detonat.

A doua nu a fost chiar sigură. Detonarea primei torpile, evident, a creat confuzie. A ezitat un moment, apoi a virat strâns spre stânga.

— A intrat în modul automat de căutare, anunţă *Chief*. Puntea de Comandă, Sonar – ne-a pierdut. Deocamdată.

— *Roger*[1], răspunse *skipper*-ul. *Chief*, intenţionez să mă întorc şi să refac contactul. Vezi vreo problemă?

— Două nave între noi şi *Sierra*[2]-2, Skipper. Ştim ceva despre status-ul lor?

Renny era atent la conversaţie, dar cu degetele pe butoanele de lansare a momelilor şi cu ochii lipiţi de monitor. Ce întreba *Chief* era perfect logic, dacă puteau crede că deşi se aflau chiar lângă coastele Hawaii, cineva lansa torpile asupra lor.

— Nu sunt informaţii, *Chief*. Până vom şti ceva sigur despre ele, le tratăm ca şi cum ar fi potenţial *ostile*. Ai şi vreun contact sigur cu navele noastre?

— *Yes, sir*. Am un contact solid pentru *Jefferson* şi escorta sa. Ştiu unde se află.

— Ţinând seama de împrejurări, nu prea sunt sigur că portavionul va aprecia dacă ceva se va apropia de el la viteză maximă. Dă-mi o direcţie.

— Doi-opt-zero, şopti Renny înainte ca *chief* să întrebe. Ăsta-i cel mai direct curs care ne va îndepărta de *Jefferson*.

— Doi-opt-zero, a repetat *Chief* imediat.

Renny nu ştia nici dacă *chief* avea încredere în abilitatea lui, nici dacă făcuse el însuşi aceleaşi calcule.

---

[1] Roger – termen-cod în traficul radiofonic prin care se confirmă/am înțeles.
[2] Sierra – termen-cod prin care se desemnează un contact-sonar submarin.

Dar, probabil, verificase. Îl mai văzuse pe *chief* făcând instantaneu calculele pentru unghiuri de direcţie.

Submarinul a virat strâns în direcţie opusă, revenind totodată la asietă[1] orizontală.

— Şase minute, Captain. Până când ajungem la distanţa de tragere.

Dar nu vrem să lansăm de la distanţă maximă, se gândi Renny. Nu cu numai două torpile reale rămase la bord. Nu, Chief doreşte o distanţă mai mică de unde avem mai multe şanse pentru o lovitură ucigătoare.

Ucigătoare. Cuvântul îi stârni fiori pe spinare şi pentru un moment – nu foarte lung, dar destul pentru a-l face să şovăie – Renny se opri. Moarte – ori ei, ori nava cealaltă.

Cealaltă, decise în subconştient, *nu noi*.

— Aşteaptă, spuse *chief* încet. Acum suntem în siguranţă. Ne-a pierdut şi nu ne poate auzi. Probabil suspectează faptul că ne îndreptăm spre ea, dar habar nu are unde suntem. Încă nu.

Lui Renny vorbele i se părură, ciudat de liniştitoare. Aruncă o privire către Otter şi se simţi uşurat văzând calmul şi expresia de încredere de pe faţa lui. Da, pentru *asta* au fost antrenaţi, pentru *asta* se află ei acolo. Ştiau ce trebuie să facă şi mai ştiau că sunt foarte buni la ceea ce fac. Şi în mai puţin de o oră, cineva va afla că este o idee foarte, foarte proastă să deschizi focul asupra lui USS *Centurion*.

USS *Jefferson*
0622 ora locală (Zulu -10)

[1] Asietă – poziție a planului de bază al unei (aero)nave față de planul orizontal.

— Adu-i înapoi, a urlat Batman, lovind spatele lui TAO. Recheamă toate avioanele de luptă. Poţi să le vezi? Nu-ţi dai seama ce urmează să se întâmple?

A înşfăcat căştile fără să mai aştepte răspunsul.

— Toate avioanele, aici amiralul. La tribord, *Marshall*[1] – IMEDIAT! Dacă aveţi puţin combustibil, ne ocupăm de treaba asta, dar eliberaţi imediat spaţiul aerian din jurul insulei. Confirmaţi!

Coborî microfonul de la gură aşteptând răspunsurile.

Unul după altul, liderii de *flights*[2] au confirmat. Pe monitor, simbolurile pentru avioane-prietene care se îndreptaseră spre Hawaii s-au oprit, apoi pixelii s-au rotit indicând faptul că avioanele se îndreptau înapoi spre portavion. Pe canalul tactic, devenise clar că operatorii care, în mod normal, coordonau apropierea de navă, vor fi în curând copleşiţi. Un E-2C Hawkeye a intervenit, asumându-şi controlul majorităţii avioanelor pe vectori de apropiere la o distanţă sigură, la sud de *Jefferson*.

Batman privea monitorul, cu faţa palidă.

— Doamne, cât p’aici să ne-o tragă.

Până acum, chiar şi ofiţerul de veghe pricepu despre ce era vorba.

Spaţiul aerian din jurul Hawaii şi canalul navigabil principal arăta ca o pânză de păianjen formată de cozile lungi ce marcau traiectoriile rachetelor lansate de navele de suprafaţă ce părăseau portul şi deschiseseră focul asupra avioanelor *ostile*.

Dacă avioanele lui *Jefferson* ar fi continuat apropierea de insulă, cele mai multe dintre ele ar fi

[1] Marshal stack – formație de zbor în așteptare înainte de venirea la aterizare.

[2] Flight – subunitate în Air Force/Navy/Army Air. Cuprinde 3-6 avioane, divizate în *sections* de câte 2-3 aparate.

fost doborâte de focul dezlănţuit de pe *cruisers* şi fregate.

Tomcat 201[1]
0623 ora locală (Zulu -10)

Lieutenant Hot Rock[2] era următorul la rând pentru alimentarea de la *tanker* când TFCC[3] şi Hawkeye au început să transmită ordinele. După o scurtă perioadă de confuzie, reuşi să afle ce s-a întâmplat. Era de neconceput, incredibil – dar se întâmplase. Un atac inamic asupra Pearl Harbor. O parte a minţii sale continua să creadă că era vorba doar de o simplă continuare a exerciţiilor de luptă la care participaseră toată săptămâna.

Liderul de formaţie al lui Rock, *Lieutenant Commander* Lobo[4] Hanson a priceput situaţia mai rapid decât el.

— Haide, Hot Rock. S-o ştergem de aici. N-am timp să te dădăcesc. Mişcă-ţi fundu' sus.

El s-a smucit înapoi, punând Tomcat-ul într-un cabraj aproape la verticală către o poziţie aflată la o altitudine mai mare. Formaţia de luptă *loose deuce* era preferata piloţilor americani şi era formată din două avioane. Unul ocupa o poziţie mai înaltă, păzind coada celui din faţă şi asigurând o mărire a spaţiului cercetat deoarece raza de acţiune a radarului se mărea odată cu

[1] Numărul modex – este un cod de identificare format din litere și cifre pentru avioanele din US Navy și US Marine Corps (exemplu: USN 201)
[2] Hot Rock – în argoul aviatic: un pilot foarte talentat, extrem de îndrăzneț.
[3] TFCC – Tactical Flag Communications Center – Centrul de comunicații tactice al navei-amiral al grupului de nave.
[4] Lobo – prescurtare de la *lobotomy* – operație pe creier. Personajul este descris ca fiind *„imprevizibilă, nițel nebunatică"*

altitudinea. Celălalt avion rămânea la o altitudine mai mică, plasat ceva mai în faţă, şi, de obicei, era primul care se angaja în luptă cu avionul inamic.

În urmă cu două misiuni pe mare, poziţia mai înaltă era preferata lui Hot Rock. Deşi nu era deloc doritor să o recunoască în faţa altora, se bănuia pe sine însuşi a fi foarte fricos. Ideea de a se trage asupra sa, în timp ce el trebuie să ignore şi să deschidă el însuşi focul, părea dincolo de puterea lui. Pentru o vreme, a reuşit să-şi mascheze problema cu calităţile sale excepţionale de zbor, dar în cele din urmă, chiar RIO[1] său şi-a spus fără tragere de inimă părerea.

Ceilalţi nu au ştiut nimic. Nici măcar *Commander* Magruder, CO[2] al VF-95, nu a suspectat cât de terifiat era el în aer. Oo, desigur, la acrobaţie, formaţii de zbor şi exerciţii de bombardament – era mai bun ca oricare.

Dar când era vorba să tragă, să ajungă faţă-n faţă cu inamicul şi să lupte pentru propria lui bucăţică de spaţiu aerian, dădea înapoi. Ultima dată Lobo aproape că era să fie ucisă din cauza lui.

Dar asta era de domeniul trecutului. Cei din *squadron* păreau a fi doritori să treacă peste, iar – Dumnezeu ştie de ce – Lobo Hanson a decis că totul era în regulă în ceea ce-l priveşte. Deci, atunci când ea i-a ordonat să ia altitudine, mâinile şi picioarele i s-au mişcat ascultătoare înainte ca măcar să fi putut formula vreo întrebare.

Dar ceea ce spunea operatorul de pe portavion era o nebunie, nu? Un atac la Pearl Harbor?

---

[1] RIO – Radar Intercept Officer – al doilea membru din echipajul unui Tomcat, care are ca atribuțiuni detecția țintelor, navigația, comunicațiile.
[2] CO – Commanding Officer – ofițerul comandant.

Imposibil. Absolut imposibil. Pe când urca la înălţime, se surprinse întrebându-se cam câţi alţii spuseseră acelaşi lucru mai înainte.

— Douăzeci de mile, îl anunţă coechipierul din scaunul din spate. Ai contact vizual?

— Da, am.

Insulele Hawaii erau înşirate pe orizont ca nişte mărgele gri-verzi. Chiar şi de la asemenea distanţă, originea lor vulcanică era evidentă. Puteai vedea aceasta în crestele muntoase crestate, ce urcau spre înaltul cerului, în pantele accidentate, în râurile împietrite de lavă neagră. Din acest unghi, se putea vedea diferenţa dintre ţărmurile aflate în vânt şi cele adăpostite, unele cu vegetaţie luxuriantă, altele cu una abia apărută.

Deci, cine a dat alarma că avioane inamice vin spre insulă? Băiete, să vezi ce şuturi o să încaseze ăla, după ce amiralul va afla cine a dat-o-n bară în asemenea hal.

Cu cât Hot Rock se gândea mai mult, cu atât era mai convins că e vorba de o aiureală. Sau poate chiar o parte a exerciţiului de antrenament. Asta trebuie să fie explicaţia – vreun tânăr ofiţer idiot a văzut ceva pe monitor, poate un balon meteo, poate cineva a dat foc la o grămadă de gunoi, şi a făcut presupunerea panicardă că orice ar fi aceea, era cauzată de un atac aerian.

Chiar atunci văzu şi el, şi-şi revizui opinia. Fum negru se ridica în valuri, multe şi urâte pe fondul verde al colinelor. Văzu flăcări izbucnind la baza lor, în timp ce culmile erau acoperite de vălătucii de fum.

Poate s-a prăbuşit un avion de linie. Poate a explodat o fabrică de produse chimice. Era conştient

că acum el era cel ce-şi da cu presupusul, încercând cu disperare să găsească o altă explicaţie pentru ceea ce avea sub ochi. Ceva, orice – nu putea fi vorba de ceea ce se spunea de pe portavion.

— Zece mile.

Hot Rock a auzit cum tensiunea din vocea celui din scaunul din spate a crescut. Deci, măcar unul dintre cei aflaţi la bordul acestui avion credea cele spuse de pe portavion.

— Ah, *shit*! Uite, navele ies din port!

Acum le putea vedea şi el, siaje albe brăzdând apele albastre liniştite, în timp ce flota americană se îndrepta spre ieşirea din port. Atât de multe, atât de imposibil de îngrămădite, de la această distanţă părând mai degrabă nişte mici petice gri-deschis pe fondul mării, decât nave ale US Navy. Dar LINK confirma. Fiecare navă din Navy capabilă să navigheze părăsea Hawaii.

Dar unde era celălalt avion? Aruncă o privire pe radar şi privi imaginea de ansamblu care începea să se contureze. Avionul se afla mai departe, înaintea lui, după cum arăta radarul, în timp ce navele – care îşi opriseră sistemele de luptă – transmiteau informaţii către Grupul de bătălie prin LINK, ei având avantajul puternicului sistem radar SPY.

Cu siguranţă, acolo era ceva ce semăna teribil de bine cu o formaţie strânsă de avioane inamice deasupra capătului opus al insulei. Se aflau într-o oarecare dezordine ce apare în mod normal după un raid de bombardament în care avioanele părăsesc poziţia desemnată în formaţie pentru a evita interferările reciproce. Dar acum începeau să se regrupeze, probabil trecând de la modulul atac la sol la cel de luptă aeriană.

Oare câte erau? Întoarse privirea de la insulă încercând să facă o numărătoare rapidă. Treizeci, poate patruzeci.

Acum se întorceau, zburând înapoi către Hawaii. O altă tură de bombardament? Sau doar o simplă schimbare de direcţie către siguranţa „aerodromului" de pe ape, unde armamentul automat al sistemelor defensive de pe nave ar fi putut să le protejeze.

Sau se duceau după *Jefferson*? La acest gând îl trecu un fior rece.

Nu conta că ei ar fi putut ateriza în Hawaii dacă era necesar, îndrăzneala oricui care încerca să atace portavionul *său* îl orbi de furie, mai rău decât evidenţa unui atac la sol asupra insulei.

Hot Rock manevră îndepărtându-se de Lobo, apoi împinse maneta de gaze până la capăt şi se avântă direct către înaltul cerului. Avioanele inamice se aflau acum chiar la marginea insulei, iar siluetele lor se estompau pe fondul întunecat al pământului. Nu că ar fi avut nevoie de contactul vizual, nu, nu cu multitudinea de senzori care-l alimentau cu informaţii prin intermediul HUD[1] şi nu cu un RIO în scaunul din spate care se asigura că n-a scăpat nici cel mai mic amănunt necesar în luptă.

Mai jos de el, avionul lui Lobo se îndrepta spre insulă. A fost o vreme când Hot Rock ar fi suportat pe tăcute angoasa şi frica, o vreme când credea – nu, *ştia* – că-i lipseşte curajul. Desigur, putea să piloteze avionul, chiar mai bine decât majoritatea. Dar când îşi compara curajul cu al altor piloţi, el însuşi considera că are o lipsă serioasă în inventar.

[1] HUD – **H**ead-**U**p **D**isplay – ecran transparent care prezintă informațiile holografic, direct în câmpul vizual al pilotului.

Asta era… până la ultima misiune. Acum ştia că poate fi un membru al echipei, care nu-şi va părăsi *wingman*-ul la izbelişte. Piloţii de pe MiG vor trebui să moară pentru ca să confirme acest fapt.

— Am o fixare, anunţă Lobo, indicând că racheta ei AMRAAM[1] s-a fixat pe unul dintre avioanele inamice şi este gata de lansare. Aşteaptă… aşteaptă…

— *Weapons tight*![2] comandă o voce cunoscută pe canalul tactic. Fir'ar să fie, *weapons tight*!

— Ce dracu'…? făcu RIO lui Hot Rock. *Admiral* Wayne a luat-o razna?

— *Sir, îl am*. Vocea lui Lobo era furioasă şi frustrată. Îl iert de data asta, dar mă socotesc eu cu el mai târziu.

— Nu. *Weapons tight*, fir'ai tu să fii! îl auzi Hot Rock pe Batman. Gândeşte, omule. Gândeşte. Ăla-i chiar deasupra centrului oraşului!

Un fior de orare îl străbătu pe Hot Rock când a realizat ce alegere a fost nevoit să facă Batman. Avioanele, cu aripile încă încărcate cu armament, survolau o zonă civilă cu o populaţie extrem de populată. Turişti, băştinaşi, localnici cu toţii înghesuiţi într-un oraş luxuriant, foarte aglomerat. Dacă ar trage asupra lor, i-ar doborî pe bastarzi – Hot Rock nu avea nici o îndoială asupra faptului – care ar exploda, împrăştiind fragmente arzânde, combustibil şi armament asupra civililor nevinovaţi care nu aveau nici o implicare directă în luptă. Pierderi colaterale, le

---

[1] AMRAAM – AIM-120 **A**dvanced **M**edium-**R**ange **A**ir-to-**A**ir **M**issile – rachetă aer-aer cu rază medie de acțiune, în toate condițiile meteo, zi-noapte. De tip *lansează-și-uită* (ghidare activă). Lansare ei se anunță prin codul: FOX THREE.

[2] Weapons tight – Termen-cod prin care se interzice utilizarea armamentului, cu excepția cazului în care ținta inamică - confirmată în mod absolut sigur ca fiind *ostilă* – este un pericol iminent, cu consecințe mortale.

numeau militarii, în încercarea de a minimaliza faptul că, de fapt, este vorba de moartea unor civili.

Dar alternativa – cât de rău va fi pentru nenumăratul personal militar şi pentru familiile lor aflaţi în mod curent în bază? A fost oare dreaptă alegerea lui Batman de a permite avioanelor inamice să se apropie de ţintele militare pentru a-i proteja pe civilii de dincolo de porţile bazei?

Dar militarii (bărbaţi şi femei) cunoşteau riscurile, nu-i aşa? Şi pentru că un atac asupra Pearl Harbor n-ar fi fost primul, nu-şi făceau griji – făcea parte din obligaţiile contractului semnat.

Dar familiile lor?

Nu, nu familiile. Membrii acestora nu erau cu nimic diferiţi de bărbaţii şi femeile de dincolo de porţi.

Totuşi, având două alternative, Batman a ales să angajeze lupta cu avioanele inamice pe drumul de plecare, după ce şi-au lansat bombele.

Acestea vor fi ţinte dificile după ce au scăpat de greutatea suplimentară a bombelor şi după ce au consumat o parte din combustibil. Mai uşoare, mai manevrabile – oare aveau şi rachete aer-aer? Ori au avut doar încărcătură de bombe, pentru atac la sol, convinşi că nu vor întâlni nici o ameninţare aeriană aici, deasupra teritoriului american? Dacă e aşa, vor plăti pentru această încredere în sine exacerbată… şi vor plăti amarnic.

— Hot Rock, la mine, comandă Lobo. Mergem să acoperim partea de vest a insulei… aşteptăm să-şi înceapă retragerea şi să ajungă deasupra apei.

— *Roger*, răspunse, deja executând un viraj larg pentru a ajunge pe poziţie.

Pe HUD, putea vedea celelalte perechi de avioane degajând pentru acoperirea tuturor sectoarelor, majoritatea plasându-se, însă, între insulă şi portavion.

— Mai sunt cam nouăzeci de secunde, sau chiar mai puţin, îl anunţă.

Dacă se duc într-adevăr către bază, a fost gândul nerostit.

— Vreau ca rachetele să fie fixate pe fiecare avorton din aer, a mârâit Hot Rock. Nu se va întâmpla din nou – nu când sunt eu aici.

Şi totuşi, în ciuda bravadei sale, se întâmpla. Privea, cu stomacul cuprins de crampe, pe HUD apoi la ce se petrecea la sol. HUD şi radarul arătau progresul simbolurilor ce reprezentau inamicul survolând solul, din momentul când au depăşit coasta americană. *Blip*-urile au virat brusc de la traiectorie şi şi-au mărit viteza. Starea de greaţă i-a crescut până la nevoia de a voma. Să stea aici, sus, cu încărcătura completă sub aripi şi să privească doar, era cea mai neagră experienţă pe care o avusese vreodată. Apoi, printre nenumăratele simboluri de pe HUD, jos pe pământul redat convenţional prin linii verzi, punctate, apăru brusc o izbucnire de lumină. Oarecum jucăuşă, în felul ei, dacă nu ştiai ce reprezintă cu adevărat. Atac la sol, arme, pământ, imense globuri de foc ce se înălţau în aer, consumatoare de carne, metal, lemn, cărămizi. Ce nu era inflamabil era spulberat în fragmente ce zburătăceau prin aer.

Coloane mari de fum negru se ridicau pe fondul întunecat al pământului.

3

Hawaii,
0700 ora locală (Zulu -10)

Rear Admiral Tombstone[1] Magruder înconjură cu un braţ umerii soţiei, privind-o cu dragoste.

— Seamănă cu o lună de miere?

Commander[2] Joyce „Tomboy”[3] Flynn Magruder se uita în sus, privindu-l cu o expresie drăgăstoasă.

— Trebuie să semene – am aşteptat destul ca să o avem.

— Doi ani. O trase de bluză, şi se întoarse cu faţa spre ea. Dar, în această călătorie, am de gând să recuperez timpul pierdut.

Ea se ghemui la pieptul lui.

— Doi ani. Nu-mi vine să cred.

Se trase puţin înapoi şi-l lovi uşor în piept.

— Tu ce-ai spune dacă vreunul dintre ofiţerii tăi subordonaţi ţi-ar spune că şi-a făcut soţia să aştepte atât de mult pentru a o duce în luna de miere?

El oftă şi o strânse din nou la piept.

— Aş spune că a fost un prost, dacă mireasa ţi-ar fi semănat. Dar, majoritatea femeilor nu-ţi seamănă.

---

[1] Este o trimitere la numele orașului texan Tombstone din perioada *wild west*, respectiv la celebrul pistolar/justițiar Wyatt Earp, fost șerif al acestui oraș. Porecla dată pilotului își are sens în duelul de numai 30 secunde de la OK Corral, în urma căruia, lui W. Earp i-a rămas reputația de "*toughest and deadliest gunman of his day*" – *cel mai bun pistolar al vremii*. Luptele aeriene – *dogfight* – sunt scurte, ucigătoare, duse 1 la 1, și cel mai bun învinge, ca în duelurile pistolarilor western.

[2] Commander – Grad în US Navy (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel*.

[3] Tomboy – în argou: Băieţoi; (aici, porecla se referă la temperament, nu la aspectul fizic).

— Adică?

— Nu sunt la fel de frumoase.

— Hmmm…

Tombstone a ştiut instantaneu că nu a dat replica potrivită şi a încercat s-o dreagă.

— Şi ar mai fi alte câteva chestii care au intervenit, ştii bine. Dă vina pe chinezi şi ruşi, nu pe mine. Ai fost prezentă – ştii cu ce ne-am confruntat.

A simţit cum îşi lipeşte capul de el, respiraţia răvăşindu-i părul de pe piept.

— Niciodată n-am să le iert nişte…

— Şi nici nu prea am avut de ales, nu? continuă el. Adică, ştii ce implicaţii are statutul de ofiţer. Şi din acest punct de vedere tu eşti diferită.

— De Pamela, vrei să spui?

— Printre multe altele, da. Pamela este un foarte bun exemplu pentru ceea ce vreau să spun.

— Pamela.

De data asta, ea se îndepărtă, iar Tombstone putu vedea nori negri adunându-se pe faţa ei.

— Hai să o spun direct. Suntem în luna de miere, lună amânată cu doi ani – cu şase luni mai mult decât un tur de comandă – suntem în Hawaii, probabil în cea mai romantică staţiune tropicală. Eşti de acord cu această realitate?

— Sunt.

— Şi-atunci, ţinând seama de toate acestea, de ce *dracu* ţi-a venit să aminteşti de afurisita aia?

El o privi uimit de transformarea de pe faţa ei. Mai văzuse şi altădată temperamentul legendar al roşcatei, dar numai ocazional se îndreptase asupra lui. Ochii ei verzi-strălucitori erau îngustaţi ca nişte fante, iar părul roşcat-auriu semăna cu un halo de fulgere.

Sprâncenele erau încruntate, iar gura voluptoasă devenise doar o linie subţire.

— Îmi pare rău. N-am vrut, spuse, nu prea lămurit cu ce anume greşise – la naiba, doar îi făcuse un compliment, nu-i aşa? – dar făcu uz de tacticile de supravieţuire conjugală pe care le învăţase încă de la început.

Nu conta că iubita lui soţie, dragostea vieţii sale, era probabil cel mai bun coechipier cu care zburase vreodată în scaunul din spate al unui Tomcat, bărbat sau femeie, şi un ofiţer de elită în comunitatea aviatorilor. Nu conta faptul că avea experienţă de luptă, atât ca membru în *squadron*, cât şi la comanda acestuia. Nu conta nici măcar că pe ea o alesese şi nu pe Pamela Drake, rupând o logodnă ce durase aproape zece ani şi se însurase cu micuţa RIO, care acum, practic, îl lovea cu vorbele ei.

Nu, categoric nu era momentul potrivit să aducă aceste argumente în discuţie. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă acum, era să se certe cu ea – cea mai rapidă cale de a scurta luna de miere.

Se uită la ceas. Dacă voia să ajungă la timp la cină, *dacă* reuşea să liniştească apele acum – era să tacă pur şi simplu şi să-şi ceară iertare. Mai târziu, când ea se va calma, va putea şi al să-şi dea seama cu ce a greşit.

— Iartă-mă, ai dreptate, spuse, punând în glas toată convingerea pe care aproape trei decenii în uniformă i-o aduseseră. Este luna *noastră* de miere.

— Spre deosebire de a cui altcuiva?

Nu, ratase „fereastra optimă”, putea vedea că aşa e. Odată ce Tomboy se ambala aşa, era teribil de greu s-o

linişteşti. Nişte scuze ar fi fost bune, dar numai dacă acţionat suficient de prompt.

— Spre deosebire de faptul că am trăit întreaga viaţă singur, amărât, fără tine.

O trase lângă el, dar îi simţi corpul încordându-se a împotrivire.

— Ţi-am spus în ultimele cinci minute cât de admirabil arăţi în bikini? Şi cât de bine arăţi fără el?

Ea îşi propti ambele palme în pieptul lui, împingându-l. Nu tare, dar destul cât să se facă înţeleasă.

— Nu. Nu mi-ai spus-o. Şi n-ai să scapi aşa de uşor, Stony. Nici măcar să nu încerci.

Se întoarse şi se îndepărtă. El a urmat-o în luxosul apartament pe a cărui chirie au dat destui bani.

— De ce eşti supărată pe mine?

— De ce? l-a îngânat ea, stând în continuare cu spatele. Începi să baţi câmpii despre Pamela Drake şi mă mai întrebi pe mine *de ce*?

— Tu ai adus-o în discuţie, spuse Tombstone, resemnat deja la gândul că nu va avea parte de o partidă de amor înainte de masă. Iar după cum se inflama situaţia… nici după. Spuneam doar…

— Te gândeai la ea, nu? ripostă Tomboy. Nu mă minţi, Stony. Nici măcar să nu încerci.

El scoase un oftat. Beleaua era că dânsa avea dreptate. El privise soarele ce se îndrepta spre vestul oceanului, întrebându-se dacă vor putea sau nu să vadă celebra străfulgerare de lumină verde ce apărea chiar în momentul când acesta dispărea în Pacific, planificând în gând o mică *atenţie* pentru *maître d'hôtel* ca să le asigure o masă chiar lângă fereastră de unde să o admire, calculând şi cât timp le-ar mai

rămâne înainte de cină, în timp ce gândurile-i alunecau printre oarece fantezii sexuale, când… *bang* – Pamela i s-a infiltrat în minte. Fără să zăbovească mai mult de o microsecundă. Şi – pe bune – el tocmai se gândea ce norocos era pentru că se afla aici cu Tomboy şi nu cu Pamela.

Iar ea l-a auzit. Uneori avea o abilitate de-a dreptul paranormală, de a-i ghici gândurile. Mă rog… dar cel puţin să aibă amabilitatea să i le citească în întregime, nu doar să extragă un nume la întâmplare.

Da' poate că mai era, totuşi, o cale de a salva seara. Se uită concentrat la ceas.

— *Hey*, cam e timpul să mâncăm, nu? Ţi-e foame? Eu sunt hămesit.

Arboră cel mai seducător zâmbet… şi se rugă în gând.

Pentru o clipă, se gândi că nu a reuşit. Apoi văzu cum începe să se topească expresia de gheaţă de pe faţa ei. Un zâmbet i se iţi la colţul gurii. Răsuflă uşurat.

— Las'o baltă, spuse ea cu un ton de avertisment în voce.

— Ce să las?

— Ştii tu.

Acum era în siguranţă, şi doar datorită unei microexpresii a muşchilor faciali pe care mama sa i-a spus că a moştenit-o de la tata, un zâmbet ghiduş care părea a fi arma lui supremă.

— Dar de asta ce spui? a întrebat-o, apropiindu-se de ea şi mângâindu-i trupul cu mâinile. Trebuie să renunţ şi la aşa ceva?

Ea murmură uşor.

— Poate.

— Şi la asta?

Îl împinse scurt.

— Doar dacă vrei să ajungi la timp la *micul dejun*.

Că tot veni vorba, lui nu-i era chiar atât de foame.

Când managerul hotelului a aflat cine s-a cazat în hotelul său, a insistat să le ofere cel mai bun apartament. De asemenea îşi instruise personalul de la restaurant – Tombstone şi Tomboy nu au mai trebuit să aştepte niciodată pentru a fi conduşi la o masă rezervată.

După cină, Tombstone a comandat o sticlă de şampanie. A aşteptat să le fie schimbate paharele, apoi a ridicat cupa.

— Pentru noi. Să ne fie o adevărată lună de miere fiecare moment petrecut împreună.

Ea ciocni uşor paharul cu al său.

— Pentru noi.

Deasupra capului, stelele păliseră pe cerul tot mai luminos. Restaurantul avea toate ferestrele deschise, iar briza de dimineaţă îi răsfira părul cu blândeţe. El îi luă palma între ale sale, spunându-i:

— Nu există nimic pe lume în afara noastră. Nimic.

Ea suspină fericită.

— Noi şi stelele.

Arătă cu bărbia spre cerul de afară.

— Seamănă cu oceanul. Chiar foarte bine, fără lumina ambientală.

În acel moment, un punct luminos a traversat întunecimea.

— Oh, uite, exclamă ea. O stea căzătoare – pune-ţi o dorinţă, repede.

Ceva din traiectoria luminii ce traversa cerul îl făcu să tacă. Simţi o crampă în stomac.

— Steaua aceea… ceva nu-i în regulă.

— Aiurea, ripostă ea încet. Hai, pune-ţi o dorinţă.

— Îmi doresc să mă înşel, spuse el, spuse el mai mult pentru sine decât ca să-i facă ei plăcere. Dar…

Era deja în picioare, alergând către intrarea restaurantului, spre telefon.

— Ce…? începu ea o întrebare, apoi o expresie de oroare crescândă i s-a aşternut pe faţă.

Într-o clipă a fost şi ea în picioare.

Noaptea paşnică a lumii de afară a izbucnit în ţăndări de lumină care i-a orbit cu doar câteva secunde înainte ca tunetele şi furia unor explozii multiple să ajungă la ei. Unda de şoc a spart toate ferestrele.

Tombstone a înşfăcat-o pe Tomboy şi a împins-o la adăpostul holului de la intrarea în restaurant. S-au ghemuit, el acoperind-o cu trupul său. Fragmente de sticlă şi moloz i-au acoperit spatele.

— Nu, o auzi pe Tomboy tânguindu-se, apoi o simţi zbătându-se sub el în încercarea de a se elibera. Nu, asta nu e posibil!

O lăsă să se ridice, dar o opri pe când încerca să alerge spre ieşire. O trase în faţa sa ridicând-o pe vârfuri şi a privit-o drept în ochi.

— Situaţia se agravează chiar acum.

O sărută apăsat.

— Ştii ce-nseamnă asta, ca şi mine. Trebuie să ajungem la CinCPac. Dacă suntem despărţiţi, fă tot posibilul să te întorci pe *Jefferson*. E în largul coastelor, în REFTRA.

Ea confirmă dând din cap. orice urmă de panică şi confuzie îi dispăruse de pe faţă.

— Merg cu tine la CinCPac, şi apoi o să vedem cum putem ajunge pe portavion.

Camp[1] **Smith**
0710 ora locală (Zulu -10)

Pe măsură ce se apropiau de Comandament, al cărui Cartier General era localizat în complexul din tabăra militară Camp Smith, deveni evident faptul că nu vor găsi acolo răspunsuri. Sentinelele păzeau poarta, toţi cu degetul pe trăgaci, gata să deschidă focul. Cei doi Magruder au înţeles că doar până aici li se permite să înainteze.

— Ştie cineva ce s-a întâmplat? a întrebat Tombstone. Tonul vocii sale, acela al unui ofiţer superior din Navy care vrea răspunsuri – şi le vrea IMEDIAT – a avut efectul scontat. Deşi soldaţii în continuare nu se arătau doritori să deschidă porţile pentru autoturismul lor închiriat, a observat o uşoară relaxare în maniera lor dură.

— Bombe, *sir*. Soldatul arătă cu mâna în direcţia din spatele său, neluându-şi nici o clipă ochii de la ocupanţii maşinii. Lansate din aer, dacă are importanţă.

— Răniţi, morţi? a întrebat Tombstone.

— Încă nu avem informaţii complete, *sir*. Nu-i putem găsi pe toţi, aşa încât *Captain* Smith şi-a asumat comanda CinCPac.

Captain Billy Smith. Eh, putea fi şi mai rău, reflectă Tombstone. Un marinar de suprafaţă, membru fondator al clubului de şcoală veche. Billy Smith nu-şi schimbase convingerile formate încă de pe vremea când era student al Academiei Navale, precum că

[1] Camp – bivuac, cantonament, tabără; facilitate semi-permanentă a unităților militare prevăzută cu toate instalațiile necesare (baraci, etc).

exista doar un singur mod de a face lucrurile, iar acesta era conform manualului. Era un mod de a gândi care cam lăsa de dorit în cazul luptelor aeriene, dar funcţiona perfect în celelalte situaţii. Şi, din fericire, Navy avea instrucţiuni care acopereau efectiv orice aspect din manual. Mai ales manualul care se referea la un atac asupra Pearl Harbor.

— *Sir*, ceilalţi ofiţeri superiori s-au adunat la clubul Ofiţerilor, spuse sergentul, cu ochii urmărind ceva aflat dincolo de el. Momentan suntem cam ocupaţi cu operaţiunile de salvare şi eforturile de ţinere sub control a avariilor – dar trebuie să fie cineva acolo care să organizeze transportul înapoi la postul dumneavoastră de Comandă, *sir*…*ma'am*[1].

Tombstone aprobă dând din cap. Da, trebuia să existe câte un plan pentru orice în Hawaii, în special pentru ducerea ofiţerilor la posturile lor de comandă. Şi pentru controlul avariilor.

Totuşi, era încurajator să poţi spune că-i vor trimite înapoi la posturile lor. Dacă mai aveau ce comanda.

Tomboy avea. Ca şi CO al VF-95, îi vor îmbarca micul ei fund în primul COD[2] cu destinaţia *Jefferson*, odată cu oricare alţi aviatori disponibili care, din întâmplare, se aflau în port. Probabil cam două treimi, sau chiar trei sferturi din cei din *squadron*-ul ei. Numai cei din efectivul de serviciu rămăseseră voluntari la bordul portavionului, şi se aflau probabil organizaţi în patru schimburi. Nu era nevoie de mai mulţi oameni la bord, nu atunci când navigau în apele paşnice ale Hawaii.

---

[1] Armata este – tradițional – a bărbaților. De aici, modul regulamentar de adresare cu termenul *sir*. Dar de când cu egalitatea în drepturi, trebuie utilizată și formula *ma'am* = *doamnă*.

[2] COD – Carrier onboard delivery – avion care aduce la bordul portavionului personal, provizii, poșta, etc.

Nu, până când s-a întâmplat ceea ce era de neimaginat.

Tombstone a întors autoturismul înapoi în direcţia din care veniseră. În acest moment, Clubul Ofiţerilor părea cea mai bună soluţie.

— Stony? a spus Tomboy. Basculează-mă la Baza de Operaţii.

— De ce? A spus că transportul ofiţerilor se aranjează la Clubul Ofiţerilor.

Faţa lui Tomboy avea acea expresie dură pe care el o recunoştea ca fiind „faţa ei de comandant”.

— N-am să încalc prioritatea vreunui alt pasager. Trebuie să fie piloţi şi avioane la Baza de Operaţii. Adică tot ce am nevoie ca să ajung înapoi pe *Jefferson*.

— Ai un pilot chiar aici, spuse Tombstone. Jumătate din problemă e rezolvată.

Tomboy aprobă.

— M-am gândit la asta. Eşti cu acreditările *la zi*, nu-i aşa?

— Bineînţeles că sunt.

Chiar înainte de a pleca în luna lor de miere, el petrecuse două săptămâni la Norfolk, unde-şi mai dăduse jos din *rugină*.

— Sunt membru cu drepturi depline în clubul aviatorilor[1] navali.

— Cred că am să iau totuşi un pilot de luptă, dacă pot, spuse Tomboy gânditoare. Indiferent de ce se întâmplă, avem mai mare nevoie de piloţi combatanţi decât coordonatori de misiuni.

Un fior rece îl trecu pe Tombstone. Ea chiar a spus aşa ceva? Ceva din care rezulta că exista cineva care-i era mai de folos în aer decât propriul ei soţ?

[1] Aviatori – piloții din US Navy se autonumesc „aviatori”. E un mod de a se diferenția de piloții din celelalte Arme. Mândrie profesională.

„Începătoarea” de douăzeci-şi-ceva de ani cu doar o singură misiune pe mare? Care n-a doborât niciodată un MiG într-o înfruntare unu-la-unu în timpul unei misiuni de luptă deasupra teritoriului ostil?

— Zbor în misiuni, spuse el cu o voce răguşită.

Ea dădu din cap.

— Nu, nu o faci. Navy nu vă plăteşte pe voi amiralii ca să staţi în cockpit. Voi sunteţi pe nivelul de decizie, cei care aveţi grijă ca piloţii să nu fie ucişi. Nu sunteţi cei ce zburaţi în misiuni.

Ea îl privi, brusc conştientă de felul cum sunau cele spuse.

— Nu că nu ai fi un pilot excepţional.

— Desigur. Dar nu unul cu care tu ai vrea să zbori.

Cuvintele pe care le-a dorit a fi o glumă au răsunat foarte aspru.

— Nu fi afurisit, spuse ea sec. Ştii exact la ce mă refer.

De fapt, la el era problema. Misiunile pentru un pilot de luptă deveneau tot mai rare pe măsură ce acesta înainta în grad, pe scara ierarhică. „Zbura” un birou mult mai des decât un Tomcat. Unchiul său a înţeles acest fapt şi a venit cu cea mai bună soluţie pentru nepotul său – în ceea ce priveşte experienţa de luptă şi cea practică, ca şi comandant – aceea de *troubleshooter* (expert în depistarea şi rezolvarea unor situaţii dificile). Nu *mânuitor* de hârtii şi probleme administrative, sau al diverselor probleme cu iz politic cu care Navy se confrunta în prezent. Nu, Tombstone era războinicul pe care unchiul său, CNO[1], îl trimitea în

[1] CNO – Chief of Naval Operations – un amiral cu patru stele (cod NATO OF-9); este ofițerul de marină cu cel mai înalt rang desemnat în cadrul Department of Navy. Este subordonat direct lui Secretary of the Navy și

situaţiile dificile şi în afurisitele de conflicte locale. Genul de probleme în care nimeni nu putea să prevadă cum să realizeze obiectivele planificate fără a se pierde vieţile a nenumăraţi bărbaţi şi femei, precum şi avioane, în timpul desfăşurării evenimentelor. Un *troubleshooter* care nu numai că îşi cunoştea inamicii, dar chiar doborâse destui dintre ei în ultimele decade.

— Hai să vedem dacă au vreun avion, spuse, lăsând deoparte – pentru moment – chestiunea referitoare la cine ar trebui să ajungă mai repede pe portavion.

Nu avea nici un rost să sublinieze că el putea face uz de grad şi funcţie în faţa oricui dintre cei aflaţi în Baza de Operaţiuni, iar dacă voia un avion, ei trebuiau să facă pe dracu'n patru şi să-i facă rost de unul. Şi nimeni – nici măcar frumoasa lui soţie-tigrişor – nu-l putea împiedica.

Baza de Operaţiuni
0715 ora locală (Zulu -10)

Un COD tocmai ajunsese în faţa Bazei de Operaţiuni pregătindu-se pentru decolare. O coloană de pasageri cu echipamentul de salvare pe ei se îndreptau deja către zona de îmbarcare.

— Nu are încărcătura completă, observă Tomboy. Dacă ne grăbim, ne putem urca şi noi.

---

răspunde de comanda, utilizarea resurselor și eficacitatea forțelor operative ale US Navy, precum și de activitățile (ordonate de Secretary of the Navy) desfășurate de unitățile Navy pe uscat.

A deschis portiera şi a sărit afară chiar înainte ca Tombstone să oprească maşina.

— Am să trec numele noastre pe listă.

Şi a dispărut înainte ca Tombstone să-şi desfacă măcar centura de siguranţă.

Pe când el intra în Baza de Operaţii, Tomboy avea deja pregătite legitimaţiile de identitate ale amândurora şi trecuse numele pe lista de îmbarcare. I-a dat casca şi vesta de salvare, apoi a arătat către COD.

— Două minute. Hai să ne echipăm.

Şi-au pus vestele de salvare şi au alergat către avionul de transport turbo-propulsat. Avionul era doar pe jumătate încărcat. Un subofiţer, membru al echipajului, i-a dirijat către nişte fotolii aflate în mijlocul fuselajului, apoi a revenit la rampa de îmbarcare din spate pentru eventualii întârziaţi. S-a întors însă repede, şi-a pus căştile cu microfon, iar Tombstone i-a văzut cum se mişcă buzele în timp ce vorbea cu cei din cabina de pilotaj din faţă. Rampa posterioară ce servea drept scară de îmbarcare s-a ridicat şi s-a închis. În compartimentul de pasageri s-a făcut întuneric punctat de lumina slabă a celor câteva lumini de veghe aflate la distanţă una de alta.

Tombstone a privit către Tomboy şi a observat că şi-a închis ochii pentru câteva clipe. Ea era un RIO, omul din scaunul din spate, obişnuită să aibă pe altcineva care să piloteze, deşi – credea el – probabil că înţelegea cât de mult îi displăcea lui să fie doar un pasager în orice avion. Şi fusese pasager de prea multe ori în ultimul an, decise el. Gata, era destul.

— Atenţiune, vă rog. Magruder? strigă un subofiţer marinar pe intervalul dintre scaune. Magruder?

— Care dintre noi? a întrebat Tombstone.

— Oh, sunteţi doi, *sir*, spuse marinarul. Credeam că e doar o greşeală.

— Suntem doi, confirmă Tombstone.

— Şi sunteţi amândoi la post pe *Jefferson*? întrebă marinarul.

— Ea este, spuse Tombstone arătând spre Tomboy.

— Şi dumneavoastră, *sir*? Pentru că – *sir*, îmi pare rău, dar dacă postul dumneavoastră nu este pe navă, trebuie să luăm pe altcineva în loc. Ordin, numai cei esenţiali pentru misiune. *Sir*.

În mod evident, marinarul nu se simţea în largul său trebuind să se impună în faţa unui amiral, dar... respecta nişte ordine.

Numai cei esenţiali pentru misiune. Tombstone s-a ridicat şi a coborât cu pas rigid din avion. Imediat ce a ieşit de pe pista de zbor şi-a scos telefonul din buzunar. Vor vedea ei imediat cine este esenţial pentru misiune în această Navy.

4

CNO
Washington, D.C.
1216 ora locală (Zulu -5)

CNO *Admiral* Thomas Magruder tocmai terminase o partidă dură de *racquetball*[1] când au ajuns la Washington D.C. primele veşti. Aghiotantul său, *Lieutenant Commander* Henry Williams, l-a căutat la duşuri.

— *Admiral*! Chinezii tocmai au atacat la Pearl Harbor!

Williams ţinea în mâini câteva prosoape, şi se asigurase că hainele şefului erau pregătite în timp ce-l informa pe CNO.

— Trei vase camuflate ca nave comerciale erau, de fapt, nave de război. După câte ştim până acum, au lansat un atac cu rachete asupra portului, urmat de un val de *jump jets*.

Williams auzi cum toate duşurile din sala de baie s-au oprit. Aproape fiecare persoană din încăpere trebuia să afle, iar el nu a ezitat să continue informarea care, fără îndoială, privea şi pe alţi ofiţeri.

— Îl am pe *Rear Admiral Magruder* pe mobil, sir, continuă Williams. Şi *National Command Authority* pe linia doi.

[1] Racquetball – sport asemănător tenisului de câmp, dar practicat în sală.

Admiral Magruder şi-a scos capul de sub duş, apoi a înşfăcat telefonul mobil.

— Stony?

— Prezent, *sir*.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat bătrânul Magruder.

— Din câte pot spune acum, un atac cu rachete asupra Pearl Harbor. A fost văzut ceva ce ar semăna cu un portavion chinez aflat în largul coastelor în urmă cu o oră.

— Aghiotantul meu spune ceva despre nişte vase civile – asta ai văzut?

— Nu pot să confirm, nici să neg, *sir*, îi răspunse nepotul. Tomboy şi cu mine luam cina şi am observat lansări de rachete de pe avioane, dar nu le-am putut determina punctul de origine.

CNO ţinea telefonul strâns între umăr şi ureche în timp ce încerca să se îmbrace cât de repede putea. Toţi ofiţerii din jurul său făceau acelaşi *dans*.

— Cine-i cu tine acolo?

— Tomboy a prins un zbor înapoi pe *Jefferson*, îi spuse nepotul. Eu sunt la Clubul Ofiţerilor – se pare că mulţi dintre noi sunt *eşuaţi* aici, dintr-un motiv sau altul. Air Force se ocupă cu aranjamentul transporturilor.

Bătrânul Magruder putu auzi în telefon anunţurile unei staţii de amplificare, dar fără să distingă detaliile.

CNO a respirat adânc, în timp ce se chinuia să-şi pună uniforma pe el cât mai repede.

— OK, Stony. Uite ce vreau să faci. Mai târziu am să-ţi transmit ordinele oficiale, dar acum trebuie să preluăm noi, imediat, iniţiativa jocului. *Jefferson* este în zonă, dar are nevoie de ceva ajutor. Verifică pe-acolo, vezi cine mai e în aceeaşi situaţie ca tine. Alege-i pe

cei mai buni şi formează o echipă de comandă. Ia-i de la toate serviciile militare – asigură-te să ai nişte foarte buni experţi în logistică atât din Marines[1], cât şi din Air Force. Pe undeva, în zonă, am o navă de sprijin pe care pot să ţi-o aloc, dar ai nevoie de oameni competenţi care să o integreze în planul de luptă. Şi oameni – ai nevoie de oameni. Adună-ţi experţi care să-i poată mobiliza pe Marines sub comanda ta.

— *Aye-aye, sir*. Am înţeles.

— Stony, transmiţi la biroul meu tot ce ai nevoie. Dumnezeule, un atac asupra teritoriului american – nu trebuie să-ţi subliniez cât de îngrozitoare este situaţia. Nu eram pregătiţi pentru aşa ceva – niciodată nu am fost. Orice alt mijloc de susţinere se află în larg, la o depărtare de cel puţin trei săptămâni cu viteză maximă. Iar dacă ei obţin superioritatea aeriană, nu mai avem posibilitatea de a trimite ajutoare prin CRAF[2]. Pentru moment, îl ai doar pe *Jefferson* şi tot ceea ce mai poţi găsi acolo.

Lieutenant Commander Williams îl bătu pe umăr pe CNO.

— *Sir*? Primesc rapoarte de la Informaţii precum că chinezii au capturat principalele posturi de comunicaţii din Hawaii. Ca şi pe comandanţii Flotelor a Treia şi a Şaptea, împreună cu *staff*[3]-urile lor. Evident, se aflau toţi acolo pentru o conferinţă planificată.

---

[1] US Marine Corps – pușcașii marini/infanteria marină – Armă a Forțelor Armate ale SUA aflate în componența US Navy, dar oarecum independentă de aceasta. Asigură sprijin/desant marin, folosind mobilitatea dată de US Navy pentru desfășurarea rapidă de forțe armate.

[2] CRAF – Civil Reserve Air Fleet – Liniile aeriene civile din SUA asigură transportul de pasageri/trupe, încărcături militare, atât în timp de pace cât și război.

[3] Staff – grup de ofițeri care asistă/ajută un înalt ofițer de comandă/administrație.

Bătrânul Magruder a închis ochii şi a oftat adânc. Adrenalina i s-a revărsat prin vene şi a ştiut că de exact asta avea nevoie.

— Avem ceva forţe speciale în zonă? a întrebat.

Lieutenant Commander Williams a dat aprobator din cap.

— SEAL *Team*-7, Plutonul-2. Conform CIA, sunt desfăşuraţi în munţii din Hawaii pentru un exerciţiu internaţional. Au restabilit legătura cu ei şi le-au ordonat să recucerească centrul de comunicaţii, în primul rând. După aceea, ei bine…

Aghiotantul tăcu, conştient că ceea ce urma „după aceea” era cu mult deasupra competenţei sale.

— OK, OK, cel puţin, tot avem ceva, murmură Magruder sr. Murdoch, nu-i aşa? Sigur că el este. Stony, mai eşti pe-acolo?

— Da, *Admiral*.

— Linia asta nu e securizată, spuse bătrânul Magruder cu grijă. Deci, nu-ţi pot da toate detaliile. Şi după cum stă treaba, nici nu vom avea comunicaţii sigure până când nu te întorci pe *Jefferson* – înţelegi?

— Înţeleg.

— Cât despre echipa pe care ai să ţi-o aduni – mare atenţie la forţele speciale şi la cei de la Informaţii, în special la cei ce lucrează cu agenţii civile. Cred că ştii la cine mă refer să-i foloseşti. Când ajungi pe *Jefferson*, stabileşte contactul cu ei. Pricepi? întrebă CNO.

— Am înţeles, *sir*.

— Foarte bine.

CNO a ezitat un moment ca şi cum enormitatea situaţiei l-ar fi copleşit. Între timp se îmbrăcase şi a ieşit din sala de duşuri. Williams a adunat rapid

echipamentul sportiv al amiralului, l-a pus într-o geantă, iar acum mergea în urma lui.

În timp ce CNO se îndrepta spre biroul său, cu Tombstone aflat încă la celălalt capăt al „firului”, coridoarele explodau de acţiune. În mod obişnuit, oamenii păşeau vioi pe coridoare, afişând un aer de importanţă ce era prezent în toate activităţile desfăşurate în Pentagon. Totuşi, acum toţi alergau. Angajaţii civili, experţi care constituiau memoria colectivă a Pentagonului, se mişcau pe lângă ziduri, în timp ce personalul militar, ofiţerii şi subofiţerii, alergau cu maximă viteză. Nimeni nu pierdea timpul aşteptând liftul – uşile batante ale nenumăratelor scări ce făceau legătura între inelele marii clădiri se mişcau precum palele ventilatoarelor.

— Stony, fii atent ce faci acolo, OK? Dar, orice ai avea nevoie, vei avea. Dacă ai probleme în a pune pe roate asemenea echipă, telefonează-mi. Am să te ajut imediat ce va fi posibil. Acum, fă tot ce trebuie pentru stabilizarea situaţiei şi scoate la înaintare forţele speciale.

— Da, *Admiral*. Acest pluton SEAL – cum pot vorbi cu ei?

— SATCOM[1]. Lab Rat[2] mai este la bordul lui *Jefferson*?

— Sunt sigur că este, *Admiral*.

— El va şti cum să facă. Contactează-mă din nou, imediat ce vei avea oamenii pe care ţi-i doreşti şi măsurile necesare ca să ajungi pe *Jefferson*.

---

[1] SATCOM – Satellite Communications – unul dintre primele sisteme de comunicații cu ajutorul sateliților geostaționari.

[2] Lab Rat – porecla unui ofițer de Informații de la bordul lui USS *Thomas Jefferson*.

Magruder sr. încheie convorbirea când ajunse la uşa biroului său. Se opri un moment afară şi respiră adânc, liniştit, pentru ultima dată în următoarele – multe – zile. Apoi o deschise şi, urmat de *Lieutenant Commander* Williams, păşi în *furtună*.

Clubul Ofiţerilor
Hawaii
0720 ora locală (Zulu -10)

Tombstone închise şi el telefonul, după care privi prin încăpere cu o nouă perspectivă. Nu mai vedea o grămadă de bărbaţi şi femei străini care se înghesuiau în mica sală. Acum, erau potenţiali camarazi de echipaj, ofiţeri care au fost deja recrutaţi în *staff*-ul său personal. Chiar dacă ei nu o ştiau încă.

Dar cum să-i selecteze? Cum să afle care are minte, *sânge în instalaţie*, şi experienţa tehnică necesară?

Nivelul de zgomot din sală creştea. Un *master sergeant*[1] din *Air Force* care a apărut în cadrul uşii a fost asaltat de ceilalţi.

Tombstone s-a îndreptat încet către bar şi apoi către un colţ unde era suspendat într-o consolă un clopot de navă. În mod tradiţional era folosit pentru a atrage atenţia că în bar a intrat cineva care vrea să treacă neobservat, dar pentru „vina" aceasta va trebui să plătească un rând de băutură pentru toţi cei prezenţi. Acum, va fi folosit pentru scopul său iniţial – pentru a atrage atenţia întregului echipaj.

[1] master sergeant – grad militar în US Air Force (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

Tombstone a înşfăcat funia împletită ce era legată de limba clopotului şi a început să bată rapid. Sunetul ascuţit, puternic, a penetrat prin zgomotul produs de mulţime. După ce a văzut că le-a captat atenţia, Tombstone a revenit lângă bar. Cu mâinile în şolduri, li s-a adresat:

— Atenţie la mine! Sunt *Rear Admiral* Matthew Magruder. Tocmai am vorbit la telefon cu CNO în D.C.[1]

Se adresă lui *master sergeant* din Air Force.

— Presupun că tu încerci să selectezi priorităţile pentru transport?

Air Force *master sergeant* înaintă prin mulţime murmurând scuze celor care trebuiau să-i facă loc şi ajunse în faţa lui Tombstone.

— Aşa este, *Admiral*.

— Bine. Stai aici – am să am nevoie de tine. Ceilalţi, ascultaţi-mă. În acest moment, singurele forţe militare din zonă sunt Navy. Avem indicii că toate comunicaţiile securizate către şi dinspre Pearl Harbor au fost compromise. CNO – iar eu mă aştept să avem sprijinul *Joint Chiefs*[2] cât de curând – mi-a ordonat să formez un grup de comandă compus din oamenii aflaţi aici, iar apoi să-i iau la bordul lui *Jefferson*. Prima chestiune – cine este ofiţerul cel mai mare în grad aici?

Un murmur a trecut prin mulţime, când un bărbat înalt, masiv, îmbrăcat în bermude şi o cămaşă hawaiană în culori vii a păşit în faţă. Arsuri proaspete de soare se vedeau pe nas şi vârful urechilor. Sub părul tuns scurt, scalpul era roşu aprins.

---

[1] Washington D.C. (District of Columbia) – capitala Statelor Unite ale Americii.

[2] Joint Chiefs of Staff – un comitet din cadrul US Department of Defense format din ofițeri de rang înalt care asigură consultanță pe probleme militare pentru: Secretary of Defense, Homeland Security Council, National Security Council, Președintele SUA.

— Cred că eu sunt.

— *Sir*. Pot să aflu numele dumneavoastră?

— *Major General*[1] Bill Haynes, spuse cel cu două stele. Infanterie.

— *Sir*, pot să vă rog să veniţi aici, lângă mine? a întrebat Tombstone, arătând spre bar.

Generalul din Army îşi făcu loc printre ceilalţi, mult mai uşor decât putuse *master sergeant*. Veni lângă Tombstone şi spuse:

— Se pare că dumneata eşti la comandă acum, *Admiral*. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

Tombstone aprobă, mulţumit că nu va avea loc nici un fel de confruntare stupidă cu ofiţerul care îi era superior în grad. În câteva cuvinte l-a pus în temă cu conversaţia telefonică pe care a avut-o cu unchiul său.

— Pare a fi deja un plan de luptă, spuse Haynes. Ce-ar fi să preiau eu sarcina organizării forţelor terestre, inclusiv a contigentului de debarcare amfibiu? Dumneata ai putea face ceea ce trebuie pentru operaţiunile aeriene şi maritime?

Atunci Tombstone a întrebat cu voce tare:

— Este cineva cu experienţă în domeniul forţelor speciale, a operaţiunilor amfibii, sau de la Informaţii? Am nevoie de ajutorul vostru.

În următoarele treizeci de minute, cei doi au acţionat metodic în vederea constituirii unui *staff* de comandă. Amândoi s-au consultat frecvent, iar Tombstone şi-a dat seama că generalul Haynes este un om rezonabil, direct şi foarte competent. Au verificat majoritatea personalului prezent, dar generalul Haynes a insistat pe necesitatea unui număr mai mare de oameni pentru sprijin, decât socotea

[1] Major General – Grad militar în US Army (cod NATO OF-7); general cu două stele; echivalent *general-maior*.

Tombstone că ar fi nevoie. În sfârşit, şi-au făcut echipa. Tombstone le-a mulţumit celorlalţi, dându-le liber, şi i-a luat pe cei zece ofiţeri selecţionaţi într-o mică sală de conferinţe aflată la parterul Clubului Ofiţerilor.

— O introducere mai întâi, spuse Tombstone. Şi înainte de orice întrebări, subliniez faptul că portavionul are deja un *staff* de bătălie la bord. Noi vom fi nivelul imediat superior lor, coordonând atât operaţiunile forţelor speciale aflate pe uscat, cât şi pregătirea pentru eventuala sosire a trupelor terestre care vor recuceri insula. Eu vă cunosc pe toţi – acum e rândul să vă cunoaşteţi între voi.

Generalul Haynes îşi drese glasul, apoi se adresă grupului.

— *Major General* Bill Haynes, US Army. Mă aflam aici pentru un instructaj cu CINCPACFLT[1] în vederea preluării îndatoririlor de Comandant adjunct în Coreea. Cea mai mare parte a carierei am avut-o în infanterie, totuşi sunt bine familiarizat cu operaţiunile de artilerie şi blindate. Am absolvit Naval War College[2] – înclină politicos capul spre Tombstone – de aceea am decis să nu-i stau în drum amiralului.

— Mulţumesc, *General*, murmură Tombstone. Următorul? – arătă spre un *colonel*[3] de Marines.

— *Colonel* Darryl Armstrong, ajutorul comandantului I Corps[4]. Două tururi de detaşare la operaţiunile

[1] CINCPACFLT – Commander-In-Chief, us PACific FLeeT – Comandamentul Flotei din Pacific.

[2] Naval War College – (NWC or NAVWARCOL) – colegiu superior - "Home of Thought" - al US Navy. Pregătește și educă lideri, trasează viitorul în Navy.

[3] Colonel – cod NATO OF-5; în US Marines Corps (deși face parte din US Navy, este un fel de „republică separată” de aceasta) gradele militare sunt aceleași ca în US Army, nu ca în Navy.

[4] Corps – mare unitate militară formată din două sau mai multe divizii.

speciale, inclusiv o cooperare cu Rangers[5], fapt pentru care presupun că m-aţi selecţionat, *Admiral*.

Tombstone îl studie un moment, sigur că a făcut alegerea corectă.

— Eşti pregătit pentru aşa ceva?

Colonelul aprobă dând din cap. Era un om puternic mai înalt decât Tombstone. Probabil 1,95 m şi peste suta de kg. Muşchii i se reliefau sub pielea bronzată şi degaja un aer care-i atrăsese imediat atenţia lui Tombstone. Părul îi era tuns extrem de scurt, dar se puteau vedea zonele grizonate de la tâmple. Ochii albaştri păreau a vedea tot ce se întâmplă în încăpere, deşi parcă nu privea direct la nimic.

Colonelul aprobă.

— Sunt onorat să fac parte din echipă, *Admiral*.

— *Lieutenant Commander* Hannah Green, spuse următorul ofiţer.

Era înaltă, o blondă suplă cu trup atletic. Părul scurt încadra o faţă de o frumuseţe clasică, cu ochi albaştri, ceva mai întunecaţi decât ai lui Armstrong. Uimitoare, se gândi Tombstone, apoi se admonestă singur pentru acest gând.

— Specializarea mea principală este sprijinul operaţiunilor amfibii de debarcare, continuă Green, plimbându-şi privirea de la un ofiţer la altul, pe măsură ce vorbea.

Fiecare i-a întâlnit privirea, şi a văzut ceva ce şi Tombstone detectase. Oricare ar fi fost problemele din Navy ridicate de diferenţa între sexe, nu vor fi probleme cu acest ofiţer.

[5] Rangers – trupe de elită din cadrul US Army.

— Şi în plus, ca şi colonelul, am petrecut ceva timp la comanda forţelor speciale. De fapt, cred că ne-am întâlnit acolo acum opt ani, concluzionă ea.

Armstrong aprobă.

— Sunt surprins că-ţi aminteşti.

— Memorie fotografică, spuse şi încheie brusc.

— Carlton Early, se prezentă următorul ofiţer. În contrast cu antevorbitorii săi, avea o expresie voioasă, aproape idilică pe faţa sa. Navigator pe KC-135[1]. Nici un fel de experienţă cu forţele speciale sau cu Informaţiile – se înţelege de la sine, deşi fac parte din Air Force – dar ştiu aproape totul despre realimentarea avioanelor în aer.

Aruncă o privire întrebătoare spre Tombstone.

— Presupun că aveţi în vedere realimentări la mare distanţă pentru a sprijini operaţiunile din zonă.

— Aşa cred şi eu, *Major*[2]. Combustibilul pentru aviaţie va fi primul fără de care vom rămâne. Imediat, vreau să foloseşti fiecare secundă pentru a vorbi cu oricine care te poate pune în legătură cu Castle AFB[3]. Nu cred că va exista vreo problemă de coordonare – cel puţin, nu după ce *Joint Chiefs of Staff* va da undă verde – dar va fi mai uşor dacă ei vor discuta cu cineva care vorbeşte aceeaşi „limbă”.

Early confirmă dând din cap.

— Aveţi dreptate, Admiral. Mai sunt vreo două locuri pe care le vom putea folosi pentru celelalte unităţi de sprijin când vor sosi. Dar, deocamdată, voi aranja ca

---

[1] Boeing KC-135 Stratotanker – cisterna aeriană pentru realimentare în zbor..

[2] Major – Grad militar în US Air Force (OF-3); echivalent *maior*.

[3] Castle AFB – fostă bază a Comandamentului Forțelor Aeriene Strategice ale USA aflată la nord-vest de Atwater, nord-vest de Merced și cam la 200 km est-sud-est de san Francisco, California.

un Texaco[1] să se afle permanent în aer. Daţi-mi cei mai buni oameni pentru treaba asta, iar după aceea trebuie să ne asigurăm că se face cum cerem noi.

Pentru o clipă, o umbră trecu peste faţa lui Early.

Tombstone nu a insistat, dar şi-a propus să ceară alte explicaţii mai târziu.

— *Captain*[2] Ed Henry, se prezentă un bărbat echipat cu un şort în culori foarte ţipătoare. Pentru o clipă, Tombstone s-a mirat de ce majoritatea ofiţerilor superiori preferă să poarte asemenea haine ostentative.

— *Coast Guard*[3]. „Şofer de navă”. Am fost repartizat aici.

Pe scurt, şi ceilalţi membri s-au prezentat singuri. Reprezentau toate specializările, de la comunicaţiile prin satelit, până la un *lieutenant* SEAL aflat în vacanţă în Hawai când totul s-a transformat în haos. El a fost ofiţerul SEAL care i-a confirmat lui Tombstone concluziile despre plutonul SEAL aflat acum în munţi.

— Trebuie să fie vorba de Plutonul 2 din SEAL Team 7, spuse *lieutenant*. Îl cunosc pe şefu’ lor – Murdoch.

— Este de încredere?

Lieutenant lăsă să-i scape un scurt hohot de râs.

— Cred că asta ar trebui să fie amplificată de zece ori, *Admiral*. Asta-i realitatea… doar dacă nu sunteţi genul de ofiţer care insistă ca lucrurile să fie făcute ca la manual.

---

[1] Texaco – în argoul piloților: avion de realimentare.

[2] Captain – Grad militar în US Coast Guard (cod NATO-OF5); echivalent *colonel*.

[3] U.S. Coast Guard (USCG) – Unul dintre cele șapte servicii militarizate din SUA și una dintre cele cinci servicii ale Forțelor Armate Americane. Are ca atribuții: supravegherea respectării legislației maritime, apărarea coastelor, căutare și salvare.

Prin tonul vocii, cel mai mic în grad ofiţer dintre cei aflaţi în sală şi-a făcut cunoscută cu claritate opinia sa despre acest tip de ofiţer.

Stilul direct al ofiţerului inferior l-a amuzat pe Tombstone. Să fii atât de tânăr, atât de îndrăzneţ – a fost şi el la fel la aceeaşi vârstă?

— Ne spui câte ceva despre acest pluton special, îl întrebă Tombstone, ca să fim toţi pe aceeaşi lungime de undă?

— Bucuros, *sir*. SEAL Team 7 are baza la Norfolk şi este subordonată Grupului 2. Plutonul 2 este…

Ezită, privind în jurul sălii, apoi către Tombstone pentru confirmare.

— Toţi cei aflaţi aici sunt autorizaţi să primească informaţii clasificate „Strict Secret”, spuse Tombstone. Din ordinul meu, începând de acum. O să-l scriem şi pe hârtie mai târziu.

Lieutenant SEAL a dat aprobator din cap.

— Plutonul 2 lucrează direct cu CIA, spuse el sec. Fac treburi care… ei bine… de alea despre care nu trebuie să ştie toată lumea. Misiuni sensibile, de precizie, în cea mai mare parte. În multe ţări din jurul lumii. Pierd mulţi oameni, *sir*. Cam câte doi la fiecare misiune. Aşa am auzit.

— Ce fel de aparatură pentru comunicaţii au cu ei? a întrebat Hannah.

— Prin satelit. Şi credeţi-mă, ei ştiu să-şi folosească echipamentul. Plutonul 2 este dotat cu ultima tehnologie înainte chiar ca noi să fi auzit despre ea, şi ştiu să o folosească sau s-o distrugă, dacă e nevoie. Pot să pariez că imediat ce au aflat ce se întâmplă, au intrat în contact cu CIA. Iar până acum, probabil că au

şi vorbit cu *Jefferson*... dacă nu au ordin să păstreze tăcerea.

— De ce ar avea ordin de tăcere radio? a întrebat Tombstone, mai sec decât ar fi vrut. Aceasta este o operaţiune comună.

— Nu ştiu, *sir*. Spun doar că ar fi posibil.

Ultimul membru care a vorbit a fost *master sergeant* din Air Force care a primit misiunea de a coordona transportul ofiţerilor din Club. Tombstone l-a desemnat imediat ca membru ad-hoc al noului grup de bătălie. Iar pe măsură ce deveneau clare proporţiile operaţiunii, Tombstone nu l-ar fi lăsat sub nici un motiv pe *master sergeant* să fie separat de acest *staff*.

— Fred Carter, se prezentă acesta. Logistică – am petrecut ceva timp şi pe KC-135, *sir* – şi cerinţele de transport pentru VIP. Mai ales aceasta, în prezent, spuse încet.

Din puţinul spus de *master sergeant*, lui Tombstone i s-a părut că acest fapt a fost mai de folos carierei sale, decât lăsa să se vadă.

— Îmi imaginez că poţi să stăpâneşti gloata de acolo de unul singur, *Master Sergeant*, spuse Tombstone.

Acesta confirmă.

*Dar aş aprecia ajutorul dumneavoastră, *sir*. Numărul de galoane sunt întotdeauna de folos. Am instrucţiuni de la superiorii mei, dar cred că ordinele dumneavoastră sunt prioritare.

— Şi-acum, că am rezolvat partea organizatorică – cum ajungem pe *Jefferson*? interveni *General* Haynes. Am văzut că un C-2 a decolat adineauri. Mai este vreunul pe pistă?

— Nu cred, spuse încet Tombstone. Din câte am văzut, chinezii se mişcă rapid pentru stabilirea

superiorităţii aeriene. Îşi menţin CAP[1] chiar deasupra oraşului. Comandantul grupului de bătălie de acolo este un bun prieten de-al meu. Nu doreşte ACM[2] deasupra solului. Şi chiar dacă ar vrea, pot să pariez că are ordine să nu o facă.

— Păi doar n-o să-i lăsăm să cucerească Hawaii, spuse cineva. Iar stabilirea superiorităţii aeriene este primul pas în câştigarea oricărei bătălii, nu-i aşa?

— Da, dar pentru a menţine controlul spaţiului aerian, ei trebuie să obţină controlul bazelor aeriene. În acest caz, al celor terestre ca şi cum ar fi cele de pe propriile nave. Distruge-le navele şi bombardează rău pistele de decolare din bazele terestre şi nu mai ai nici o şansă de superioritate aeriană. De altfel, pot să pariez că majoritatea aviaţiei şi muniţiei lor se află la bordul navelor. Au de gând să facă naveta dus-întors pentru reînarmare, chiar dacă vor trebui să folosească combustibilul depozitat în bazele noastre.

— Dar deocamdată, cel puţin în viitorul apropiat, cerul este al lor. Deci, am impresia că acel C-2 a fost ultimul avion american decolat sau aterizat de pe insulă… cel puţin pentru o vreme.

— Deci ne bazăm pe nave, spuse ofiţerul de la Coast Guard. Asta ar trebui să fie uşor de făcut.

— Da, spuse Tombstone, cu excepţia faptului că cea mai mare parte a flotei noastre care se afla în port fie a fost avariată, fie a ieşit în larg.

— Nu mă refeream la navele militare, *Admiral*. Este o zonă mare în radă, chiar la sud de baza Navy –

[1] CAP – Combat air patrol – formație de avioane ce asigură protecție aeriană în zona unui obiectiv, a unei forțe militare, interceptarea și distrugerea avioanelor ostile înainte ca acestea să ajungă la obiectiv.

[2] ACM – Air combat manoeuvring (air combat maneuvering) – arta de a manevra un avion de luptă cu scopul de a-l aduce într-o poziție optimă de atac asupra avionului advers, respectiv de a evita atacul acestuia.

iahturi particulare confiscate pentru implicarea în traficul de droguri. Chinezii nu vor fi în stare să supravegheze imediat fiecare palmă de pământ. Sunt sigur că nu vom avea probleme să intrăm şi să ieşim în acolo.

Racolarea ofiţerului din Coast Guard a fost o chestiune gândită. Pentru cele mai multe aspecte ale situaţiei prezente, el nu avea necesarul de experienţă pe care-l căuta Tombstone. Da, ca instituţie, Coast Guard probabil că a fost folosită ca să facă multe cu mai puţine mijloace decât orice alt serviciu din inventarul US. Ei se confruntau cu puţinătatea mijloacelor din dotare, cu personalului redus, şi cu insuficienţa a aproape oricăror necesităţi. Dar Tombstone a fost convins că ofiţerul Coast Guard va avea ocazia să facă unele sugestii excelente. De altfel, fusese ofiţer pe nave de război de suprafaţă şi a servit pe nave mari ale Coast Guard. Pentru că insula avea facilităţi majore ale Coast Guard, ca şi personal familiarizat cu apele din zonă, a fost o alegere logică.

— Poţi să ne duci acolo? a întrebat Tombstone.

Ofiţerul a zâmbit uşor.

— Nici o problemă.

— Atunci… foarte bine, *Coastie*[1], concluzionă Tombstone. Eşti la comandă pentru deplasarea la nave. Să ne punem în mişcare înainte ca ei să blocheze baza complet.

O oră mai târziu, unsprezece ofiţeri se strecurau pe dig verificând yachturile confiscate, în căutarea unuia potrivit pentru scopul lor. Ofiţerul Coast Guard a avut cuvântul final.

[1] Coastie – diminutiv amical pentru cei din Coast Guard.

— Acesta, spuse, arătând spre un luxos yacht de croazieră vopsit în albastru. Radar produs de Furuno şi se pare că are şi un căutător de peşti. Sonar, adăugă el, văzând expresia deconcertată de pe feţele celorlalţi.

— Şi pentru ce avem nevoie de sonar dacă tot nu avem torpile, spuse un ofiţer.

Captain Henry a dat din cap.

— Aproape orice poate fi folosit ca o armă, dacă îţi pui mintea la contribuţie. De altfel, eu nu spun că acolo sunt prezente submarine, sau dacă sunt, că le vom descoperi. Dar e bine să fim pregătiţi pentru orice variantă, nu credeţi? *Dumneata* ai pune la cale o operaţiune de asemenea anvergură fără sprijin ce submarine?

Tombstone cu cât îl asculta mai mul pe ofiţerul Coast Guard, cu atât îi plăcea mai mult stilul acestuia.

— Deci, ce sugerezi, *Captain*?

Ofiţerul mai făcu câţiva paşi către un alt yacht din apropiere. În contrast cu cel selectat mai înainte, acesta era uzat şi ruginit, urmare a anilor de muncă grea pe mare.

— Acesta, spuse. Are numele *The Lucky Star*. Credeţi că ar putea fi de bun augur? Arătă spre puntea de la pupa pe care erau grămezi de năvoade şi cabluri. Pot să aduc vreo doi marinari ca echipaj, care să ne ajute să mutăm echipamentul.

— Vrei să ataci un submarin despre care nici nu ştim măcar dacă există, cu un năvod?

— Un submarin poate scufunda o navă de pescuit, dacă-mi amintesc corect rapoartele de informare.

Cu toţii aflaseră ştiri despre un submarin nuclear american aflat în misiune secretă care a intrat direct în năvodul unui trauler.

— Numai dacă năvodul mai este ataşat la nava de pescuit, spuse încet ofiţerul. Îl privi pe Tombstone ca şi cum ar fi verificat dacă acesta a prins ideea, nu ca să-i ceară aprobarea.

Tombstone aprobă.

— Un submarin cu un năvod prins în elice nu mai este o ameninţare serioasă, nu? Şi chiar dacă rămâne agăţat doar, va provoca destul zgomot încât să poată fi atacat şi cu armamentul de pe avioane. Despre asta e vorba?

Cel de la Coast Guard aprobă.

— În plus, dacă vă uitaţi cu atenţie pe puntea pupa, veţi vedea că poate găzdui şi un mic elicopter. Din acele pe care le folosesc vasele de pescuit. Şi cred că aş putea să „bâzâi” unul.

— Dar cine-l va pilota? Şi cu întreţinerea cum facem? a întrebat ofiţerul din Air Force.

— Cred că eu sunt în stare să manevrez un helo, spuse încet Tombstone, perfect conştient că au trecut destui ani de când nu mai zburase cu aripi rotative. Dar, ţinând cont de situaţia concretă, cine s-ar mai formaliza de lipsa lui de antrenament? Mai mult, în ultimul timp a zburat destul de mult cu un Pitts Special[1], aşa încât se simţea suficient de încrezător că poate manevra un aparat de zbor civil. Cât despre întreţinere… ei bine, poate găsim la Coast Guard vreun marinar priceput la mecanica elicopterelor.

— Mă descurc eu cu treburile de felul acesta, *Admiral*.

[1] Pitts Special – mic avion mono/biloc, biplan, vedetă a concursurilor de acrobație aeriană.

Master sergeant din Air Force păşi în faţă.

— Înainte de a avansa în grad cât să nu mai învârtesc de chei, am lucrat la elicoptere.

Ceva din vocea lui *master sergeant* l-a făcut pe Tombstone să fie sigur că tehnicianul Air Force a fost mai mult decât un simplu mecanic.

Pentru prima dată în ultimele ore, Tombstone simţi o rază de speranţă. În timpul zilei trecuse prin toată gama de emoţii, de la excitarea începutului de lună de miere cu Tomboy, până la agonia de a vedea cum Pearl Harbor este bombardat. Acum, ascultându-i pe cei din echipa sa, cum vin cu soluţii la probleme pe care nici măcar nu le anticipase, începu să creadă că succesul este posibil.

5

International World Airlines Flight 738
Şaizeci de mile de ţărmul Hawaii
0740 ora locală (Zulu -10)

Căpitanul[1] Henry Mitchell IWA privi indicatorul de combustibil. Nici o speranţă. În vremurile bune de demult, ar fi avut destul combustibil pentru ca să poate să se poată abate complet de la traseu, în afara zonei. Dar măsurile de reduceri bugetare, cât şi chiţibuşarii de birocraţi au impus un nou protocol. După ce s-au examinat condiţiile meteo dintre San Diego şi Hawaii, şi după ce s-a asigurat o marjă de siguranţă, avionul a fost alimentat doar cu o cantitate limitată de combustibil.

Liam Nevins, copilotul lui Mitchael, îl privi şi spuse:

— N-avem de ales, nu-i aşa?

— Nu, n-avem. Căpitanul Mitchell se resemnă cu concluzia la care ajunseseră amândoi independent de computerul de bord. Ne vom abate şaizeci de mile nord de Oahu, apoi ne vom apropia dinspre vest. E cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Aterizarea pe o altă insulă nu era o alternativă care să le surâdă. Dar, cu siguranţă, nu intra în discuţie varianta de a se reîntoarce la San Diego, pentru că deja nu mai aveau suficient combustibil. Drept urmare,

[1] Căpitan – în acest caz este vorba de funcţia de comandant al unui avion civil, nu de un grad militar.

după discuţia cu centrul de control San Diego, Mitchell a luat hotărârea. Va încerca să ocolească zona în care evoluau avioanele de luptă, atât cât îi va permite lipsa de combustibil, apoi va ateriza oriunde va găsi condiţia „vânt din faţă”. Pe parcursul ultimei ore, dintre posibilele locuri de aterizare au rămas în discuţie doar două.

În plus, în timp ce discuta cu controlorii de zbor, a mai apărut o problemă. Indicatoarele de presiune ale sistemului hidraulic au început să tremure, iar computerul a semnalat o posibilă defecţiune la sistemul de frânare. Desigur, existau soluţii de backup, dar dacă nu putea fi absolut sigur de buna funcţionare a frânelor, atunci practic nici nu putea fi vorba de aterizarea pe alt aeroport cu pistă mai scurtă. Referitor la situaţia militară, el era responsabil pentru aceşti pasageri, deci avea nevoie de echipament de siguranţă, maşini de pompieri cu spuma anti-incendiu şi de echipa de mecanici disponibilă imediat.

Totuşi, cum ar fi putut fi toate astea posibile? Căpitanul Mitchell a crescut în anii Războiului Rece când încă mai erau generaţii de soldaţi veterani care îşi aduceau aminte de Pearl Harbor. Ce naiba, chiar şi în prezent, mai erau oameni care fuseseră prezenţi la primul atac. Dacă i-ai fi întrebat, ţi-ar fi răspuns că niciodată trupe străine nu vor pune piciorul pe teritoriul american. Era ceva – chiar şi după atacul de la Pearl Harbor – pur şi simplu de neconceput.

Totuşi, pe plan mondial au fost indicaţii că vechiul concept al atotputernicei SUA, general respectată şi practic invulnerabilă, era depăşit. Începuse cu atacul asupra Ambasadei US din Iran. Apoi a degenerat pe măsură ce America şi-a extins puterea militară într-o

serie de mici conflicte locale care, oricum, cu aveau un impact major asupra situaţiei mondiale. Pentru fiecare conflict etnic stopat de SUA şi NATO, un altul era deja „pe ţeavă”. S-a făcut foarte multă publicitate activităţii din Kosovo în timp ce opinia publică mondială a ignorat decenii de purificare etnică în Africa. Acum, cu energia şi mijloacele irosite pe cauze neimportante, Statele Unite nu mai puteau pretinde respectul restului lumii.

— Oare de ce o fac? a întrebat, aruncând o privire către mai tânărul său copilot. De ce?

Nevins dădu din cap.

— Eu unul nu văd să aibă nici un motiv valabil, spuse el. Şi nu m-ar mira deloc să găsesc ordinul de prezentare la unitate când mă voi întoarce pe continent.

În timp ce Mitchell era pilot pensionat din Air Force, Nevins încă mai avea de servit câţiva ani în rezervă. Ori de câte ori îndatoririle de pilot civil îi permiteau, zbura în misiuni de realimentare cu un KC-135 pentru California National Guard.

Garda Naţională era finanţată în întregime de guvernul federal, totuşi, formal, era sub comanda guvernatorului statului California. Dar, dacă era necesar, guvernatorul era obligat să treacă trupele sub comandă federală şi să le transfere Departamentului Apărării. Pe durata oricărui conflict, avioanele de realimentare erau primele mobilizate, aşa cum se întâmplase şi în Kosovo.

— Nu-mi place, spuse Mitchell sec, dând glas îngrijorării care-i stăpânea pe amândoi. Avionul ăsta n-ar avea de ce să se afle în apropierea vreunei zone de luptă. Avem 320 de suflete la bord – iar ei nici măcar nu ştiu ce se întâmplă.

La aflare primului indiciu despre atacul armat, Mitchell a întrerupt transmisia directă a ştirilor radio în compartimentul pasagerilor.

— Îi ducem într-o zonă periculoasă, iar ei nici măcar nu ştiu.

Nevins zâmbi strâmb.

— Păi doar n-o să organizăm un referendum, nu? De altfel, nu contează ce vor ei – sau ce vrem *noi* – combustibilul rămâne principala constrângere. Nu avem de ales, căpitane, amândoi ştim asta.

— Nu-mi mai aduce aminte. Deci, doar de dragul discuţiei, ce vom face dacă ne trezim într-o zonă cu activitate ostilă? Sau dacă dăm peste o CAP chineză?

Vocea lui Mitchell luase un evident ton militar. Era vocea unui ofiţer superior care se adresa unui ofiţer junior, verificându-l, şi nu al unuia care nu ştia ce are de făcut.

— Mai întâi, manevre evazive, a răspuns prompt Nevins. Întrăm în picaj, altitudine mică, zbor la rasul valurilor. Să sperăm că acţiunea valurilor va distrage orice rachetă. În cel mai rău caz, măcar pasagerii vor avea o şansă de supravieţuire. De la altitudine mică, putem face o amerizare e destul de sigură.

Şi-au petrecut următoarele zece minute discutând, în încercarea de a prevedea neprevăzutul, planificând modul de reacţie în cazul în care s-ar confrunta cu ceea ce au început să numească delicat „orice fel de probleme”. La final, după ce amândoi au fost siguri că au analizat la modul exhaustiv scurta listă de posibilităţi, au devenit tăcuţi.

— Stai cu ochii pe radar, spuse Mitchell, ştiind, de fapt, că tot timpul cât au vorbit, Nevins nu-şi dezlipise privirea de pe monitor.

— *Roger*, sir.

Mitchell ţinea mâinile uşor pe coarnele manşei, în timp ce privirea i se rotea când la aparatura tabloului de bord, când prin parbriz, la spaţiul aerian din afara avionului. Vechile deprinderi reveneau rapid, şi putea simţi fluxul de adrenalină revărsându-i-se prin trup. Poate că acesta nu era un avion de luptă, dar el rămânea un pilot de vânătoare. Dacă se putea face ceva pentru siguranţa pasagerilor, el o va face.

MiG 33[1]
0745 ora locală (Zulu -10)

Chan trecu în zbor orizontal la altitudinea de 10.000 m. MiG-33 era extrem de manevrabil sub mâna sa, şi nu mai avea nevoie de puternicele motoare pentru a-şi asigura portanţa. Se afla în mediul său natural, căruia îi aparţinea. Nu înfierbântându-se, sub puntea fierbinte a unei nave comerciale, echipată pentru luptă, nici pe tarmac[2] sub soarele torid. MiG-ul aparţinea spaţiului aerian, departe de suprafaţa pământului.

Totuşi, Chan ar fi vrut să se gândească la avion mai mult ca la un fluture, dacă nu ar fi fost atât de mortal. Rachete aer-aer se vedeau sub aripi, fiecare cu o rază de acţiune de aproape şaizeci de mile (96 km). Erau de tip trage-şi-uită, prevăzute cu minicomputere la bord şi

[1] MiG-33 – ***Ficțiune***! MiG-33 a fost produs de sovietici ca un fel de replică a americanului F-16 Falcon. Licența a fost vândută chinezilor: Chengdu FC-1 枭龙 Xiāo Lóng, dar nu a fost VSTOL. Chinezii au încercat dezvoltarea unui tip cu decolare verticală J-18, dar nu a devenit operațional nici în prezent.
[2] Tarmac – suprafața pistei de decolare.

cap căutător radar care o menţinea *pe ţintă* chiar dacă avionul lansator a pierdut contactul radar cu aceasta. Odată lansată, racheta se va îndrepta către contactul desemnat, sau, dacă acesta a fost pierdut, către ultima poziţie cunoscută. Va executa o căutare-şablon, căutându-ţi ţinta, până când va găsi una apropiată, sau îşi va consuma în întregime combustibilul.

Ordinele pentru misiunea lui Chan erau relativ simple – să prevină intrarea oricărui avion în spaţiul aerian din jurul insulei Oahu. Dar cât spaţiu concret era supus interdicţiei şi cum ar trebui să trateze un avion-intrus nu se preciza cu claritate, dar Chan era capabil să înţeleagă ordinele superiorilor săi. Când comandantul a spus „nici un avion-intrus”, exact asta însemna.

Degetele au pipăit maneta de gaze simţind cum puterea brută transmisă prin fuselaj i se răspândeşte prin tot trupul. Era, de departe, cel mai plăcut avion pe care-l zburase, iar fuselajul era cel mai bun dintre cele de la bordul navei. Se asigurase de acest lucru, urmărindu-i cu atenţie pe tehnicienii de la întreţinere, asigurându-se că nici o pată de coroziune sau vaselină nu afectează perfecta formă aerodinamică. Desigur, faptul stârnise unele resentimente, critici din partea celorlalţi piloţi, dar el s-a asigurat că *pasărea* sa va primi toată atenţia, prioritar, chiar în detrimentul celorlalţi.

Un mic *blip* pâlpâi la marginea HUD. Simultan, un sunet din cască l-a avertizat că radarul său a detectat un nou contact. Lângă simbolul tactic de pe HUD era afişat şi codul IFF[1]. Cursă de pasageri, conform datelor.

[1] IFF – Identification Friend or Foe – sistem electronic de interogare/identificare a avioanelor (prieten sau dușman).

Sau nu? Statele Unite nu făceau nici un secret din faptul că, în caz de necesitate, puteau folosi aeronave civile pentru transportul trupelor în zonele cu probleme. Un avion de o asemenea mărime putea duce aproape o brigadă[1].

Dar era puţin probabil, nu-i aşa? Făcu un calcul mintal rapid. Abia dacă fusese suficient timp – *dacă* Statele Unite au fost avertizate din timp, atunci ar fi putut ambarca trupe la San Diego şi trimite către Insulele Hawaii.

Puţin probabil. Toate aspectele de securitate operaţională au fost monitorizate îndeaproape. Nu a existat nici un avertisment, nici unul. Contactul era cu adevărat ceea ce părea a fi, un avion de linie cu pasageri ce făcea legătura aeriană între continent şi cel mai îndepărtat stat al uniunii.

Da' ce era cu localizarea lui? Contactul era mult spre nord faţă de culoarele de zbor internaţionale şi la o viteză şi altitudine mai mici decât era permis avioanelor ce se îndreptau spre vest, conform instructajului pe care-l primise înainte de decolare.

Nu, nu, susţinea o parte a minţii sale. *Ştii ce se întâmplă aici*.

Mare parte a vieţii, Chan a fost el însuşi pilot civil, şi ştia cu ce dilemă se confrunta căpitanul zborului IWA. Pasagerii, combustibilul insuficient – probabil nu avea nici o altă alternativă decât să continue zborul spre Insulele Hawaii, îndepărtându-se de traiectul original pe unul mai îndepărtat şi, probabil, mai sigur. Da, asta

[1] Brigadă – *Exagerare absolută din partea autorului!* Brigada este o unitate militară de mari dimensiuni, compusă de obicei din trei-şase batalioane plus elementele de sprijin. Brigada standard-NATO este formată din 3.200 – 5.500 militari.

era ceea ce Chan însuşi ar fi făcut, dacă s-ar fi inversat rolurile.

Dar ceea ce era evident, nu era neapărat totdeauna şi adevărat, nu-i aşa? Da, cu un avertisment primit din timp, avionul ar fi putut foarte bine fi convertit pentru scopuri militare. Nu că asta ar fi contat, până la urmă. Chad avea ordine, iar acestea erau foarte explicite. Statele Unite fuseseră avertizate, dar acum ignorau avertismentul.

Chiar atunci transponderul de pe avionul contact a început să emită codul 7777 – semnalul internaţional IFF pentru pericol aerian. În acelaşi timp ESM[1]-ul său a depistat semnalul slab al radarului de pe avion. Deci şi avionul de linie l-a depistat pe el, iar acum lansa semnalul de pericol.

Sau încearcă să mă păcălească. Pretinzând a fi într-o misiune inocentă, paşnică, chiar dacă pilotul transporta trupe la Hilo[2] pentru un scurt hop over[3] ca parte a unui contraatac.

Deşi Chan înţelegea ordinele superiorilor săi, o parte din el respingea ceea ce ştia că va trebui să facă. Ştia prea bine ce efect vor avea rachetele sale asupra avionului cu pasageri, oricât de solid construit ar fi fost. Va spulbera metalul şi componentele electronice delicate precum vântul ar împrăştia firele de praf. Racheta va găsi o sursă de căldură, unul dintre motoare. Palele turbinei vor străpunge motorul înainte de a exploda. Şrapnelele rachetei şi ale turbinei vor străpunge fuselajul. Cel mai probabil, avionul se va rupe în două de-a lungul liniei exploziei iniţiale, mai

[1] ESM – Electronic Signal Monitoring – aparatură pentru monitorizarea emisiilor de unde electromagnetice (comunicaţii radio, radar, etc)

[2] Hilo International Airport este situat în partea de est a insulei Hawaii.

[3] Hop over – argou (in World War I) – părăsirea adăpostului individual pentru o scurtă incursiune între linii (*no-man's-land*).

întâi partea de deasupra, apoi şi cea inferioară. Îşi va arunca în afară conţinutul uman, iar cel puţin o parte dintre ei vor fi încă în viaţă. Mulţi îşi vor pierde cunoştinţa în câteva secunde, cei care deja erau grav răniţi sau pe moarte datorită exploziei. Concentraţia de oxigen la acea altitudine era prea mică pentru a susţine viaţa. Ei ar fi căzut rostogolindu-se prin aer cu viteză ca nişte păpuşi dezarticulate către suprafaţa oceanului, complet inconştienţi la ceea ce îi aştepta jos, sub ei. Între timp, o scânteie produsă de metalul ce se rupe va aprinde norul de combustibil ce se va revărsa din rezervoare, într-o imensă minge de foc.

Dar, adevărata oroare va fi 3.000 metri mai jos. Pe măsură ce vor ajunge în atmosfera mai densă, orice pasager sau membru al echipajului aflaţi încă în viaţă, îşi vor recăpăta cunoştinţa. Vor avea câteva secunde, poate chiar un minut întreg, în care vor vedea pământul apropiindu-se vertiginos, crescând şi crescând. Culorile neclare vor deveni munţi, copaci, construcţii. Perspectiva asupra insulei se va micşora tot mai mult, pe măsura căderii, până când orizontul va cuprinde doar câţiva kilometri pătraţi de pământ. Atunci vor putea vedea cu claritate detaliile acestuia. Dar vor avea doar câteva secunde pentru a „admira” priveliştea, înainte de a se zdrobi de pământul dur, neiertător.

Nu, mai bine să mori ca un pilot de vânătoare, odată cu avionul tău într-o fracţiune de secundă, înainte de a-ţi da seama măcar ce se întâmplă.

Chan şi-a îndepărtat gândurile şi a apăsat pe trăgaci. Era periculos să se lase distras, chiar şi în cazul unei ţinte uşoare cum era aceasta. Pentru că, deşi cerul înconjurător era gol, puteau apare oricând

avioanele americane decolate de pe portavion. Zburând cu o viteză mai mare de Mach 1, adică binişor peste şase sute de mile pe oră, un avion american se putea angaja în luptă oricând. Oricând.

Termină treaba acum. Fă-o! A simţit un val de simpatie pentru adversarul său american, apoi a apăsat butonul de lansare.

Racheta s-a detaşat de sub aripă, zburând în linie dreaptă pentru o clipă apoi a virat larg către dreapta. În cască auzea tonul ce-i spunea că racheta ştia unde trebuie să se ducă, că îşi activase propriul radar de căutare, şi că era gata să atace prada. Chan evită tentaţia de a-şi concentra privirea pe flăcările de la motorul rachetei, continuând să scaneze cu privirea tabloul de bord şi cerul din jurul său.

Echipamentul de avertizare ESM a captat primul semnal că sunt „probleme”, iar *beep*-ul strident şi insistent i-a confirmat imediat cele mai rele temeri. Privi parametrii semnalului afişat pe ecran, şi se convinse că sistemul a detectat un AWG-9, radar de urmărire şi încadrare a ţintelor, instalat pe F-14.

Dar cât de departe era? Rezistă tentaţiei de a privi cerul din jurul său, menţinându-şi ochii pe *head-up display*. Computerul de bord putea detecta şi interpreta ţintele mult mai de departe decât putea el.

După două secunde, l-a văzut. Apăruse pe display gata marcat cu un număr de urmărire şi simbolul de avion ostil. Chan se îndepărtă de avionul de linie. Racheta era acum independentă, o armă de tip *trage-şi-uită* care nu mai necesita ghidare după lansare.

Piloţii americani zburau de obicei în formaţie *loose deuce*, unul la altitudine mai mare, celălalt mai jos şi mai înainte. Tipul acesta de formaţie de zbor se

dovedise eficientă în nenumărate confruntări, pentru că permitea celui aflat în poziţia înaltă să aibă o vedere-radar mai largă asupra zonei de luptă şi să-l acopere pe cel aflat mai jos, dacă era necesar.

În lupta aeriană, altitudinea însemna siguranţă. Dacă situaţia o cerea, altitudinea putea fi rapid transformată în viteză, iar uneori asta era ceea ce făcea diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Deci, unde era al doilea Tomcat? Îşi întoarse MiG-ul direct către american, sperând să mărească cât de cât raza de acţiune a radarului. Ar trebui să fie undeva pe aceeaşi direcţie.

Acolo. Încă un *blip*, încă un avertisment de la ESM. Pulsul deveni şi mai puternic, când Tomcat a comutat radarul de pe căutare, pe modul urmărire-încadrare ţintă.

Unde era restul *squadron*-ului său? Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit în acest moment era să se angajeze în luptă singur cu cele două Tomcat. Deşi MiG-33 era mai uşor şi mai manevrabil decât Tomcat, şi mai bun decât Hornet în ceea ce priveşte caracteristicile de performanţă, Tomcat era un inamic formidabil.

Acum îi putea vedea, două *flash*-uri albastre-argintii pe fondul cerului. Îşi luă o clipă ochii de la ele pentru a privi în jos, şi se îngrozi văzând la ce distanţă enormă se afla în largul oceanului. Cum de a putut fi atât de lipsit de prevedere? Fuseseră informaţi că precauţiunile de siguranţă au prioritate, şi cu siguranţă că raza de acţiune a rachetelor sale nu au necesitat o apropiere atât de mare de avionul de pasageri.

Ce-a făcut? Sinucidere profesională, sau doar o profundă nevoie de a vedea de aproape avionul pe care se pregătea să-l distrugă?

Un ton nou se auzi în cockpit şi, simultan, un simbol-rachetă a pâlpâit pe head-up display. AMRAAM[1] – noua înlocuitoare cu rază

lungă de acţiune, pentru Phoenix[2]. O armă tip *trage-şi-uită*, cu electronică secretă şi mult îmbunătăţită.

I s-a părut că poate vedea oamenii din cabina de comandă a avionului de linie. Un oval palid s-a întors să-l privească, iar Chan chiar şi-a imaginat cum se deschide gura pilotului ca pentru a protesta. Comparativ cu fuselajul masiv al avionului, racheta părea minusculă, nimic altceva decât o aşchie metalică inofensivă aparent pentru complicata maşinărie pe care o urmărea.

Dar Chan ştia prea bine. Şi – era sigur – şi pilotul avionului de linie.

Pentru o fracţiune de secundă, racheta a fost o mică sclipire albă pe fondul argintiu al fuselajului avionului. Apoi l-a penetrat şi totul s-a terminat.

Zborul IWA 308
0746 ora locală (Zulu -10)

Căpitanul Mitchell a văzut traiectoria de fum alb ce traversa cerul venind către el şi a ştiut imediat despre ce e vorba. A împins total manşa spre înainte punând avionul într-un picaj abrupt. Structura a început să vibreze, protestând împotriva unor forţe G pe care nu

[1] AMRAAM – AIM-120 Advanced Medium-Range Air-to-Air Missile, - rachetă aer-aer cu rază medie de acțiune (dincolo de limita contactului vizual direct), în orice condiții meteo, zi-noapte. Are ghidare activă, fiind de tip trage-și-uită. Lansarea se anunță prin codul: Fox Three!

[2] AIM-54 Phoenix – rachetă aer-aer cu rază lungă de acțiune, ghidare activă, special concepută pentru avionul F-14 Tomcat (duce 6 rachete de acest tip).

le mai încercase din vremea când era supus testelor de omologare. Echipamentul nefixat din cockpit a alunecat spre înainte, către parbriz, blocând practic vederea spre afară.

Acul indicator al altimetrului se învârtea nebuneşte. Alarmele de la bord şi indicatoarele îşi anunţau avertismentele. Singurul din cockpit care tăcea era copilotul, care ştia la fel de bine ca şi Mitchell cât de aproape de moarte se aflau.

Nu aveau nici o şansă, doar intervenţia divină sau o avarie mecanică serioasă a rachetei. Chiar dacă nu ar fi detonat, în mod sigur ar fi rupt fuselajul şi ar fi spulberat atât bagajele cât şi pasagerii în aerul rarefiat. Mitchell putea vedea pe faţa palidă a lui Nevins că era perfect conştient de acest fapt, şi-şi mişca buzele într-o rugăciune tăcută. Spera că se ruga şi în numele său, şi că indiferent ce voia Nevins de la Dumnezeu, acesta va înţelege că el, Mitchell, era în acest moment un pic cam prea ocupat ca să se roage personal.

Chiar şi fără nici o posibilitate de supravieţuire, totuşi, el trebuia să încerce. Trebuia să provoace Soarta care i se contura în faţa ochilor, blocându-i orice viitor. Soţia, copii – i-au trecut prin minte o fracţiune de secundă – apoi s-a concentrat pe altimetru şi alarme. Dacă aripile rezistau, dacă mai menţinea puterea şi sistemul hidraulic pentru câteva secunde numai – *Acum*!

Se luptă dur cu comenzile, şi înscrise avionul într-un viraj foarte strâns spre dreapta. Pentru o clipă, a crezut că a forţat prea mult şi va face un tonou[1]. Dar suprafeţele de control au intrat în funcţiune şi l-au

[1] Tonou – răsucire de 360° a avionului în jurul axului longitudinal.

menţinut în acest viraj imposibil. Toate cele din cabină, ce acopereau până atunci parbrizul, au venit peste Nevins aflat în fotoliul din stânga. Erau iar în picaj, fără a avea timp să mai urmărească ce se întâmplă cu racheta care îi urmărea. Era cu autoghidare în infraroşu – căutătoare de căldură? Va găsi ajutajele motoarelor, sau va lovi fuselajul? Din anumite motive, era important să ştie acest lucru.

Pe măsură ce oceanul se apropia rapid de ei, Mitchell a tras tare de manşă, încercând să scoată avionul simultan din viraj şi din picaj. Viteza aerului a scăzut alarmant de mult, iar el prinse privirea lui Nevins care-l avertiza că se apropie de viteza limită. Erau la o mie de metri deasupra oceanului, încă în picaj, şi în aşteptarea unui miracol.

În ultimele secunde, o stranie stare de linişte îl cuprinse pe căpitan. Se uită la microfonul ce înregistra în cutia neagră toate discuţiile din cabină şi spuse:

— Îmi iubesc soţia, copii şi patria. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi!

Se gândi că, poate, mesajul le va da acestora o oarecare uşurare în zilele ce vor urma.

Nevins începu să spună ceva, dar prea târziu, mult prea târziu. Un *crack* ascuţit l-a întrerupt, urmat imediat de un *whooshing* produs de aerul ce ieşea din cabină. Avionul se roti prin aer în jurul centrului de greutate. Secţiunea posterioară către stânga, cea anterioară către dreapta. Indiferent ce mesaj voia Nevins să transmită, acesta s-a pierdut în explozia incandescentă ce a urmat.

6

Tomcat 203
0746 ora locală (Zulu -10)

Hot Rock privea oripilat la ceea ce se petrecea pe *heads-up display*. MiG-ul, avionul de linie, racheta – o geometrie simplă, ordonată, prea ordonată pentru ceea ce însemna moartea a aproape patru sute de pasageri.

Din prima clipă a putut vedea că e prea târziu ca să intervină la timp. Mult prea departe şi în afara traiectoriei optime – chiar dacă ar fi vrut să interpună Tomcat-ul în calea rachetei – adică să încaseze el lovitura pentru a salva atâtea vieţi nevinovate – nu avea cum. Ecuaţia rece, matematică, a timpului, spaţiului şi distanţei nu-i permitea.

Furia i-a fiert sângele din vene. Oamenii aceia vor muri, în timp ce el privea doar şi nu putea face nimic, doar să le răzbune moartea.

— Lobo – vezi? a întrebat Hot Rock, furia răzbătându-i din voce. Hai să-l terminăm pe ticălos!

— În caz că n-ai băgat de seamă, e o mică problemă cu treaba asta, spuse Lobo sec. Cum ar fi o insulă. Cum ar fi nişte nave chinezeşti încărcate probabil cu rachete suprafaţă-aer. Cum ar fi MiG-ul însuşi, care sigur că are nişte amici prin apropiere gata să joace leapşa (*patty cake*). Iar dacă între timp nu ai mai verificat, poate că ar trebui să te avertizez că nu suntem decât noi doi pe aici.

Chiar atunci, un punct întunecat a apărut la orizont. S-a transformat imediat într-un nor fremătător portocaliu, galben şi negru. Fumul a izbucnit şi el, acoperind repede flăcările. Ieşea dintr-o masă centrală, ce dovedea că deşi avionul ca atare a încetat să mai existe, resturile sale îşi continuau călătoria spre sud cu viteza de aproape trei sute noduri.

Hot Rock înjură urât. Acesta nu era război. Era un masacru.

Îşi manevră Tomcat-ul într-un viraj foarte strâns, orientându-l direct către MiG. La trei mile depărtare de insula ce se desfăşura sub el, se rugă în tăcere pentru iertare, ştiind că încalcă ordinele. Dar oricine ar fi înţeles, date fiind circumstanţele – nu era nici un pic de îndoială în mintea sa de militar.

După câteva secunde, era *feet dry,*[1] şi se strecura pe deasupra insulei ca o rachetă argintie. Pe canalul radio tactic, a auzit strigătul uimit al controlorului de zbor de pe *Jefferson*, apoi ordinul categoric al lui Lobo pe când vira ca să-l urmeze.

— Tomcat 2-0-7, aici amiralul. Ce mama dracu' ai de gând? a întrebat pe canalul tactic o voce prea bine cunoscută.

Hot Rock a şovăit o clipă. apoi a răspuns.

— *Jefferson*, am probleme cu sistemul de comunicaţii. Vă contactez când am să ajung mai aproape.

— Nu ţine, fecior, ripostă calm aceeaşi voce. Tot ce ai încerca să scoţi acum pe goarnă, eu am fumat demult în oricare parte a lumii te-ai putea tu gândi. Mişcă-ţi fizicu' înapoi pe portavion, imediat, ai înţeles? Acum nu poţi face nimic.

[1] Feet dry – termen-cod ce arată că avionul a trecut linia țărmului dinspre apă spre uscat; *feet wet* – a trecut în sens invers, dinspre uscat spre apă.

Lobo – era cu el sau nu? Hot Rock a comutat pe ICS[1] şi a întrebat:

— O vezi?

Răspunsul a fost rapid:

— Vine pe postcombustie[2] ca să fie cu noi.

USS *Jefferson*
0748 ora locală (Zulu -10)

Batman se învârtea în compartimentul TFCC ca un leu în cuşcă.

— Adu-l aici pe comandantul lui de *squadron* – am spus ACUM!

Se întoarse cu faţa spre *Air Wing Commander,* care tocmai intrase în compartiment. Dintr-o privire, CAG[3] a priceput cum e situaţia cu Tomcat.

— Fir’ar dracu’al dracului! De ce nu pot avea un pilot care să se supună ordinelor? Îl fixă pe CAG cu o privire de oţel. Ştii de ce *Captain*?

CAG, ce nu era omul care să dea înapoi în faţa unui amiral înfuriat, a dat din cap cu gravitate.

— Da, *Admiral*, cred că ştiu.

— Atunci, spune-mi – de ce? Nu au fost instruiţi să nu execute misiuni deasupra uscatului? Nu ştiu că acele nave chinezeşti sunt probabil dotate cu rachete

[1] ICS – Internal Communications System – Sistemul intern de comunicare din cockpit, între pilot și RIO.

[2] Postcombustie – forțaj; motorul reactiv funcționează în regim maxim de putere.

[3] CAG - CAG – Ofițer superior (un *captain*) care, ca și comandant al Air Wing de pe portavion, este responsabil pentru toate *squadron* ambarcate, avioanele și personalul lor navigant și de deservire; acronimul CAG este o moștenire a vremurilor când actualul Carrier Air Wing se numea Carrier Air Group, dar noul acronim CAW nu poate fi folosit datorită pronunției asemănătoare cu COW=vacă.

suprafaţă-aer? Piloţii aceia sunt destul de isteţi şi duri ca să fi trecut prin întregul program de pregătire pentru Tomcat, a strigat Batman furios. Deci, spune-mi, *mister*[1] – de ce?

— Fac ceea ce aţi face şi dumneavoastră, *Admiral*, dacă aţi fi în locul lor. Aste e.

Tăcerea din TFCC a devenit absolută. Batman s-a întors, privind din nou la monitor.

— Există o mare diferenţă, *mister*. Noi ne-am întors toţi.

Arătă spre ecranul tactic.

— Iar în acest moment, revenirea la bord a lui Lobo şi Hot Rock, are o probabilitate extrem de mică.

MiG 33
0749 ora locală (Zulu -10)

În timp ce urmărea zborul Tomcat-ului, Chan continua să urce. Altitudinea o va converti mai târziu în viteză, în încercarea de a ademeni mai greoiul Tomcat într-o confruntare la mare înălţime. În final, va zbura orizontal şi va aştepta momentul optim pentru atacarea Tomcat-ului.

Chiar atunci, a primit un apel pe circuitul de comunicaţii. A scos un oftat de uşurare când a înţeles că, acum, cabrajul devenise inutil. Dacă mai putea

[1] Mister – în Armata română există doar un singur apelativ asociat formulei de adresare: *domnule*. În Armata americană situația este mai nuanțată: *sir* – când un grad inferior se adresează unui grad superior; *gentlemen* – când un ofițer se adresează unui grup de ofițeri; *mister* – când un militar se adresează unui civil (această categorie fiind oricum considerați „inferiori" de către militari), sau când un grad superior admonestează un grad inferior, o aluzie străvezie la situația de *dishonorable discharge* (*a treia cizmă* – darea afară din armată, cu pierderea tuturor drepturilor aferente: vechime, pensie, etc).

rezista măcar cinci minute, primea întăriri. Patru noi MiG erau lansate de pe nava chineză.

Tomcat 207
0750 ora locală (Zulu -10)

— Avem companie, Lobo, o anunţă RIO din scaunul din spate. Se apropie încă patru jucători – hai să ne cărăm dracu' de-aici. După cum se prezintă situaţia, nu putem zbura pe deasupra insulei – trebuie să ocolim prin jurul ei, pe deasupra apei, ca să avem ceva ajutoare.

Lobo a confirmat cu două *click*-uri în microfon. Atenţia îi era atrasă în altă parte, pentru că se plasase automat în poziţia înaltă din spatele lui Hot Rock.

— Cât timp mai avem? A întrebat.

— Poate… trei minute.

Lobo confirmă. Ar trebui să fie destul, mai ales într-o confruntare doi-la-unu. Mai ales acum.

A fost o vreme când ea n-ar fi fost atât de sigură, atunci când Hot Rock se lupta cu proprii săi demoni, învăţând că a fi pilot de luptă însemna mult mai mult decât reflexe rapide şi vedere bună. Îşi revenise la normal încă în urmă cu câteva misiuni pe mare, iar de atunci atitudinea sa egala – poate chiar depăşea – calităţile sale tehnice de zbor.

— Venim şi noi. Doboară-l imediat, a ordonat ea.

Tomcat 201
0750 ora locală (Zulu -10)

Hot Rock băga viteză înaintea lui Lobo, poziţionându-se în poziţia joasă care, de obicei, era a ei. Se aştepta să-l admonesteze dur pe canalul tactic, dar ea pur şi simplu a preluat poziţia lui, mai sus şi mai în urmă. Cumva ea a înţeles cât de mult îşi dorea el această victorie, că era o problemă personală intensă.

MiG-ul era puţin mai sus ca el, şi tocmai începea să vireze. Hot Rock a cabrat, calculând un vector care să-l ducă direct în spatele celuilalt, într-o poziţie de tragere perfectă. În timp ce distanţa de tragere pentru o rachetă aer-aer creştea mereu datorită dezvoltării avionicii şi a calităţii capului căutător de căldură de la AMRAAM, el voia ca de data aceasta lovitura de graţie să fie dată de aproape – era o problemă personală. Dacă ar fi existat o cale să-l ucidă încet, în chinuri groaznice, ar fi făcut-o.

— Doboară-l cu AMRAAM, îi spuse RIO. Nu mai pierde timpul cu ăsta.

— Nu pot. Suntem prea aproape de sol. Nu-mi pot asuma riscul pagubelor colaterale ale unei lovituri ratate.

„Pagube colaterale” – un termen sec, lipsit de emoţii, folosit pentru a desemna moartea unor civili, explozia pereţilor de beton şi cărămizi, trupurile sfârtecate, lipsite de viaţă.

— Nu avem timp pentru tunuri, insistă RIO.

Hot Rock l-a ignorat. Dacă nu era timp să răzbune asemenea atrocitate, atunci timpul nu avea nici o importanţă. A acţionat postcombustia şi s-a apropiat rapid. Chiar când a ajuns la distanţa optimă, Mig-ul a zvâcnit violent în sus, folosind şi el postcombustia pentru a-şi asigura o rată de ascensiune totală, fără

derivare spre înainte. Era o manifestare impresionantă de putere şi abilitate profesională, pe care, în altă stare sufletească, Hot Rock ar fi admirat-o.

Dar el văzuse de prea multe ori această manevră la *airshow*-uri ca să se lase distras acum. Reacţionând instantaneu, a antrenat Tomcat-ul în aceeaşi manevră, începând-o cu mult înainte de ultimul punct din spaţiu pe care-l ocupase MiG în zborul orizontal. Nu, Tomcat nu putea dubla perfect manevra, dar venea suficient de aproape.

— Cară-te, Hot Rock, a strigat Lobo. Mă împiedici să deschid focul.

— Nici gând, mormăi Hot Rock, luptând din greu cu forţa G care-l presa în scaun.

— Degajează dreapta! a ordonat Lobo. Degajează dreapta, sau vei fi spulberat odată cu el.

Hot Rock o ignoră, reglând uşor traiectoria de apropiere de MiG-ul ce continua să urce rapid. Mai devreme sau mai târziu, bastardul nu va mai avea suficientă energie şi va trebui să vireze pentru a ieşi din urcare, iar Hot Rock era sigur că va avea timp suficient de reacţie pentru a intra în interiorul razei de viraj a acestuia şi mai în urmă, iar astfel va putea să-l trimită pe lumea cealaltă.

— Suntem în criză de timp, a strigat coechipierul din spate. Hot Rock, trebuie s-o tăiem de-aici, amice! Tovarăşii lui de joacă vor ajunge la distanţa de lansare în cincisprezece secunde şi să fie a’ dracului, lor o să li se fâlfâie că sunt deasupra insulei şi că pot provoca pagube colaterale.

Hot Rock a înjurat cu patimă şi pentru o fracţiune de secundă s-a gândit să ignore situaţia tactică. Doar

câteva secunde încă şi MiG va trebui să vireze sau să cabreze, doar câteva secunde...

— ACUM! a strigat RIO. Rupe contactul acum sau dau eu „Eject” pentru amândoi!

În sfârşit, furia roşie care ce-i răzbătea din ochi a dispărut, permiţându-i să gândească raţional. Ar fi doborât MiG-ul dar – adăugat la atâtea vieţi de civili pierdute – ce rost ar fi avut?

A ieşit din cabraj şi a căutat-o pe Lobo cu privirea. Era la vreo 2.500 de metri mai jos, aşteptându-l.

— Bagă gaz, afurisitule, şuieră ea. De data asta să mă urmezi tu pe mine.

A virat strâns înapoi către portavion fără sa mai scoată o vorbă.

Hot Rock a urmat-o, dar nu înainte de a arunca o ultimă privire spre înapoi, la MiG-ul ce scăpase întreg.

Am să te caut, bastard ucigaş. Şi data viitoare, nici o putere de pe lumea asta nu mă va putea opri să te spulber pe tine şi avionul tău pe un întreg hectar de cer.

7

Heaven Can Wait
0800 ora locală (Zulu -10)

Adele Simson privea consternată la fumul negru ce se ridica deasupra oraşului. Transmisiile recepţionate de staţia radio de pe yacht-ul *Heaven Can Wait* erau neinteligibile. Fiecare posesor de radio încerca să vorbească în acelaşi timp şi să raporteze despre cele întâmplate pe ţărm. Fiecare dintre ei părea a fi convins că numai el ştie cu adevărat ce se întâmplă. În consecinţă, fiecare canal radio utilizat ce obicei în zona insulei era supraaglomerat.

— Iubito? Ai găsit harta? a întrebat o voce de deasupra capului ei.

Jack Simpson, soţul ei de trei zile. După o logodnă prelungită şi o nuntă liniştită în San Diego, au zburat în Hawaii unde au închiriat un yacht, *Heaven Can Wait*, pentru şapte zile de singurătate absolută. Adele crescuse în apropierea apei şi era un marinar excelent. Soţul ei, Jack, inginer specialist la McIntyre Electronis şi *captain* în *Naval Reserve*, era familiarizat cu navele mari, dar asta nu însemna neapărat că pricepea complexitatea navigaţiei cu ceva ce nu avea rachete la bord sau punte de zbor.

Ea se apropie de masa cu hărţi, o trase deoparte pe aceea ce reprezenta portul şi o fixă cu bandă adezivă pe tăblie.

— E gata, a raportat, apoi a urcat pe punte pentru a vedea care mai e situaţia.

— Deci, ce putem face? a întrebat ea încet.

Adele nu era omul care să intre în panică. Ea considera că, de obicei, panica înrăutăţeşte situaţia.

Din momentul când au auzit zgomotul îndepărtat şi înăbuşit al exploziilor şi-au dat seama că se întâmplă ceva cumplit. Totuşi, spre deosebire de majoritatea marinarilor, nu au încercat să pretindă că ceea ce se întâmplă pe ţărm nu-i priveşte şi pot să-şi continue netulburaţi croaziera, sau să invadeze canalele radio cu zvonuri. Datoria era adânc înrădăcinată în amândoi, iar tocmai acest fapt o atrăsese, în primul rând, la jack.

În consecinţă, Adele i-a predat responsabilităţile de navigaţie lui Jack, şi a coborât în cabină să caute harta. N-avea nici o idee despre ce ar putea să facă, dar se părea că Jack se gândeşte la ceva important.

— OK, scumpo, ştii unde ne aflăm? a răzbătut vocea lui până jos. Ia nişte repere şi du-ne cât poţi de aproape.

Adele a privit prin hubloul lateral, stabilind rapid o direcţie cu busola de mână. Farul de acolo – iar în partea cealaltă, grămada neregulată de stânci. Cu o riglă a tras liniile pe hartă, iar la intersecţia lor a desenat un mic cerc. Doar pentru acurateţe, a verificat apoi GPS-ul. Suprapunerea coordonatelor era perfectă.

— Gata, şi GPS-ul şi reperele vizuale coincid, a raportat ea. Nu a comentat cererea lui de a stabili poziţia după repere terestre, amândoi ştiind că sateliţi GPS ar fi fost unul din primele sisteme ce şi-ar fi încetat funcţionalitatea în caz de…

În caz de… *ce*? *Război*? Se întrebă cum de a ajuns atât de rapid la această concluzie.

— Marchează poziţia. Am să stau cu ochii pe orice ne-ar putea interesa şi am să-ţi comunic direcţia, OK?

— OK. Dar chiar dacă descoperi ceva important, cum ai să poţi raporta cuiva? Nu putem intra în traficul radio pe nici un circuit la care avem acces, a precizat Adele.

— Telefonul mobil, i-a răspuns soţul. Dacă-mi pot da seama cui să telefonăm. Şi mai există o cale.

Adele a făcut câţiva paşi ca să poată privi în sus, prin tambuchi[1].

— Care „altă cale”?

— Asta. Îi arătă un radio mic, negru, cam de mărimea unui telefon mobil. Este un PRC-7, un radio de urgenţe pentru aviaţie. Se activează în apă sărată, deci, când se udă, emite un *beep* constant. Dar are o rază de radio-vizibilitate directă limitată. Arătă către comutatorul de pe laterala aparatului. Dacă voi comuta pe frecvenţe militare – presupunând că cineva cu un receptor acordat corespunzătoare se află în raza de acţiune – atunci aş avea posibilitatea să comunic.

— De unde îl mai ai şi pe acesta? a întrebat ea.

— L-am împrumutat de la birou, spuse el calm. Ca să fie… în caz de…

Dacă exista vreo frază care să-l caracterizeze pe Jack, aceasta era. „*Ca să fie… în caz de…*”

USS *Centurion*
0810 ora locală (Zulu -10)

[1] Tambuchi - Deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac, care o protejează de intemperii și care permite accesul în încăperile de sub punte.

Petty Officer Jacobs simţea cum i se lipesc căştile de urechi. Trecuseră mai bine de patru ore fără pauză. De două ori, a simţit cum atenţia i-a luat-o razna, aşa cum i se întâmplase şi în timpul perioadei de antrenamente, dar după câteva clipe, îşi amintea exact cum stau lucrurile.

Centurion a urcat la adâncime mică încercând să comunice cu baza navală, dar fără succes. Doar static pe fiecare circuit oficial al Navy pe care-l încercase. Canalele portuare sufereau de o problemă opusă – voci care răcneau, încercând să se facă auzite peste celelalte. Chiar lângă compartimentul sonarului, pe puntea de comandă, Jacobs îl putea auzi pe *Captain* Tran discutând cu navigatorul despre situaţia lor.

— Recomand să executăm o apropiere de port cu viteză mică şi la adâncime, apoi să ne ridicăm la adâncime periscopică şi să vedem dacă putem înţelege ce se întâmplă, spuse navigatorul crispat.

Skipper-ul era un om bun, probabil nul dintre cei mai buni ofiţeri pe care-i întâlnise vreodată Jacobs. Poate un pic prea strict uneori, poate un pic prea predispus să acorde importanţă unor lucruri minore. Totuşi, ţinând cont că situaţia părea să o ia la vale, Jacobs era bucuros că se află sub comanda sa.

— Pare cam riscant, să navigăm la adâncime mică în port, îl auzi pe *captain* spunând. E posibil ca sonarul să nu poată detecta tot ce iese din port şi să ne ridicăm la suprafaţă direct sub una dintre micile nave.

— Ne vom ridica încet, a spus navigatorul. Valul de prova le va îndepărta departe de noi.

— Probabil. Dar nu cred că o să le facă plăcere, a spus *captain*.

Dacă ar fi existat şi o singură mică navă cu motor, ar fi auzit-o cu mult înainte şi ar fi putut încetini ascensiunea submarinului pentru a evita lovirea chilei. Nu, problema nu erau navele motorizate, deşi viteza lor le-ar fi putut pune pe drum periculos. Problema erau yacht-urile cu pânze. Pur şi simplu nu exista o metodă precisă de a le depista prin mijloace pasive şi nimeni nu dorea să emită în apă un ton de sonar activ. Pe de altă parte, ar fi norocoşi dacă contramăsurile n-ar prăji vreun înotător.

— Urcăm la adâncime periscopică acum, a spus *skipper*, luând decizia pe care o sperase Jacobs. Evaluăm situaţia, apoi decidem cum vom proceda în port. Dacă o facem, va fi la adâncime periscopică.

Din punctul de vedere al unui tehnician sonar, asta era alternativa preferată, dar gândul că ar putea fi ceva chiar deasupra capului pe când ei habar nu aveau ce se întâmplă pe ţărm, era o tortură a nervilor.

8

TFCC
0810 ora locală (Zulu -10)

Batman păşea furios pe laterala insulei, cu paşi apăsaţi pe puntea de zbor, ca şi cum ar fi vrut să o pedepsească în locul piloţilor. Nu era nici o şansă să ierte abaterea, iar Hot Rock şi Lobo, eh… Vor trebui să fie bucuroşi dacă măcar vor mai vedea vreodată interiorul unu cockpit, darăminte să mai şi zboare în misiuni de luptă de pe portavionul *său*.

Acum putea auzi apelurile patrulei de două avioane ce se apropia de *Jefferson*. Lobo era prima, cu Tomcat-ul aliniat perfect pe traiectoria de zbor. Batman a avut un moment de apreciere a preciziei, stabilităţii traiectoriei de zbor pe altitudine, apoi a îndepărtat gândul. Poate că se afla la comandă sus, în aer, dar – pentru numele lui Dumnezeu! – tocmai încălcase orice element ce definea un bun comandant.

A fi un ofiţer însemna mai mult decât a zbura pe un avion de luptă şi a doborî MiG-uri. Însemna să execuţi ordinele, să înserezi misiunea avionului tău în imaginea de ansamblu a bătăliei, asigurându-te că *wingman*-ul tău şi ceilalţi ofiţeri tineri respectă detaliile planificate. Şi nu contează cât de bun pilot era Lobo, nu conta că ea şi-a câştigat respectul fiecărui pilot din Navy, tocmai o dăduse în bară rău de tot, la fel ca şi

Hot Rock. Oh, sigur că da, el comisese abaterea, dar era *flight*-ul *ei,* misiunea *ei*. Ştia la fel de bine ca şi amiralul că a fost responsabilitatea ei.

Ar putea să-i permită ei, mai mult decât altora? După tot prin ce a trecut?

Tentat de acest gând, l-a analizat un moment. O parte a minţii sale ar fi dat orice ca să evite măsurile pe care pe care le va lua împotriva celor doi, iar afectarea carierei lui Lobo ar fi justificat orice îngăduinţă pe care i-ar fi acordat-o. Pe timpul când era pilot începător, Lobo a fost doborâtă. Şi-a petrecut două luni într-o tabără de prizonieri, maltratată, violată, torturată dincolo de orice limită. A suportat tot infernul, apoi a avut tăria să-şi revină şi să se întoarcă la zbor – hm, el, Batman, nu era prea sigur că s-ar fi comportat la fel în locul ei.

Este un motiv. Acceptă-l.

Dar nu, nu putea. Nu, dacă dorea să-şi facă datoria. De asta l-au făcut amiral şi i-au dat comanda unui Grup de bătălie, ca să ia măsuri precum aceasta.

Şi ca să-şi foloseşti libertatea de acţiune. Pentru o clipă, lui Batman i s-a părut că aude vocea severă a lui Tombstone, care-i dădea o lecţie. *Avem parte de raţia noastră de rahat, colega. Găseşte o cale de a-i consemna la sol pe ăştia doi. Pentru că în adâncul tău, ştii că asta vrei să faci.*

Batman a oftat cu frustrare. Tombstone – sau cel puţin acel Tombstone cu care vorbea în mintea sa – avea dreptate. Lobo şi Hot Rock au făcut ceea ce fiecare om de la bordul portavionului ar fi vrut: să încerce să doboare MiG-ul care a atacat un avion civil nevinovat şi neînarmat. Da, a fost al dracului de aproape de Hawaii, şi da, ar fi putut fi teribil de rău

dacă epava MiG-ului doborât ar fi căzut peste hoteluri şi peste celelalte construcţii turistice aglomerate în apropierea ţărmului.

Dar ei nu au făcut-o. Lobo a aşteptat deschiderea focului, stând cu ochii pe Hot Rock, protejându-l. Amândoi au manevrat MiG-ul, aducându-l deasupra oceanului şi departe de port.

Ea şi-a folosit înţelepciunea – acum foloseşte-o pe a ta.

— Nu vor scăpa basma curată, Stony, spuse Batman tare, vocea pierzându-i-se în cacofonia de pe puntea de zbor. Nu pot permite aşa ceva – ştii prea bine.

Ştiu. Trage-le-o cât de tare poţi, „aranjează-le" rapoartele FITREP[1], dă-le toate activităţile-fleacuri care-ţi vin în minte. Dar nu-i opri de la zbor. Zborul e raţiunea lor de a trăi.

Lobo a chemat „mingea"[2], ceea ce însemna că pilotul are contactul vizual cu luminile de semnalizare plasate la pupa-babord. Batman a auzit vocea LSO[3] pe circuit.

— Tomcat 2-0-1[4], *acele*.[5]

— *Acele* spun că sunt pe panta optimă de coborâre, replică Lobo.

— *Roger*, 2-0-1, zboară pe *ace*, a aprobat LSO, confirmând că este de acord cu indicaţiile

[1] FITREP – Flotilla Inspection Training Readiness Exercise Program – rapoarte ale unor inspecţii periodice privind prgătirea individuală de luptă.

[2] A chema „mingea" – *Call the ball* (*meatball* – chifteaua, sau prescurtat, *ball* – mingea) – în argoul celor de pe portavioane, sistemul de lumini cu lentile Fresnel după care se reglează vizual unghiul de aterizare al avioanelor pe portavion.

[3] LSO – Landing Signals Officer – ofițerul de pe puntea de zbor care avizează aterizarea.

[4] 2-0-1 – americanii pronunță numărul modex pe cifre: *two-'oh-one*.

[5] Acele indicatoare ale instrumentelor de bord.

instrumentelor ei de bord, referitoare la panta de apropiere de portavion.

Lobo nu avea nevoie de instrumente, se gândea Batman. N-avea nevoie nici măcar de LSO, nu prea. Perfect stăpână pe traiectorie îşi ţinea Tomcat-ul atât de sigur în aer încât aproape că puteai crede că nu e un avion ci un balon remorcat la pupa navei.

Dar un balon nu făcea un asemenea zgomot şi nu s-ar fi năpustit către punte însoţit de un tunet înfundat. Nu s-ar fi mărit cu fiecare secundă până ar fi arătat atât de mare încât un civil ar fi crezut că e imposibil să aterizezi un avion atât de mare pe puntea unui portavion.

Tomcat 201 a atins puntea cu un scârţâit ascuţit de cauciucuri şi un nor de fum de cauciuc vaporizat. Motoarele au urlat când Lobo a împins maneta de gaze la maxim-înainte pe putere militară (forţaj), ca măsură de siguranţă în caz de rupere a cablului arestor, sau de ratare a prinderii acestuia cu cârligul din coada avionului. Fără forţaj, greoiul avion nu ar fi avut suficientă viteză să re-decoleze şi ar fi căzut pur şi simplu în ocean dincolo de prova navei. Ratarea cablului arestor şi re-decolarea se numea, în argoul de pe portavion, *bolter*.

Cârligul de coadă a prins cu abilitate cablul trei, provocând coborârea bruscă a botului avionului către puntea de zbor. Instalaţia hidraulică ce controla tracţiunea în cablu a scos un sunet aspru, ascuţit, şi a încetinit Tomcat-ul de la viteza de aterizare la zero. Lobo a păstrat forţajul la motor până când o vestă galbenă[1] a păşit în faţa avionului şi i-a făcut semn să

[1] Vesta colorată – „curcubeul” indică specializarea personalului de pe puntea de zbor; *alb*: personalul medical; *roșu*: muniția și pompierii; *verde*: cabluri și catapulte; *galben*: siguranța, mișcarea, lansarea avioanelor;

reducă motorul. Nici un pilot întreg la minte n-ar fi redus puterea motoarelor înainte ca tehnicianul de pe puntea de zbor însărcinat cu această problemă să se fi simţit pe deplin încrezător în finalizarea cu bine a manevrei de aterizare[1], încât să se aşeze el însuşi în faţa avionului.

Tomcat a dat uşor înapoi, tras de tensiunea cablului, iar la semnalul vestei galbene, cârligul a fost ridicat eliberând cablul arestor. Lobo a rulat înainte sigură de sine, urmându-l pe tehnicianul de pe punte către locul de parcare.

Batman a rămas nemişcat, cu mâinile pe şolduri, privind-o pe Lobo cum rula uşor. În spatele său, putea auzi al doilea Tomcat aflat pe panta de coborâre către pupa, dar el avea treabă cu Lobo.

Furia îi creştea pe măsură ce vedea canopia deschizându-se, iar căpitanul de avion[2] monta scara pentru a-i ajuta pe Lobo şi RIO să se desfacă din centurile de zbor. Căpitanul a semnalizat că siguranţele au fost ataşate scaunului de catapultare, făcându-l inoperabil. Abia atunci Lobo s-a ridicat din cockpit şi a trecut piciorul său lung peste laterala avionului, găsind treapta fără a privi spre scară.

Slam! Puntea de sub picioarele lui Batman a vibrat când Tomcat-ul lui Hot Rock şi-a executat „prăbuşirea” controlată ce s-a terminat cu aterizarea pe portavion.

Lobo s-a oprit lângă avion şi vorbea cu căpitanul acestuia, arătând către suprafeţele de control ale aripii din dreapta. Căpitanul avionului a dat din cap. Lobo a

---

haşurate alb-negru: control; *albastru*: personalul de punte; *maro*: căpitanii de avion; *mov*: (*grapes*-boabe de struguri) combustibil.

[1] Din punct de vedere strict tehnic aterizarea pe puntea de zbor a portavionului se numeşte *apuntizare*.

[2] Căpitan de avion – nici o legătură cu gradul de căpitan. Este un subofițer, vestă maro, șef mecanic, coordonatorul echipei de întreținere.

pornit înaintea lui, ocolind aparatul către partea cealaltă, când Batman l-a văzut pe vestă maro arătând către al.

Lobo l-a privit. Chiar şi de la distanţă, Batman vedea efectul adrenalinei pe faţa ei, expresia de voioşie a unui pilot care tocmai făcuse ceea ce ea era instruită să facă şi o făcuse foarte bine, ba chiar aterizase pe cablul numărul trei[1]. Era imaginea bucuriei transformate în ceva supranatural, invincibil şi sfânt.

Şi era o expresie pe care el se pregătea să i-o şteargă de pe faţă. Un moment se întrebă dacă n-ar fi mai bine să mai aştepte, să o lase câteva minute să se bucure – ordin, ne-ordin, ea era un erou.

Nu. Îi va permite să zboare în continuare, dar asta era maximum ce ea se putea aştepta ţinând cont de circumstanţe. Era timpul să-şi înceapă micul spectacol.

A aşteptat-o impasibil să se apropie, continuând să stea cu mâinile în şolduri. Când ea a venit mai aproape, a spus:

— Bună ziua, *Admiral*. Cred că doriţi să staţi de vorbă cu mine.

— „De vorbă” nu e cuvântul pe care l-aş folosi, spuse Batman. Ce mama dracu’ ai crezut că faci acolo sus? Şi nu-mi spune mie tâmpenia cu radioul defect. Nici măcar să nu încerci.

— *Sir*, MiG-ul acela…

— Care erau ordinele tale, *mister*? îşi arătă colţii Batman, complet neatent la genul folosit. Ce dracu’ ţi-am spus eu să faci?

— Mi-aţi spus să nu atac MiG-ul, *Admiral*.

— Şi ce ai făcut?

[1] Cabluri arestoare – există 4 cabluri arestoare pe puntea de zbor distanțate la 15 m între ele; prinderea cablului trei înseamnă ca aterizarea a fost perfectă.

— Ne-am luat după el, *sir*. Deasupra apei.

— Şi vezi vreo mică problemă aici? Alta decât faptul că eu ţi-am spus să nu o faci?

Lobo tăcu o clipă, în mod clar liniştindu-se din starea produsă de adrenalină. Trebuia să ştie – cum să nu ştie? – că urmează s-o ia pe cocoaşă pentru cascadoria pe care o făcuse acolo sus. Dar întotdeauna era nevoie de ceva timp pentru ca realitatea să se strecoare înapoi în mintea unui pilot. Batman a aşteptat până ce zâmbetul de automulţumire de pe faţa ei a dispărut.

— Acum vezi cum stă treaba? a continuat.

Peste umărul lui Lobo, îl vedea pe Hot Rock rulând către locul de parcare. Hot Rock îşi distribuia atenţia între căpitanul avionului care-l dirija şi Lobo care stătea „drepţi" în faţa amiralului.

— Tu şi cu amărâtul tău de *wingman* sunteţi în rahat până la gât. Ignorarea unui ordin direct, punerea în pericol fără a fi necesar a vieţilor unor civili, şi mă mai pot gândi la încă cel puţin patru articole din UCMJ[1] de prevederile cărora să vă acuz... şi asta doar pentru început. O Curte Marţială, sau cel puţin o FNAEB[2] – asta te aşteaptă.

Hot Rock venea către ei, cu o faţă îngrijorată. Batman a întins un deget spre el, strigând:

— Stai acolo, afurisitule, până termin cu liderul tău de patrulă.

Se întoarse din nou spre Lobo şi-i spuse:

— Dacă vrei să-ţi ruinezi cariera, dă-i ´nainte. Dar ce faci tu, i-o afectează şi pe a lui. Gândeşte-te la asta, dacă acest fel de ofiţer vrei să fii. Acum şterge-o de

[1] UCMJ – Uniform Code of Military Justice – Codul penal Militar al SUA.

[2] FNAEB (uzual pronunțat *fenab*) – Field Naval Aviator Evaluation Board – uneori numită și *„the long green table"* este o comisie care analizează actele grave de indisciplină comise de piloții din US Navy.

aici înainte ca să te arunc într-o celulă şi să pun punct situaţiei.

Batman a aşteptat-o să se întoarcă şi să plece, dar spre surprinderea lui, Lobo a rămas în poziţie de „drepţi” în faţa sa.

— Cer permisiunea să vorbesc, sir!

— Pe dracu’! M-ai auzit.

Lobo l-a ignorant.

— Dacă las neatins acel MiG, cariera mea va fi *oricum* terminată, *sir*. *N-am să pot trece peste asta*. Nici dumneavoastră, dacă aţi fi fost liderul patrulei.

Vocea lui Lobo era calmă, dar fără nici o urmă de pocăinţă.

— Dacă mă consemnaţi la sol pentru asta, am să supravieţuiesc.

Dar nu cu multă uşurinţă, după cum arăta expresia de pe faţa ei.

— Este MiG-ul care a doborât avionul de linie. Am văzut oameni căzând din înaltul cerului – şi bucăţi de oameni. Unii erau în flăcări. Cred – cred că l-am văzut pe unul dintre ei ţipând. Nu pot să trec peste asta, Admiral. Nici un pilot de luptă care-şi respectă statutul, n-ar putea să o facă.

Hot Rock era prea departe ca să poată auzi, înţepenit în poziţia de „drepţi” şi cu o expresie foarte îngrijorată. Lobo era şi ea în „drepţi”, cu ochii fixaţi pe ceva ce numai ea putea vedea. Batman se întrebă ce putea vedea ea, apoi se forţă să revină la subiect.

— Să presupunem că de data asta ai dreptate, spuse cu o voce mai rece decât marea arctică. Să presupunem. Dar data viitoare? Dacă o faci acum, ai să crezi că ai o licenţă de ucis 0-0-7[1] pe înaltul cerului.

[1] Aluzie la agentul 007 - „Bond. James Bond”

Războaiele nu se duc aşa, doamnă. Şi cu cât ai să pricepi asta mai curând, cu atât mai repede am să te las să decolezi de pe portavionul meu.

— *Sir*…, a început Lobo, dar Batman i-a tăiat-o scurt.

— Tu şi cu Hot Rock sunteţi consemnaţi la sol. Şi RIO al tău, pentru că n-a avut bunul simţ să te convingă să nu intri în asemenea situaţie. Când vei găsi o cale de a mă convinge că pot să am iar încredere în tine, am să reanalizez.

— Dar…

— Dispari din faţa mea, *Commander*. Acum.

Ameninţarea din vocea lui Batman era evidentă.

— Ai idee cât de serioasă este situaţia cu care ne confruntăm? Ai idee ce se întâmplă în exteriorul micilor voastre cockpit-uri? Ştii ce înseamnă toate astea pentru Statele Unite? Evident că nu poţi, altfel n-ar trebui să-mi pierd timpul discutând cu tine despre încălcarea unui ordin direct. Acesta este felul de comportament care face ca oamenii să fie ucişi. Acum, dacă m-am făcut bine înţeles, trebuie să mă întorc la război.

Întreaga situaţie a lovit-o pe Lobo cu toată forţa. Culoarea i-a fugit din obraji.

— *Aye-aye, sir*, spuse încet, apoi a executat o întoarcere regulamentară perfectă. A mers către Hot Rock, i-a spus câteva cuvinte, apoi s-au îndreptat amândoi către insulă şi au intrat în interiorul navei.

Batman i-a privit cum plecau.

Cum m-am descurcat, prietene? A trebuit să-i scot din program pentru câteva zile. Acum, mingea e în terenul lor, de ei depinde cum o vor juca pentru a mă convinge să-i las să zboare iar. N-ar trebui să fie ceva foarte dificil pentru doi piloţi care au reuşit să forţeze

un MiG să ajungă deasupra apei, nu-i aşa? Ţi se pare corect?

9

Sediul *Coast Guard* Hawaii
0930 ora locală (Zulu -10)

Petty Officer Tanner a umblat până l-a găsit pe *Captain* Henry, care era prins într-o discuţie aprinsă cu doi ofiţeri superiori. A aşteptat la o distanţă politicoasă de ei până când ofiţerul din Coast Guard l-a observat.

— Da, *Petty Officer* Tanner?

— Motoarele, *sir* – au funcţionat la greu şi cu probleme de ungere. Am nevoie de trei zile ca să le aduc în bună stare, *sir*. Pentru că au funcţionat prea mult timp fără să li se schimbe uleiul sunt îmbâcsite de mizerie.

Captain Henry a dat din cap, aşteptând. Tanner cunoştea situaţia la fel de bine ca el.

— Dar le mai pot menţine în funcţiune pentru o bucată de timp, *sir*.

Sunt nouăzeci la sută sigur că, probabil, ne vor duce până la portavion, a continuat Tanner.

— Atunci să ne ducă, a spus Henry. Trebuie să ne ducă.

— Da, *sir*. Când trebuie să plecăm?

— Imediat ce vom putea.

— Deci, în cincisprezece minute, *sir*. Destul timp ca să le încălzim şi să ne asigurăm că nu vom avea pană imediat ce părăsim portul.

— Foarte bine. Henry îşi întoarse atenţia către cei doi ofiţeri superiori. Cincisprezece minute, *General*, *Admiral*.

General Haynes îl urmărea cu privirea pe Tanner pe când se îndepărta.

— Bun băiat.

Henry aprobă.

— Asta-i treaba cu Coast Guard. Li se atribuie responsabilităţi încă de la vârste tinere. Acest Tanner – este deja la comanda uneia dintre micile noastre vase. Poate anticipa ce am de gând pentru că şi el a trecut prin aşa ceva. În momentul când va fi avansat *chief* sau *senior chief*, va fi pregătit pentru comanda unei nave mai mari sau a unei baze portuare.

General Haynes dădu numai din cap, dar era evident impresionat.

— Cincisprezece minute, a spus?

Henry a chicotit.

— Sunt gata să pariez că, de fapt, vor fi doar zece. Tanner îşi ia întotdeauna o rezervă de timp.

Uruitul gutural al motoarelor diesel a răzbătut de sub picioarele lor, crescând în volum şi intensitate. Se auzea o uşoară neregularitate a ritmului, un sunet abraziv, de protest, care-l îngrijora pe Henry. Îşi dădu seama că şi *General* Haynes şi *Admiral* Magruder au auzit.

— Maşinăriile se strică atunci când stau nefolosite, spuse Tombstone.

— Dacă Tanner a spus că ne poate duce, atunci aşa va fi, a remarcat sec Henry.

Chiar în acel moment capul lui Tanner a răsărit prin tambuchiul de pe puntea-prova. A strigat pentru a se

face auzit peste zgomotul ce răzbătea din compartimentul de sub el.

— Aţi auzit, nu-i aşa, *sir*? Poate că putem să mai rezolvăm câte ceva din mers, poate că nu. Totuşi, nu e bine. Un piston spart şi lagăre uzate.

— Tot mai crezi că vom ajunge acolo? a întrebat Henry.

— Acum, optzeci la sută, *sir*.

— E destul, spuse Henry cu o voce aspră şi categorică. Ţinând cont de împrejurări, avem mai multe şanse decât navele alea care stau în continuare amarate la cheiuri.

Cu ajutorul câtorva oameni din Coast Guard, parâmele care legau nava la cheu au fost eliberate rapid. Henry însuşi a preluat comanda şi a demonstrat imediat că abilităţile sale de manevră erau superioare. Folosind o combinaţie de cârmă şi motoare, a îndepărtat uşor pupa navei de cheu, apoi a lansat nava drept înainte cu viteza de un nod, imediat ce s-au degajat.

Doi *petty officer* au luat repere atât vizual cât şi cu radarul Furano, pentru a stabili poziţia exactă. Un al treilea manevra aparatul *fish-finder*[1] ca pe un sonar. Transmiteau continuu rapoarte, recomandări de poziţie şi contacte interceptate de parcă ar fi desfăşurat cotidian această activitate. *Lieutenant Commander* Hannah Green s-a apropiat de masa hărţilor şi fără vorbă, fără întrebări de prisos, a preluat îndatoririle de navigator. Tombstone şi ceilalţi care nu erau marinari au făcut tot posibilul să nu stea în drum.

— Ar fi bine să cunoaştem poziţia lui *Jefferson*, a spus Henry. Dar nu cred că e prea doritor să fie găsit.

[1] fishfinder – instrument care detectează bancurile de pește cu ajutoril ultrasunetelor.

— Caută orice avion american – mergi pe direcţia lui înapoi spre largul oceanului, a spus Tombstone. Nu cred că e prea departe de ţărm – nu mai mult de treizeci de mile. E doar atât de departe de pământ cât să fie în siguranţă.

Tombstone petrecuse o mare parte a vieţii sale în interiorul lui *Jefferson* încât avea impresia că-l poate simţi acolo, imediat după orizont, pândind ca o navă mortală, ceea ce şi era. Îşi ţinea privirea concentrată într-un punct al orizontului, simţind o chemare copleşitoare, ca şi cum *Jefferson* ar fi încercat să-l cheme.

— Contact, posibil avion american de pe portavion, se auzi un strigăt. Direcţia 1-7-9, distanţa douăsprezece mii metri.

Da, nava e chiar acolo unde am spus. Stai aşa, Jeff – vin spre tine.

— În sfârşit, spuse Tombstone, pe când studia o pată de pe orizont. *Jefferson* era destul de departe de ţărm încât să i se vadă doar partea de sus a insulei. Ea este.

După o discuţie scurtă cu *Petty Officer* Tanner, Henry a fixat maneta de gaze la doar ceva mai puţin de maxim, apoi a corectat uşor direcţia pentru a aduce prova navei direct către portavion.

— Lasă-mă să văd dacă-i pot contacta, spuse Tombstone.

A înhăţat microfonul staţiei de radio şi a activat-o. O babilonie de zgomote, şuierături şi mesaje în cel puţin cinci limbi diferite a invadat puntea de comandă. Tombstone a apăsat butonul de emisie şi a transmis:

— USS *Jefferson*, USS *Jefferson*, aici…

A făcut o mică pauză, încercând să se hotărască cum să se identifice el singur. Acesta nu era un canal securizat, iar localizarea şi intenţiile ofiţerului naval cu cel mai înalt grad din zonă era, indiscutabil, o informaţie clasificată „Strict Secret”. În final, a spus:

— Aici soţul lui Tomboy. Aţi recepţionat, *over*?

Imediat ce a trecut pe recepţie, zgomotul a inundat iar mica punte de comandă. A încercat de câteva ori, dar chiar dacă era vreun răspuns, era neinteligibil în mijlocul vacarmului. Până la urmă, a renunţat.

— Trebuie să-i anunţăm că sosim, a spus. Dată fiind situaţia curentă, *Jefferson* nu va fi foarte mulţumit că o navă mică neidentificată încearcă să se apropie direct de el.

Henry se gândi un moment, apoi a intervenit.

— Îţi mai aminteşti cum se utilizează lampa de semnalizare şi codul Morse?

— Nu prea. N-am mai folosit aşa ceva de pe când eram la Academie.

— Nici eu. Să-i întreb pe cei din echipaj.

Abia atunci a vorbit Hannah Green.

— Nici măcar nu se mai predă la şcoală. Dar pot să mă descurc.

— Memoria aia fotografică de care ai pomenit? a întrebat Tombstone.

Ea a dat din cap.

— N-am să fiu rapidă, dar voi transmite foarte corect.

— Perfect. Tombstone se gândi o clipă, apoi a mâzgălit un mesaj pe un petic de hârtie. Transmite asta.

PENTRU ADMIRAL WAYNE:

DIN ORDINUL CNO, CER PERMISIUNEA DE APROPIERE ŞI DEBARCARE PASAGERI.

ZECE OAMENI LA BORD.

TRANSMITE TOMBSTONE.

— Nimic deosebit, dar vor şti despre cine e vorba, a spus Tombstone.

— Chestia asta chiar nu e reglată pentru viteză, a murmurat Green în timp ce examina reflectorul de semnalizare montat pe bordul navei. Doar un comutator *on-off*, nu un manipulator. Dar, probabil destul de rapid pentru mine.

Tombstone o privea cum se pregăteşte să transmită semnalele luminoase şi cum îşi vorbea sieşi. Pronunţa întâi literele cu voce tare, apoi degetele mimau mişcarea necesară acţionării comutatorului pentru transmiterea fiecărei litere. Tombstone a avut impresia că prin acest procedeu îşi reaminteşte informaţia şi – dublând-o cu mişcarea fizică – o transformă din simplă teorie în informaţie practică, utilă. Privirea ei era uşor pierdută. El se simţea ca şi cum ar fi tras cu urechea la o conversaţie privată între Green şi eul ei interior.

Uimitor, ce cantitate de informaţie trebuie să fie stocată sub această faţă drăguţă. Orice a văzut ea vreodată, orice a auzit, încă mai era memorat undeva acolo, aşteptând doar să fie scos la suprafaţă. Pentru un moment el se întrebă care o fi limita de supraîncărcare.

— Sper să meargă, a spus ea într-un târziu. Degetele au prins comutatorul, cu o mişcare fermă. A început să aprindă şi să stingă reflectorul de semnalizare.

USS *Jefferson*
Puntea de Comandă
0945 ora locală (Zulu -10)

La început, marinarul de veghe de pe punte a crezut că sunt doar reflexii jucăuşe ale soarelui tropical pe suprafaţa apei oceanului. Străluceau într-un ritm neregulat, dar, fără îndoială că scurtele *flash*-uri aveau o anumită logică care i-a atras privirea când supraveghea sectorul său de ocean. Apoi a remarcat că *flash*-urile păreau a se mişca pe o linie dreaptă ce se întindea direct spre *Jefferson*.

Submarin? Se reflectă soarele în periscop, iar eu sunt norocos să observ? Fără a-şi lua ochii de la contact, a acţionat telefonul.

— *Combat*[1], veghea babord. Am un contact, spuse transmiţând direcţia relativă faţă de navă şi distanţa, apoi a adăugat: Nu pot să văd ce e cu excepţia reflexiei soarelui în ceva.

— *Roger*, veghea babord, aşteptă o clipă.

Linişte pe linie pentru un moment, apoi:

— Avem un mic contact cu viteza de 22 noduri pe această direcţie. Se pare că vine direct spre noi.

Marinarul de veghe a simţit o uşoară dezamăgire. Nu e un submarin – dar cuvintele următoare l-au alertat din nou.

— Este BCRD[2]. Supravegheaz-o în continuare. Ar putea fi un fel de atac terorist.

---

[1] Combat — prescurtare: Centrul de Conducere a Luptei

[2] BCRD — bearing constant, range decreasing – direcție constantă, distanța se micșorează.

— Mda, o văd. Nu-şi schimbă direcţia, dar devine mai vizibil, spuse marinarul, acum fiind iar în alertă.

Apoi a auzit:

— *Conn*[1], *Combat*. Recomand alarmarea artileriei de suprafaţă. O navă mică, potenţial ostilă, pe curs de apropiere BCRD.

— *Roger*, a confirmat ofiţerul de cart.

Câteva secunde mai târziu marinarul de veghe a auzit 1MC transmiţând tare:

— Cei de la posturile de zbor, adăpostiţi-vă. *Red deck*[2], repet *Red deck*. Cei de la artileria calibru 50, la posturile din prova-babord pentru acţiune la suprafaţă, imediat.

— *Combat*, vin uşor la stânga pentru a deschide unghiul de tragere posturilor de artilerie, spuse OOD. Ţine-mă la curent.

Pentru o clipă, veghea îşi dori să fi ascultat sfatul subofiţerului-recrutor şi să se fi înrolat într-o specialitate legată de armament în loc de una de punte. Dacă ar fi făcut-o, acum ar fi fost nul dintre oamenii care alergau pe coridoare pentru a ajunge la posturile de luptă, la tunurile de calibru 50.

Nu că a fi marinar de punte ar fi fost ceva rău. După un timp şi cu oarece studii, probabil ar fi devenit *quartermaster*[3] sau *signalman*[4]. Ce dracu', deja făcea progrese în ceea ce priveşte învăţatul…

— *Combat*, veghea babord! a strigat, uitând să mai apese pe buton. Pentru că nimeni nu i-a răspuns, a

[1] CONN — Puntea de Comandă/Postul de guvernare al navei.

[2] Red deck — puntea de zbor închisă.

[3] Quartermaster — În the U.S. Navy, responsabilul cu navigația și a hărților nautice.

[4] Signalman — marinarul care semnalizează/transmite mesaje cu ajutorul fanioanelor sau a lămpii de semnalizare. În prezent se folosesc mijloace electronice moderne.

repetat apelul, de data asta cu butonul activat. Sclipirile astea – nu sunt foarte sigur, dar par a fi emise de o lampă de semnalizare.

Linişte pentru un moment, apoi:

— Atenţie, *Combat*. Aşteptaţi, trimitem semnalizatorul să verifice.

— Nu puteţi trage asupra lui până nu sunteţi siguri, a izbucnit marinarul de veghe.

Desigur, el era doar un simplu marinar, gradul cel mai mic din ierarhie, dar acesta era contactul *său*. El l-a depistat, el a observat luminile şi tot el a fost cel care şi-a dat seama că ar putea fi ceva important. Nici chiar ofiţerii de pe puntea de comandă nu-şi dăduseră seama.

— Şezi blând, veghea, a intervenit o voce nouă pe circuit, mai curând uşor amuzată, decât mustrătoare. Ai făcut o treabă bună. Acum lasă-ne să ne o facem pe a noastră. TAO terminat.

Ofiţerul responsabil cu acţiunile tactice de luptă. Un fior de mândrie l-a străbătut pe marinar. De obicei vorbea cu un *petty officer* care coordona problemele de la suprafaţa apei, şi doar ocazional cu *chief*, dacă o dădea în bară cu ceva. Dar cu un ofiţer…!

Heaven Can Wait
0946 ora locală (Zulu -10)

— Prinzi ceva, iubito? a întrebat el.

— Ni’ic. Canalele sunt suprasolicitate, i-a răspuns ea. Oricine are un radio ţipă după informaţii. Chiar dacă portavionul ascultă, nu poate să ne depisteze pe noi pe fondul unui asemenea zgomot.

El a înjurat încet. Poate că ar trebui să se întoarcă în port. Dar nu, nu putea lua în considerare această variantă, nu până ce vor şti clar ce se întâmplă.

Aveau alimente, apă şi suficient combustibil ca să supravieţuiască în larg timp de o săptămână, dacă era necesar. Vor naviga către o altă insulă, înainte de a se întoarce în portul-bază.

— Văd portavionul, spuse el tare. Se îndreaptă către noi. Şi mai e ceva – o navă mică ce se deplasează direct spre el. Şi ce dracu e cu lumina aia intermitentă?

— Portavionul o vede?

— De la distanţa aia, sigur. Au mai mulţi marinari de veghe decât avem noi.

— Te plângi de prestaţia mea, *Skipper*? a întrebat ea zâmbind uşor.

— Bineînţeles că nu. Doar că...

— Ştiu. Vrei să faci ceva şi nu poţi.

— Mda. Ascultă, hai să mai facem o tură, dar ceva mai aproape de ţărm. Să încercăm să obţinem unele informaţii. Cu puţin noroc, mulţi dintre navigatorii ăştia de duminică vor elibera frecvenţele, spuse el.

Navigatori de duminică. Nişte nesăbuiţi, dacă se vor îndrepta către portavion într-o asemenea situaţie. Probabil că băieţii de la tunuri au acum mâncărime la degete. N-ar fi vrut să se afle în pielea amărâtului de SOB[1] *care să le provoace nervozitatea.*

[1] SOB - Son Of a Bitch – apelativ peiorativ.

10

USS Centurion
0948 ora locală (Zulu -10)

A fost suficientă doar o scurtă privire către intrarea în port pentru a-l face pe *Captain* Tran să renunţe la ideea de a intra. Dacă vederea de la distanţă a fumului ce se ridica de pe navele pe jumătate scufundate în apă şi cheiurile goale nu l-ar fi convins, traficul de mesaje pe care-l descărcau de pe satelit ar fi făcut-o. Un mesaj transmis pe circuitul Grupului de bătălie era deosebit de important – şi suficient de ciudat, mai mult decât ce venea de la instalaţiile de comunicaţii de pe insulă, prin LINK.

Lui *Centurion* i se ordona să întrerupă exerciţiile şi acţiunile independente şi să asigure suport ASW pentru Grupul de bătălie. *Admiral* Wayne i-a repartizat o zonă largă de apă între portavion şi ţărm, pornind de la ideea că orice submarin diesel din zonă s-ar fi ascuns, cel mai probabil, undeva pe la intrarea în port, acţionând ca un paznic sau ca platformă de avertizare timpurie.

Pentru Otter sau Renny, nu era mare diferenţă între misiunile alocate submarinului. Cercetarea unei zone de ocean era cam la fel cu căutarea oricărui contact submarin, cu excepţia unor diferenţe locale. În cea mai mare parte, era la fel de interesantă precum privitul ierbii cum creşte.

După încă o oră petrecută în compartimentul sonarului, Jacobs a auzit, în sfârşit, un sunet care l-a făcut să se salte din scaun. A închis ochii şi s-a concentrat un moment.

— Pompa de santină[1], a anunţat Jacobs sigur de sine. Nici o îndoială în mintea mea de militar.

— Lasă-mă să verific şi eu cu sala motoarelor, a spus *chief*, aprobator. Să ne asigurăm cei de acolo n-au pornit ceva despre care noi nu ştim.

— Cred că aş fi ştiut dacă era de-a noastră, *Chief*, spuse tehnicianul pe un ton uşor ofensat. La urma urmelor, mă pricep.

— Ştiu, ştiu. Dar niciodată nu strică o verificare.

Chief s-a întors şi a început să vorbească încet în telefon. O clipă mai târziu, a părăsit compartimentul pentru scurt timp, apoi s-a întors cu o expresie de satisfacţie pe chip.

— *General Quarters* şi linişte pe navă, spuse. *Skipper* vrea să stăm cu ochii pe „puişorul" ăsta şi să-i monitorizăm orice mişcare. Dacă e cu propulsie nucleară, va face destul zgomot ca să-l putem clasifica precis. Iar dacă e diesel, o să-l forţăm să consume ceva energie din baterii. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ridice tubul *snorkel*[2] şi să pornească motoarele ca să-şi reîncarce bateriile. Şi-atunci... al nostru e.

Sub apă nu exista nimic mai zgomotos decât un submarin diesel care-şi reîncarcă bateriile.

---

[1] Santină - Spațiu situat la fundul unei nave, în care se colectează apa provenită din infiltrație, prin condensare din atmosferă sau prin scurgere de pe punțile inferioare și care este evacuată cu ajutorul pompelor.

[2] Snorkel — tub telescopic vertical pe submarinele diesel care conține conducta de admisie a aerului și cea de avacuare a gazelor de eșapament.

— Virează la stânga, spuse tehnicianul de la sonar. Scade efectul Doppler[3].

Chief a retransmis informaţia către OOD.

— Pierdem contactul – la dracu'! Cred că a traversat limita de strat acum.

— Să-l urmărim, a spus *chief*, având în continuare telefonul la ureche.

După o clipă, puntea s-a înclinat uşor în jos spre prova.

— „Cântă" când restabileşti contactul.

Tehnicianul a închis ochii, concentrându-se asupra şuvoiului de sunete din căşti. Undeva la distanţă, o ceată de balene cântau încet, pentru ele, bocetul misterios răspândindu-se în largul oceanului. Mai aproape, delfinii pocneau, plesneau, săreau în ritualul de împerechere.

Însuşi submarinul adăuga partea sa de zgomote la spectrul general, deşi filtrele reduceau frecvenţele cunoscute emanate de cocă. Totuşi, chiar făcând abstracţie de aceste frecvenţe discrete, curgerea curentului de apă în jurul corpului submarinului şi prezenţa orificiilor pentru evacuarea apei, măreau nivelul zgomotului ambiental.

Chiar la limita audibilului, a prins zgomotul vag făcut de o pompă de santină. Era o bufnitură uşoară, ritmică, punctată de un scâncet în pauza dintre bătăi, când pompa lentă drena apa din santină şi o evacua forţat în afara submarinului. Nu al lui, nu – submarinul lor nu necesita niciodată pompare apei din santină, cel puţin aşa susţineau inginerii.

[3] Efectul Doppler constă în variația frecvenței unei unde emise de o sursă de oscilații, dacă aceasta se află în mișcare față de receptor. Frecvența măsurată crește atunci când sursa se apropie de receptor și scade când sursa se depărtează de receptor.

Devenise mai puternic acum, uşor de separat dintre sunetele de origine biologică sau cele produse de nave mai îndepărtate. Parcă îi semnaliza cu bătăi de tobă.

— Se mişcă spre stânga, spuse încet, displăcându-i să facă şi cel mai mic zgomot de teamă să nu piardă sunetul din nou. E cu pupa spre noi.

Îl auzi pe *chief* repetându-i vorbele.

Lângă el, Pencehaven calcula o soluţie de tragere, introducând datele contactului într-un computer de control al focului, care coordona acţiunile cu compartimentul torpilelor. Curând, foarte curând.

— Deschideţi capacele exterioare. Inundaţi tuburile unu şi doi, îl auzi pe chief ordonând încet şi înjură pe tăcute pentru că vorbele l-au făcut să scape vreo două bătăi ale pompei.

— Am o soluţie de tragere, a anunţat Pencehaven. Suntem gata pentru *liber-la-arme*.

— Nu trageţi, armamentul asigurat, s-a auzit încet în cutia difuzorului de deasupra capului. Încă nu ştim exact ce este, dar am să încerc să-l *trag-de-limbă*. În clipa când ai o identificare mai precisă, strigă tare.

Să strige. Mda. Ca şi cum s-ar putea striga pe un submarin pe care s-a ordonat „linişte pe navă”. Jacobs a continuat să tacă şi să aştepte.

Un foşnet silenţios a străbătut *Centurion* când numărul de rotaţii al elicei şi viteza au crescut. Zgomot, mai mult zgomot, iar Jacobs se simţi cuprins de o oarecare teamă. Era împotriva oricărei deprinderi implementate în mintea sa, încă din primele sale zile petrecute la şcoala de submarine. Îl privi pe Percehaven şi văzu cum prietenul său dă aprobator din cap.

— Acum ştie că suntem aici, spuse *chief*. Doar dacă nu e surd sau idiot.

— Iar dacă e surd şi idiot nu e de-al nostru, a replicat Percehaven.

Pompa de santină s-a oprit brusc.

— Acum a făcut linişte, dar continuă să înainteze. E clar, spuse Jacobs şoptit. Indiferent cine este, nu este de-al nostru.

În căşti s-a auzit vocea lui Tran.

— Bună treabă. Vom comunica cu portavionul şi-i vom aduce la cunoştinţă că are de ce să fie îngrijorat, mai mult decât de avioanele chineze.

USS *Jefferson*
0950 ora locală (Zulu -10)

Bam-Bam privea ecranul tactic, încercând să descifreze sensul dincolo mişcărilor pe care le vedea acolo. *Jefferson* se afla în centrul formaţiei, cu escortele desfăşurate în jurul lui. Câte un *cruiser*[1] la babord şi tribord, un distrugător în partea dinspre pământ şi două fregate în pupa, una fiind în poziţie de protecţie pentru avioanele ce veneau pe panta de aterizare, cealaltă coordonând cercetarea ASW. Încă se mai aflau în partea de sud a insulei. Spre nord-est, prezenţa submarinului raportat de *Centurion* era deja o informaţie veche. *Centurion* însuşi se afla în zonă, patrulând în partea dintre portavion şi insulă.

Deasupra insulei, urmărite de puternicul radar Aegis, şase MiG-33 zburau în CAP. Informaţiile

[1] Cruiser — în prezent, este cel mai mare tip de navă de suprafață, cu excepția portavionului; dotată cu rachete.

transmise de satelit dezvăluiau faptul că alte zece erau parcate pe segmente de autostradă şi emanau semnătură termică provenită de la motoare. Deci încălzite, în stare de alarmă, gata să decoleze la cea mai mică provocare.

Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Nu există dispozitiv de apărare sau aşa ceva – trebuie să existe – oriunde în Pearl Harbor? Dar cine ar fi suspectat ceva de neimaginat? Evident nu Pearl Harbor, nu mai mult decât s-a gândit securitatea rusă că un mic avion particular s-ar putea strecura prin întreg sistemul de apărare al spaţiului aerian sovietic ca să aterizeze în Piaţa Roşie.

Jefferson avea două seturi de avioane de luptă în misiune CAP, plasate între portavion şi pământ. Patru Tomcat şi patru Hornet se aflau pe punte în stare de Alert-5, cu piloţii şi RIO la bord, pregătiţi, iar câte un avion era poziţionat la fiecare catapultă, gata de lansare imediată. Alte opt avioane de luptă se aflau în Alert-15, iar *squadron*-ul în Alert-30. Cu excepţia celor aflate în hangar pentru reparaţii, toate avioanele era gata pentru lansare imediată.

Dar, la prima vedere, marea problemă nu venea din aer. Contactul depistat îşi menţinea direcţia de deplasare spre portavion.

Aparent, nici nu se punea problema vreunei confruntări. Zeci de avioane pe navă, cel mai puternic vas de luptă construit vreodată, împotriva unei bărci cu un deplasament de sub cinci tone. *Airwing*[1] cu avioanele sale puternice, S-3B cu capabilităţi de luptă antisubmarine şi antisuprafaţă, fără a mai aminti de helo şi de suportul pentru realimentare în aer şi

[1] Carrier Air Wing (CVW) – Toate aparatele de zbor de la bordul portavionului, organizate în mai multe *squadron* / *flights* / *sections*.

măsurile electronice de detecţie, împotriva unei jucării de om bogat, construită pentru pescuit, croazieră rapidă şi navigaţie de plăcere.

Dar tehnologia modernă evalua pericolul bazându-se în principal pe mărimea problemei. Rachetele Stinger[1], cu raza lor de acţiune de mai mult de două mile, erau disponibile pentru oricine ştia cui să se adreseze şi avea bani suficienţi. În ultimii ani, au existat rapoarte despre sisteme antiaeriene de producţie sovietică care au invadat piaţa mondială de armament, împreună cu torpile mici, dar mortale, precum şi aparatură electronică de bruiaj. Chiar şi dispozitive nucleare – se cutremură la acest gând – se puteau găsi, sub forma unor mici containere care puteau fi cu uşurinţă stocate pe puntea unei nave de mărimea celei care venea spre ei. Războiul a devenit o problemă extrem de haotică de încercări de evaluare a ameninţărilor într-o lume în care orice putea fi o ameninţare.

— Ceva de la semnalizator? a întrebat Bam-Bam.

— Încă nu, a răspuns ofiţerul de cart. Abia a ajuns la post.

— Ţine-mă la curent.

— *Roger*. Cât de aproape poate fi lăsat să se apropie?

— Trei mile, a precizat Bam-Bam fără a consulta ordinele permanente semnate de *captain*. Nici un pas mai aproape.

Chiar la limită. Deşi distanţa maximă a noilor Stinger părea a fi puţin mai mică decât atât, cine putea şti ce schimbări şi *îmbunătăţiri* li se făcuseră?

O mică rachetă dintr-un lansator portativ putea provoca distrugeri masive dacă nimerea în locul

[1] FIM-92 Stinger – lansator de rachete portative sol-aer (SAM).

potrivit. Lansată de pe mare de o mică navă rapidă şi foarte manevrabilă în deschiderea largă a „uşii” hangarului. O rachetă – da, una ar fi de ajuns. Un avion în flăcări aflat sub punte, căldura degajată care ar fi afectat puntea de zbor şi echipamentul de pe aceasta, explozia ce s-ar fi propagat la AVGAS[1] depozitat şi muniţia stocată lângă insulă – o singură rachetă ar fi fost suficientă dacă ar fi lovit locul potrivit din hangar.

Şi cine ar fi fost atât de fraier să lanseze doar o singură rachetă?

— Trei mile, *aye*, TAO, a repetat ofiţerul de cart. *Liber-la-arme*?

Bam-Bam a ezitat un moment. Dacă dă liber-la-arme va lăsa responsabilitatea de a deschide focul în mâna fiecărui *petty officer* de la *fiecare* tun de calibru 50. Mai bine ar fi să menţină armele asigurate, refuzându-le dreptul de a executa foc până când le va ordona el.

Doar dacă lucrurile nu se vor precipita. Să zicem, cu o luptă aeriană şi un avion doborât. Chiar voia să rişte întârzierea dată de armele asigurate?

— Da. *Liber-la-arme* asupra oricărui contact desemnat *ostil* şi aflat în limita de trei mile de portavion, spuse în sfârşit.

Bam-Bam a simţit o mişcare în spatele său şi, întorcându-se, l-a văzut pe *Admiral* Wayne aşezându-se pe scaunul său, aflat în spatele postului TAO. Bam-Bam i-a făcut o scurtă informare asupra situaţiei şi deciziei sale de a permite statusul de *liber-la-arme* pentru echipele de artilerişti.

— Bine ai făcut, a mormăit amiralul.

Bam-Bam a simţit un sentiment de uşurare – ştia că a făcut ceea ce trebuia făcut, dar chiar şi un

[1] Avgas (**av**iation **gas**oline) — cisternele cu combustibil pentru avioane.

atotputernic *lieutenant commander* din Navy nu se supăra dacă avea parte de o mică încurajare de la omul ce purta stele la guler[1].

— *Sir*, cer permisiunea de a declara *green deck*[2], dacă tot îi avem pe tunari la posturi, spuse, conştient că această măsură încălca regulile uzuale de siguranţă — dar acum era vorba de o situaţie de luptă. Un helo şi un avion de luptă, în pereche în aer, ar putea fi mai de folos împotriva unei ţinte foarte manevrabile.

— Dă-i ‘nainte, spuse amiralul după o clipă de reflecţie. Dar cere o verificare a ţintelor în momentul lansării. Nu vreau să pierd un pilot pentru că un tunar a fost prea nerăbdător să tragă şi a uitat că un Tomcat îi trece prin câmpul de tragere după decolare.

— *Aye-aye, sir*.

TAO i-a informat pe tunari despre ceea ce se va întâmpla pe linia lor de foc, asigurându-se că ordinele sale au fost înţelese perfect, apoi a comutat pe canalul lui Air Boss.

— Aş vrea să continuăm şi să ridicăm în aer o *section* de Viking şi una de helo, a spus. Elicopterele sunt deja dotate cu mitraliere laterale, nu? Dar mai întâi lansează o *section* de Tomcat din Alert-5.

— Afirmativ[3] pentru elicoptere, a răspuns Air Boss.

— Bine. *Green deck*. Informează echipajele că tunarii de la posturi nu vor deschide focul până când ei nu vor părăsi zona, dar mai bine ar folosi forţajul imediat după decolare. Lansează când eşti gata.

---

[1] Însemnele gradului sunt prezente pe gulerul bluzei, respectiv pe mâneca vestonului.

[2] Green deck — puntea de zbor este funcțională.

[3] Termenul *Affirmative* se folosește oficial pentru evitarea eventualelor confuzii produse de diversele moduri de a pronunța DA în engleză (*yes, ya, yo, yeap, yeah*). La fel și *Negative* – NU (*no, ney, neh, nah, nae*).

— *Roger*. Suntem gata, TAO.

Pe când Air Boss vorbea, un bubuit înfundat a răzbătut în compartiment, zguduind fiecare piesă de echipament neasigurat. Zgomotul a crescut până a început să vibreze şi calculatorul lui TAO. Un Tomcat, îl identifică fără ca măcar să se uite la ecranul PLAT[1]. Helicopterele abia provocau un murmur în CDC[2], iar Viking doar vălureau cafeaua din ceşti. Chiar şi puternicele Hornet nu egalau urletul înăbuşit al unui Tomcat aflat în catapultă.

Un al doilea Tomcat a vuit alăturându-se primului, apoi şuieratul ascuţit al unui S-3B Viking. S-3B era poreclit Hoover[3], pentru că scotea un sunet asemănător cu al unui aspirator.

Pe când zgomotul produs de primul Tomcat începea să se atenueze, a urmat un *thunk* înăbuşit – sabotul catapultei a ajuns la capătul cursei eliberând avionul dincolo de prova. Un al doilea *thunk* a urmat imediat, apoi un sunet mai moale când S-3B a decolat din catapultă.

În continuare două helo au rulat către zona de decolare, apoi s-au ridicat de pe punte şi au alunecat peste apele oceanului. Imediat ce au degajat, a doua pereche de Tomcat au rulat înainte către catapulte.

Pe ecranul tactic, simbolurile suprapuse peste cel al portavionului însuşi, au alunecat uşor departe de navă îndreptându-se spre contactul marcat ca *ţintă-de-suprafaţă-ostilă*. Elicopterele zburau mai jos de confraţii lor cu aripi fixe şi curând, spaţiul din jurul contactului *ostil* s-a aglomerat cu simboluri aeriene.

[1] PLAT — Pilot Landing Aid Television — sistem TV cu circuit închis utilizat ca adjuvant la manevrele de aterizare.

[2] CDC — Combat Direction Center — Centrul de Control al luptelor.

[3] Hoover – în acest caz este vorba de o firmă producătoare de aspiratoare casnice.

Dar contactul îşi menţinea cursul şi viteza, în continuare direct către *Jefferson*.

— *Sir*, a spus ofiţerul de cart, liderul Tomcat cere *liber-la-arme* asupra contactului.

TAO ştia că pilotul ar vrea să tragă în contact cu tunul de bord.

— Distanţa de la contact la *Jefferson*? a întrebat TAO.

— Cinci mile, *sir*.

— Nu. *Armele-asigurate* pentru Tomcat. Posturile de artilerie, *liber-la-arme* la mai puţin de două mile. Tomcat-urile să fie pregătite de tragere, dar deocamdată, spune-le să survoleze doar. Iar nava-contact să fie *sigură* că este supravegheată din aer.

— *Roger, sir*. Posturile de artilerie au confirmat fiecare pe rând.

Cine mama dracu' eşti şi de ce eşti aşa de hotărât să vii către nava mea? se gândea TAO.

— Unde dracu era semnalizatorul? a întrebat tare, cu privirea în continuare fixată pe intervalul dintre portavion şi contact. Vreau un răspuns despre acel semnal luminos *acum*!

The Lucky Star
1000 ora locală (Zulu -10)

— Hei, avem o escortă, a strigat *Major* Carlton Early, pilotul de cisternă aeriană KC-135. O pereche de Tomcat, nu? Frumos, foarte frumos din partea celor de pe portavion.

— Nu sunt sigur că e aşa, a spus *Lieutenant Commander* Green.

Se întoarse către Tombstone:

— Nu au recepţionat nici una dintre transmisiile mele, *sir*.

— Eşti sigură că ai transmis corect? a întrebat el, dar imediat şi-a dorit să nu o fi făcut.

Faţa lui Green a devenit imobilă şi rece.

— Da, *sir*, a răspuns calm, cu o voce pe potriva chipului. Am transmis mesajul dumneavoastră de cinci ori fără a primi răspuns.

— Continuă să transmiţi, a ordonat Tombstone.

A privit în sus, către cer, ochii urmărindu-i mişcările avioanelor, modul cum elicopterele zburau staţionau la punct fix între portavion şi navă, evoluţiile la joasă altitudine a le Tomcat-urilor pe când survolau spaţiul de deasupra lor. Unul a degajat la vreo cinci mile depărtare, apoi un mic *geyser* a erupt sub el.

— *Shit*. Şi-a testat tunul de bord. Green, continuă să transmiţi. *General*, mai încercaţi cu radioul de pe puntea de comandă. Pe canalele, opt, nouă, zece şi treisprezece. Continuaţi încercările până răspunde cineva. Cu cât ne apropiem de portavion cu atât cresc şansele să ne recepţioneze prin zgomotul de fond.

Heaven Can Wait
1001 ora locală (Zulu -10)

— Ce mai încearcă acum? îl întrebă Adele pe Jack.

Tocmai urcase pe punte pentru o scurtă pauză şi-l găsise pe noul ei soţ studiind prin binoclu cealaltă navă din zonă.

— Continuă să navigheze direct către *Jefferson* şi să transmită semnale luminoase, spuse fără a-şi lua binoclul de la ochi. Mă întreb dacă... hei! Telefonul mobil – l-ai luat, nu?

— Desigur.

— Vrei să-l aduci, te rog?

Iar acesta — se gândi ea, în timp ce cobora sub punte pentru a căuta mobilul în bagaj — era un alt aspect pentru care te puteai baza pe Jack Simpson. Un „mulţumesc”. Politeţea îi era tot atât de înrădăcinată în fire ca şi reflexul de a fi pregătit pentru eventuale urgenţe.

— Mulţumesc, spuse el când a luat telefonul de la ea, câteva minute mai târziu. Vrei să preiei timona pentru o clipă?

— Am preluat timona, a confirmat ea.

Jack a format un număr pe mobil, apoi a mormăit nerăbdător când a auzit semnalul de „ocupat”. A apăsat tasta redial, apoi a format un alt număr.

— Pe întâi Reserve Center[1], apoi unor prieteni rezervişti ca şi mine, dacă am să pot. Cineva, undeva, trebuie să aibă un număr de telefon de pe cine suni?

— Mai apoi *Jefferson* şi cred că e timpul să-l obţinem.

— Pentru ce?

El zâmbi, cu o expresie răutăcioasă pe faţă.

— În aceste circumstanţe, ca să le spunem că suntem pe-aici şi să vedem cu ce putem să fim de folos.

— Oare cum am putea noi să le fim de ajutor?

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă şi a pus telefonul cu grijă deoparte.

[1] Reserve Center — Centrul de evidență al rezerviștilor.

— Ştii, n-am vrut să fie aşa, spuse el serios. Până la urmă, este luna noastră de miere. Iar tu eşti un civil – nu ai semnat nici un angajament pentru astfel de situaţii. Nu cred că este cinstit să te supun unui astfel de risc, deloc. De fapt, nici nu cred că pot suporta acest gând.

Începu să coboare încet scările către cabina de sub punte.

— Jack Simpson, treci imediat înapoi, a strigat ea. Imediat.

El a urcat iar, cu o expresie de surpriză pe faţă.

— Când m-am măritat cu tine, m-am măritat cu toţi cei din tine. Adică şi cu cel care face parte din Navy. Cu program redus poate, dar e acolo.

— Nu, a răspuns el imediat. Dacă Navy a dorit ca eu să fiu dependent de cineva – şi asta eşti tu acum, draga mea; este termenul corect pentru „soţie” – m-ar fi dotat cu una.

— La dracu cu asta, spuse ea cu hotărâre. Navy n-are nimic de-a face cu asta. E şi patria mea, Jack. Şi dacă ceva poate fi făcut pentru a ajuta portavionul de acolo, poţi să contezi pe mine. Pentru că voi, militarii, nu aveţi monopolul serviciului pentru patrie. O credeţi voi, dar nu e aşa.

Făcu o pauză pentru ca vorbele să-i fie bine asimilate, apoi a spus:

— Ia telefonul şi caută să obţii nişte ordine de navigaţie, *mister*. ACUM!

USS *Jefferson*
TFCC

1004 ora locală (Zulu -10)

Micul vas ce se apropia de *Jefferson* trecuse de la statusul de chestiune minoră la acela de problemă principală pe care-şi concentrase Bam-Bam atenţia. De câte ori nu desfăşuraseră acest scenariu în cadrul exerciţiilor? Nu exact ca acest, desigur. Scenariul uzual prevedea că un helo zbura prea aproape, provocând riposta, iar scopul exerciţiului era acela de a vedea cât de aproape îl putea lăsa TAO înainte de a-l doborî. Dar, în cadrul scenariului, aveau întotdeauna o cale de comunicare cu helo aflat pe curs de apropiere, prin care era avertizat să se îndepărteze. Nu ca acum, când nu putea să ia legătura cu *skipper*-ul (nebun sau trădător?) pe care Bam-Bam se pregătea să-l spulbere de pe ape.

Totuşi, ar trebui să ştie asta, nu? Apropierea directă de portavion după tot ce s-a întâmplat pe insulă era o invitaţie către un dezastru sigur.

— Distanţa? a întrebat Bam-Bam.

— Şapte mii de metri, a răspuns ofiţerul de cart. Continuă să se apropie cu viteza de douăzeci şi două de noduri. În mai puţin de un minut va ajunge la limita de 5500 m.

Fir'ar să fie! Chiar mă provoci să fac asta, nu-i aşa? Pentru o clipă, şi-a dorit să-l poată vedea pe *skipper* chiar în faţa sa, acum. Ar fi fost mult mai uşor să-l strângă de gât el însuşi, decât să ordone ceea ce se pregătea să facă.

— Şase mii de metri, nu mai aproape, a spus Bam-Bam. A simţit un fior rece, final, când şi-a auzit ordinul retransmis către avioanele de deasupra şi navele din jur.

Şi totuşi, dacă învăţase ceva în Navy despre responsabilitate şi acţiuni de luptă, era aceea că odată ce a fost luată o decizie, era inutil să mai păstreze în sinea sa vreo îndoială. Era prea mult pericol ce te putea face să te concentrezi pe o problemă minoră şi să uiţi imaginea de ansamblu, ameninţarea mult mai mare ca se dezvolta, iar chiar acum, avea pe cap destule.

— Unitatea SEAL – încă nici o veste de la ei? a întrebat.

Ofiţerul de cart a dat din cap.

— Detaşamentul de puşcaşi marini continuă să încerce, dar ei cred că SEAL şi-au securizat radiourile.

— Iar dacă au făcut asta, înseamnă că sunt prea ocupaţi ca să vorbească. Sau că e prea periculos. Marines să monitorizeze în continuare frecvenţele alocate, dar să înceteze apelurile. Aşteptăm să ne cheme ei.

Şi cu o altă decizie luată, şi-a scos din minte echipa SEAL şi şi-a direcţionat atenţia către următoarea problemă.

Puntea de semnalizare
1005 ora locală (Zulu -10)

— Haide, grăbeşte-te, strigă marinarul de veghe cu o voce de intensă urgenţă. De ce a durat atât?

— Dacă crezi că tu te mişti mai cu talent, treci în faţă, bă găoază, a mormăit semnalizatorul.

Binoclul părea lipit de faţa lui, în timp ce se concentra asupra vasului ce se apropia.

— Presupunând că suntem pe contactul corect, atunci cel care manevrează lampa de semnalizare este cel mai împiedicat operator pe care l-am văzut vreodată. Nu prea sunt sigur dacă nu cumva e un puşti care se joacă cu întrerupătorul, sau poate e un scurtcircuit pe undeva.

Adevărat şi nu prea. *Signalman Second Class*[1] Avery Hardin nu mai citise semnalizări luminoase încă de la începuturile pregătirii sale ca semnalizator, iar acum i se părea al dracului de greu să ţină pasul cu cel care manevra lumina. A descifrat literele întrebându-se dacă a făcut-o corect, sau dacă celălalt a silabisit bine. Dacă ar fi fost cu totul sigur de ceea ce descifrase ar trebui să-l pocnească de să-l ia dracu pe marinarul de veghe pentru că s-a îndoit de competenţa sa.

Ar fi putut chema pe cineva în ajutor – oricare dintre semnalizatori ar fi fost bucuros să vină sus şi să-l ajute. Dar a admite că nu poate să facă ceva pentru care era calificat, era puţin cam greu de înghiţit pentru Hardin. Al era semnalizatorul de serviciu – el trebuia să descifreze transmisia.

— Au tunurile pregătite, i-a reamintit veghea.

O linie punctată de proiectilele ce loveau apa a apărut lângă portavion când una dintre echipele de artilerişti a verificat tunul.

— Elicopterele sunt şi ele înarmate. Dacă o mai freci mult, au să atace vasul ăla.

— Gata, am descifrat. *Cel puţin, aşa cred*. Dă-mi asta. Smulse telefonul din mâna marinarului. *Combat*, aici semnalizatorul de pe punte. Semnalul luminos de la sursa necunoscută de suprafaţă este confuz. Cea mai bună traducere ar fi:

[1] Signalman Second Class – Sergent-semnalizator (cod NATO OR-5).

CĂTRE ADMIRAL WAYNE:

CHINEZII CER PERMISIUNEA SĂ SE APROPIE ŞI SĂ DEBARCE PASAGERI. ZECE OAMENI LA BORD.

TRANSMITE: INDESCIFRABIL.

Cu o senzaţie de greaţă în stomac, Hardin a predat mesajul ofiţerului de cart, având impresia, dar fără a fi sigur, că descifrarea mesajului făcută de el era greşită.

TFCC
1006 ora locală (Zulu -10)

— Să nu-ndrăznească, a strigat *Admiral* Wayne. Dumnezeule, să mă ia dracu' dacă văd vreun ticălos dintre ăia la bordul navei mele!

— *Sir*, semnalizatorul spune că transmisia a fost cu întreruperi şi confuză, a subliniat Bam-Bam. S-ar putea să nu fie o traducere precisă. S-ar părea că mai degrabă am presupus ce transmite semnalul luminos.

A urmat o pauză scurtă, apoi Admiral Wayne a spus:

— Întreabă-i pe cei de pe navă cine este soţia lui Stony.

— Ce?

— Fă-o Bam-Bam, a spus amiralul. Tomboy zicea că Stony va face tot ce va putea ca să plece de acolo, iar dacă el este, trebuie să aflăm al dracului de repede. Dacă nu, aruncăm în aer rahatul ăla de pe apă.

Puntea de semnalizare
1007 ora locală (Zulu -10)

— Întreabă-l cine este soţia lui Stony, a repetat marinarul de veghe. Poţi s-o faci sau nu?

— Sigur, sigur – stai o clipă.

Hardin a închis ochii, încercând cu disperare să-şi recapete abilităţile ruginite pentru semnalizare. Dura prea mult, prea mult. A făcut o rugăciune tăcută ca să n-o dea în bară de data asta, ca dumnezeul marinarilor şi al nărozilor – oricare ar fi acela – să-l ajute să facă o treabă bună cu codul Morse. Niciodată nu se mai simţise atât de neputincios în ceva ce era de presupus că trebuie să cunoască.

Ezitând, a început să transmită o succesiune de semnale luminoase, serii de puncte şi linii, despre care era destul de sigur că formează întrebarea pe care amiralul l-a pus să o transmită.

— Punct-linie-punct. Nu punct-punct-linie, a spus deodată veghea. Ai greşit.

— Da’ tu cine dracu eşti?

— Un *striker*[1]. Unu’ care a învăţat Morse în cei patru ani de şcoală superioară de transmisionişti. Punct-linie-punct – crede-mă, a răspuns veghea.

L-a privit pe Hardin în adâncul ochilor, a văzut frica şi nesiguranţa şi a simţit cum îl cuprinde un val de putere. Era contactul său – *al său*. Voia să fie sigur că s-a făcut aşa cum trebuie.

Marinarul de veghe şi-a pus mâna peste a lui Hardin şi a acţionat comutatorul, mişcându-se cu precizie şi pe cât de repede îi permitea mecanismul. A transmis şi codul de încheiere a transmisiei, după care şi-a retras mâna. Hardin nu a spus nimic.

[1] Striker – (în argou) un subofițer aflat într-un program de pregătire pentru o specialitate tehnică.

Veghea a privit din nou către mica navă, încă abia vizibilă dintre valuri. A observat primul *flash*, slab şi aproape nedetectabil.

— Uite.

Hardin a pus binoclul în mâna marinarului.

— Spune şi eu scriu.

A înşfăcat markerul şi planşeta.

— Dă-i drumul. Eşti mai bun ca mine şi nu vreau să greşesc.

Era dureros să recunoască, dar şi-a dat imediat seama că era cel mai bun lucru de făcut.

Marinarul a început să repete cu voce tare *blink*-urile şi *flash*-urile, traducându-le simultan în litere. Când cei de pe navă au terminat transmisia, el deja tradusese codul.

— Tomboy, a spus cu încredere.

Hardin a confirmat.

— Şi eu am înţeles acelaşi cuvânt.

A înşfăcat telefonul şi a transmis mesajul către CDC.

Apoi s-a întors către marinar.

— Mulţam fain, omule. Ştii ce vreau să spun. Oricând ai să ai nevoie, vii la mine. A făcut o scurtă pauză, cu o expresie de ruşine pe faţă. Oricât ar fi de periculos ar fi – vreau să spun – ce dracu, doar suntem în război. Puteam s-o dau în bară rău de tot, iar câţiva oameni ar fi murit. Mulţumesc. Cum am spus – orice ai avea nevoie, vii la mine.

— De fapt, aş avea nevoie de ceva, spuse marinarul, uitându-se în continuare către contactul – *contactul său* – de pe apă ca să nu piardă nici un eventual alt semnal. Trebuie să găsesc pe cineva care să-mi semneze recomandarea pentru examenul de

signalman third class[1]. Dar cu programul ăsta de patru/patru ore, nu am timp, iar termenul limită este mâine.

— E ca şi semnată, a zâmbit Hardin. Cu condiţia ca tu să nu dai niciodată rateuri ca mine.

[1] signalman third class – Caporal-semnalizator (cod NATO OR-4).

11

Heaven Can Wait
1015 ora locală (Zulu -10)

Jack cerceta continua să cerceteze suprafaţa apei din jurul yacht-ului, în timp ce forma continuu numere pe telefonul mobil, dar Adele l-a văzut prima. Era o ciudată fâşie de apă înspumată ce se deplasa în altă direcţie decât valurile, şi la început ea nu-şi putu da seama care era cauza. O balenă aflată imediat sub suprafaţa apei? Un recif care nu era trecut pe hartă?

Apoi şi-a dat seama şi imediat la smucit de braţ pe Jack.

— Uite, spuse ea, arătând spre est. Acolo, în apă.

Înainte ca el să-i poată răspunde, un tub metalic subţire s-a înălţat vertical din apă, s-a rotit în jurul axului propriu, reflectând scurt soarele când s-a întors spre ei, apoi a dispărut. A fost urmat imediat de întreaga parte superioară a unui submarin ce a ieşit din ape, după care a dispărut. Jack a rămas cu gura deschisă un minut, apoi a manevrat telefonul şi mai disperat.

— Submarin, a spus Adele înfricoşată. A străbătut-o un fior, că acesta naviga prin apa de sub ei, tăcut, mortal şi că ar putea ieşi la suprafaţă direct în ei, în orice moment. E de-al nostru? A întrebat.

— Nu. Nu de-al nostru. Iar dacă nu se ştie că este aici, ai noştri trebuie să afle imediat.

Scoase un mârâit de frustrare când a auzit încă un semna„de ocupat” la cel de-al unsprezecelea număr format.

— Numai să găsesc o cale de a le trimite un mesaj.

Pe când el continua să formeze numere, Adele supraveghea marea din jur.

USS *Centurion*
1018 ora locală (Zulu -10)

— *Conn, Sonar*, am reluat contactul cu *Sierra* 2, a spus Jacobs.

După o oră de căutare asiduă a fiecărei părticele de ocean din zona sa, în sfârşit a prins primul indiciu.

Captain Tran s-a aplecat peste umărul lui Jacobs, studiind semnătura acustică ce apărea pe ecran convertită în benzi grafice. Submarinul tocmai executase un uşor viraj la tribord, iar acum revenea pe cursul iniţial.

— Şi-a verificat zona din pupa, probabil, a spus *chief*. Ca să fie sigur că nu-i urmăreşte nimeni.

— Întotdeauna este o idee bună, a confirmat *captain*. Doar că nu funcţionează dacă submarinul sau nava care te urmăreşte este mai silenţioasă decât a ta.

— Am putea şti mai multe despre el dacă îşi măreşte puţin viteza, spuse Jacobs.

Cu toată familiaritatea apărută între membrii echipajului şi ofiţeri, caracteristică vieţii în spaţii restrânse, el nu prea se simţea comod expunându-şi opinia.

— Dacă aş putea şti turaţia elicei şi ceva despre propulsie, cred că l-aş putea identifica mai precis.

Captain a surâs, cu o uşoară expresie de cruzime pe faţă.

— Când ai îndoieli, preia ofensiva. Un *ping*.

Pencehaven a comutat sonarul pe modul activ şi s-a gândit la opţiuni. Distanţă sau fixarea ţintei? Un *ping*, lung şi de intensitate scăzută pe care-l foloseau când cercetau zone largi, sau unul scurt, intens, care-i va aduce la cunoştinţă celuilalt submarin că cineva se pregăteşte să-i trimită o torpilă în fund? Privi către *captain*.

— Cred că de fixare, a spus acesta încet. Vrem să-l facem să se mişte, iar acesta este cea mai rapidă metodă de a-i capta atenţia.

— Un *ping*, modul fixare ţintă, spuse mulţumit tehnicianul sonar. A selectat modul apoi a apăsat butonul de transmisie. Acum îi vom auzi cum se scapă-n pantaloni.

O explozie scurtă, dar puternică, de energie acustică s-a auzit din boxele de deasupra capului. A fost un ton pur, ce a izbit în coca celuilalt submarinului precum un baros.

Reacţia a fost imediată şi dramatică. O linie de joasă frecvenţă a ieşit în evidenţă din spectrul redat pe ecran, când motorul diesel şi-a mărit turaţia. Alte linii accentuate au apărut pe display datorită manevrelor efectuate de sub-ul chinez, efectul Doppler modificându-se ba în sus, ba în jos.

— Pariez că se duce la adâncime, a spus *chief*. Încearcă să se strecoare sub linia de separaţie a straturilor ca să ne fenteze.

— Pe cinci parai, spuse prompt Pencehaven, căruia îi dispăruse complet momentul anterior de şovăială. E la fund de mult timp. Acu’ se duce la suprafaţă ca să-şi

reîncarce bateriile. Poate că face o mică manevră pe la adâncime, dar va reveni la suprafaţă foarte curând.

Skipper-ul a aprobat.

— Hai să ne ţinem de capul lui o vreme. Coborâm pupa sub stratul de separaţie, dar ne menţinem la adâncime mică. Vreau să-l aşteptăm când va ieşi la suprafaţă. Îl lichidăm atunci.

— Şi ce-l împiedică să tragă el în noi acum? a întrebat *chief*, care ducea deja mâna la portofel.

— Ar avea nevoie de date precise despre noi ca să ne fixeze, răspunse *skipper*-ul, dând uşor din cap. Nu cred că *skipper*-ul lor va încerca să folosească sonarul activ, nu acum. Nu când are bateriile descărcate şi un *ostil* în coada lui. Va încerca să fugă din zonă, apoi se va ridica la suprafaţă pentru un *snorkel* rapid, şi abia pe urmă se va întoarce după noi.

Îl bătu pe umăr pe tehnicianul sonar.

— Bună treabă. Acum fii pregătit pentru când va reveni la mică adâncime. Or fi tras ei primul foc în acest război, dar în ceea ce priveşte *acest* sub, noi îl vom trage pe ultimul.

Chief mări volumul boxelor din compartimentul sonar. Acum putea auzi toate zgomotele subacvatice ale oceanului: frecvenţele joase produse de organismele biologice şi de alte nave, sunetele întâmplătoare ale valurilor şi ale platformelor petroliere. Un foarte slab *rub-rub-rub*, însoţite de un uşor şuierat. Sunet clasic de elice, ce-şi mărea intensitatea şi frecvenţa în timp ce ascultau, pe măsură ce contactul îşi mărea viteza.

— Eşti sigur că e sub-ul? a întrebat *chief*.

Jacobs a aprobat.

— Acest *hiss-whoosh* îl poţi auzi întotdeauna la diesele – ceva în legătură cu modul cum le sunt proiectate elicele. Nici una dintre navele de suprafaţă nu fac asemenea zgomot. Şi... ia ascultă – acolo! Un uşor zornăit, ca o jucărie de bebe scuturată sub apă.

Expresia de pe faţa lui *chief* confirma clasificarea tehnicianului. A pus mâna pe portofel şi a scos o bancnotă de cinci dolari.

— Periscopul iese din locaş, a confirmat. Se pregăteşte să urce spre suprafaţă şi să arunce o privire în jur.

— Inundă tuburile lans-torpile, a ordonat *skipper*-ul. Hai să punem punct acum la treaba asta.

Chiar atunci o linie sinusoidală a străbătut ecranul.

— *Shit*, spuse tehnicianul. E o aeronavă – *sir*, cred că portavionul e prin vecinătate. Ăsta e unul dintre elicopterele lui SAR[1].

— După asta se duce sub-ul, a spus *skipper*-ul cu voce îngrijorată. După portavion. Şi tocmai a ieşit din zona noastră. Nu-l putem urma pentru că riscăm să atragem atacul elicopterului asupra noastră. OOD, du-ne la adâncimea de comunicaţii. Trebuie anunţat portavionul că are companie.

Heaven Can Wait
1019 ora locală (Zulu -10)

Lui Jack Simpson i-au mai trebuit încă zece apeluri până când, în sfârşit, a obţinut de la un ofiţer de serviciu plictisit numărul de telefon de care avea nevoie. A format numărul şi a privit-o pe Adele.

[1] SAR - Search And Rescue – căutare și salvare.

— Sper că nu au închis linia.

A făcut ochii mari când – la celălalt capăt – i-a răspuns cineva.

— Salut. Sunt Jack Simpson, *skipper* pe *Heaven Can wait*. E o mică ambarcaţiune aflată la vreo zece kilometri de voi, în prova-babord.

— Ce dra… de unde mama dracu' ai numărul acesta? a întrebat vocea de la celălalt capăt.

— Mi l-au dat de la D.C.[1], a răspuns Jack. Comunicaţiile navă-navă sunt foarte aglomerate, iar eu a trebuit să iau legătura cu voi. Vreau să raportez un contact vizual cu un submarin.

— Ascultă, domnule, nu te cunosc şi nu ştiu ce vrei, dar momentan suntem puţin cam ocupaţi, a continuat voce, pe un ton evident exasperat. Acum cară-te naibii de pe linia asta şi…

— Nu, stai! Nu înţelegi! D.C. mi-a dat acest număr – momentan nu există alte comunicaţii, nu securizate. Ascultă, am văzut un submarin aici. Se deplasa spre voi.

Liniştea dinspre portavion a durat o clipă, apoi:

— Rămâi pe fir. O secundă…

Staticul pârâia pe linie, apoi o voce nouă a spus:

— Alo? Aici *Commander* Busby, ofiţerul de la Informaţii de pe *Jefferson*. Ce-i cu raportul acela vizual?

— Asta încercam să vă explic, spuse Simpson.

— Suntem în largul coastei Hawaii, a spus Busby. Nimic surprinzător.

— Nu era de-al nostru. Părea a fi un mic diesel de producţie sovietică.

— De unde ştii?

[1] D.C. – prescurtare de la Washington D.C.

Simpson l-a informat pe scurt referitor la calificările sale, apoi a spus:

— Cunosc diferenţele dintre un sub american şi un diesel rusesc, *Commander*. Acesta a fost el construit de ruşi, dar cineva i-a făcut o grămadă de modificări.

— OK, mulţumesc. Asta nu înseamnă că te cred, înţelegi. Dar o să fim cu ochii pe el. Între timp, dacă mai ai şi alte informaţii pentru noi, poţi să ne apelezi la acest număr.

Busby a ezitat un moment, luând în calcul şi posibilitatea ca Simpson să nu fie cel ce pretindea a fi. Dar circumstanţele erau de aşa natură, încât trebuia să-i acorde o şansă. A dictat un nou număr şi a adăugat:

— E telefonul meu direct.

— Stai aşa! a strigat Simpson, după ce a auzit-o pe Adele aflată la pupa yacht-ului. Chiar… *Shit*! Vrei să vezi un submarin, *Commander*? Uită-te la pupa portavionului. Eu văd un *snorkel* care tocmai a ieşit din apă. Iar după direcţia periscopului, a ieşit la suprafaţă pentru un singur motiv, *sir*. Ca să facă ultima ajustare de direcţie înainte de lansarea torpilelor.

12

Rising Star
1020 ora locală (Zulu -10)

Specialistul în comunicaţii Wang a strecurat un deget lung, subţire pe sub garnitura de plastic a căştii de la ureche, scărpinându-se. Aerul rece pătruns dedesubt a redus căldura generată de contactul permanent cu casca.

Stătea în faţa unui pupitru cu echipament electronic sofisticat, asamblat în cea mai mare parte din diferite subansamble de producţie americană. Graţie administraţiei Clinton, chinezii nu au avut nici o problemă în a-şi procura echipamentul de înaltă tehnologie necesar pentru detectarea şi monitorizarea unui domeniu foarte larg de frecvenţe ale spectrului electromagnetic. Întregul sistem a fost modelat după programul american Echelon, o metodă sistematică de monitorizare a fiecărei forme de transmisie electromagnetică, după cuvinte-cheie şi nume.

Dar, în timp ce fondurile au fost generos alocate pentru „jucăriile” electronice, guvernul nu a fost deloc preocupat de condiţiile de confort pentru operatori, aşa cum era la americani.

Căştile fonice pentru urechi garnisite cu un cauciuc de proastă calitate, cel mai ieftin disponibil, încingeau pielea în timpul lungilor ore de monitorizare a traficului fonic.

Oare cum suportau americanii? se întreba. După toate rapoartele, ei nu aveau nici dăruirea, nici patriotismul echipajului de la bordul navei sale. Toţi fuseseră aleşi în mod special – aşa li se spusese – pentru această misiune deosebit de periculoasă şi onorantă. Wang încerca să se convingă pe sine însuşi că aşa şi este, dar nu se putea abţine să nu constate, aşa cum o făcuseră şi alţi camarazi din echipaj, că fiorul de primejdie se diminua cupă ore întregi de amorţeală în faţa pupitrului electronic.

Şi totuşi, slujba lui era vitală. Chiar dacă echipamentul electronic putea detecta transmisiunile verbale şi le sorta, nu putea stabili ce era important şi ce era trivial. Chiar dacă era capabil de unele analize rudimentare, acestea erau inutile în actualele circumstanţe. În orele de după prima lansare, fiecare frecvenţă radio a fost inundată de bolboroseala a mii de voci. A fost nevoie de fie care gram de atenţie din partea sa doar pentru a baleia canalele, scanând continuu după ceva interesant, simultan cu traducerea, în timp ce încerca să supravegheze o sută de circuite diferite.

Stai – ce-a fost asta? Mâna i-a îngheţat pe butonul selectorului de frecvenţe. Ceva de la portavion? Da, asta a fost. Un telefon mobil… ceva despre o piatră (*stone*)… Sau ceva pietros (*stony*)?

Fără a privi în spate, a ridicat o mână pentru a atrage atenţia şefului său. S-a auzit un *click* slab când mult mai experimentatul lingvist a intrat şi el pe frecvenţă.

— Ceva important? a întrebat încet Wang, atent să nu-l deranjeze pe şef.

— Nu ştiu. Continuă ascultarea.

În spate, Wang îl putea auzi pe supervizor vorbind încet cu ofiţerul de cart, atent să nu-i distragă atenţia. Cum putea omul să se descurce cu toate astea, nu avea deloc idee. În următoarele secunde, şi-a dat seama că au dat peste o mină de aur.

Stony. Acesta a fost unul dintre cuvinte, împreună cu varianta *Tombstone*, asupra căreia lui Wang i se ceruse să fie atent. Era posibil? Respiraţia i s-a accelerat puţin.

Supervizorul a intervenit imediat.

— Te-ai descurcat bine.

Wang l-a auzit cum transmite informaţia pe circuitul tactic aerian, direcţionând unul dintre puternicele MiG-33 spre locul pe care-l triangulaseră.

Portavionul chinezesc avea o serie de receptoare electromagnetice montate de-a lungul punţii, fiecare – văzute de la distanţă - arătând ca nişte guri de aerisire. În realitate, aveau o sensibilitate ce rivaliza cu echipamentele similare din US Navy. Plasând receptoare diferite în locuri diferite pe navă, se putea triangula cu precizie locaţia unui transmiţător.

Wang asculta cu atenţie, dar nu au mai fost transmisii de la *Jefferson* pe acest circuit, nici una în care să fie menţionate cuvintele *Stony* sau *Tombstone*. Dar nu mai avea importanţă. Scurta transmisie fusese suficientă ca să le permită detectarea cu destulă acurateţe a locaţiei portavionului american. Restul îl va face MiG-ul.

Wang s-a simţit mândru, realizând faptul că a într-adevăr a realizat o performanţă vitală pentru misiunea lor, aşa cum îi-a spus şi supervizorul. I-a trecut şi un fior de furie, când s-a întrebat dacă Americanii de pe

mica navă Coast Guard vor şti vreodată că el, Wang Su, a fost cel responsabil pentru distrugerea lor.

Heaven Can Wait
1021 ora locală (Zulu -10)

— Tocmai asta încerc să vă spun, *sir*, a spus Jack Simpson cu frustrare în voce. Mi se rupe de ce vă indică sonarele voastre. Am văzut periscopul direct spre prova-tribordul meu. Deci, cum aveţi de gând să folosiţi această informaţie?

În mod normal, ca ofiţer rezervist, era un om tăcut, calm, fără griji. Subordonaţilor lui nu le plăcea să joace poker cu el, pentru că niciodată nu-şi puteau da seama când are o mână bună. Şi într-adevăr, abilitatea sa de a rămâne calm atunci când toţi ceilalţi îşi pierdeau controlul era unul dintre motivele pentru care avansase atât de repede în grad. În plus, în cadrul propriei comunităţi de Informaţii, nu avusese niciodată de a face cu oameni care să-i pună la îndoială competenţa sa tehnică. Nu după ce l-au întâlnit măcar o dată.

— Ascultă, ia mai spune-mi o dată cum te numeşti? a cerut Simpson. Trebuie să sun mai sus, până ce însuşi CNO te va chema să-ţi spună că trebuie să mă asculţi?

— Ştiţi că nu putem da nume pe un circuit nesecurizat, a replicat cu răceală ofiţerul de informaţii.

Şi cred că sunt perfect capabil să vă evaluez informaţia furnizată fără intervenţia lui CNO.

— Atunci mai bine te-ai mişca rapid, *mister*, a şuierat Simpson. Distanţa dintre submarin şi portavion a scăzut în acest moment la mai puţin de opt mii de metri. Dacă nu aveţi *acum* două helo în aer şi în zbor către această locaţie, mai bine aţi da comanda de abandonare a navei.

Linişte la celălalt capăt al „firului”, pentru un moment, dar a putut să audă voci înăbuşite, ca şi cum o mână a fost pusă peste microfon. Privind către portavion, în timp ce aştepta, a văzut un elicopter la pupa, care în mod evident avea misiunea de protecţie, ce a virat strâns către *Heaven Can Wait*.

— Vă văd helo, a spus Simpson, acum stăpânit şi cu vocea calmă. Ce puţin făceau, totuşi, ceva. S-ar putea să nu fie destul, dar – dacă ar fi fost scufundaţi – măcar ar fi făcut-o luptând.

— Spune-le să vireze la stânga lui, puţin – da, aşa e bine, a confirmat când elicopterul şi-a corectat cursul. Ar trebui să fie deasupra locaţiei cam peste cinci secunde. Acolo.

Un mic container metalic, argintiu, s-a desprins de sub elicopter, căzând direct în apă. Stropii s-au pierdut curând în valurile liniştite.

— Foarte bine, *Jefferson*! a strigat Simpson. S-a întors cu faţa veselă către soţie. Ne-au ascultat – afurisitul acela, în sfârşit, ne-a ascultat!

O expresie de oroare s-a strecurat pe chipul lui Adele. S-a albit la faţă, în timp ce arăta cu degetul la suprafaţa de apă din spatele lui Jack.

— La – la ce distanţă se află faţă de noi? a întrebat cu o voce tremurată.

Lui Jack i s-a părut că un campion de box, categoria grea, l-a lovit în plex. Propriile trăsături au început să le reflecte pe ale ei când s-a întors să privească în jur.

— Cam doi kilometri, a spus, alergând deja către cârmă.

— Şi care-i distanţa maximă de la care poate lansa? a continuat, urmându-l îndeaproape.

— Mult mai mare. Dacă nu găseşte submarinul pe'acolo, va căuta o altă ţintă. Depinde dacă e *wake homer* sau cu ghidare acustică, va încerca să se fixeze pe o ţintă acceptabilă.

— Cum suntem noi?

Jack a negat cu o mişcare a capului.

— Cele mai multe torpile sunt dotate cu setări de adâncime. Nu vor ataca o navă de suprafaţă.

— Cele mai multe. Nu toate.

Tonul vocii lui Adele arăta clar că nu e vorba de o întrebare.

Jack a dat iar din cap, cu o mână fermă pe maneta de gaze, iar cu cealaltă rotind rapid timona.

— Cele mai multe.

A adus *Heaven Can Wait* la viteză maximă, simţind cum yacht-ul vibrează puternic sub tălpi. Adele, la prova, se ţinea ferm cu mâinile de balustradă.

— Nu te îngrijora, a spus Jack, cu mai multă încredere decât simţea de fapt. Imediat vom ieşi din raza de acţiune.

— Ce viteză are?

— Mai târziu, Adele, a spus el, aruncând o căutătură neliniştită peste mărul ei.

— Ce viteză are? a insistat ea.

— Unele… cincizeci de noduri, a strigat, pentru că zgomotele apei şi ale motorului îi acopereau vocea. Unele tipuri de torpile.

O văzu pe Adele cum se cramponează ca să nu fie doborâtă de mişcarea violentă sus-jos a yacht-ului provocată de valuri. Apa liniştită pe care navigaseră toată după-amiaza, sub efectul vitezei de patruzeci şi cinci de noduri, devenise acum tare ca betonul. *Heaven Can Wait* era un yacht bun, dar nu fusese proiectat pentru curse îndelungate la viteze mari, pe valuri. Totuşi, va rezista o vreme – destul cât să iasă din zona periculoasă.

Jack auzi o voce slabă undeva pe aproape şi privi în jos la telefonul mobil din buzunarul şortului. Îl chemau, îl întrebau ceva, dar momentan nu-şi putea desprinde mâinile de pe comenzi ca să poată răspunde. Adele a rezolvat problema în locul lui, scoţându-i telefonul din buzunar, în timp ce cu o mână se ţinea ferm de balustradă.

— Trebuie să vorbiţi mai tare, a strigat în microfon.

L-a ţinut la ureche, a dat din cap, apoi l-a privit pe Jack zâmbind.

— Care-i adâncimea setată pentru torpilă, *sir*? a întrebat în telefon.

Răspunsul a venit, evident satisfăcător. În ciuda salturilor navei, uşoara ei relaxare a fost evidentă.

— Înţeleg – da, menţinem legătura telefonică deschisă.

S-a uitat la Jack cu un zâmbet larg.

— A zis că e setată pentru treisprezece metri, adâncimea pentru un submarin diesel, dar destul de adânc ca să evite cele mai multe yacht-uri de croazieră din golf.

Bine gândit, a apreciat Simpson. Dar cum dracu au reuşit să se organizeze atât de rapid şi să schimbe setările de adâncime pentru o problemă neprevăzută cu un submarin?

Poate că nu e chiar atât de neprevăzută cum crezi, l-a fulgerat un gând. *La urma urmei, Ei sunt United States Navy, iar tu eşti doar un rezervist.*

— A spus să ţinem ochii deschişi la orice explozie sau schije, a strigat Adele, clar uşurată de asigurarea că nu vor fi ajunşi de torpilă.

Ceea ce nu ştia, se gândea Jack, era că exista o margine de eroare în orice informaţie a datelor estimate.

S-a concentrat pe manevrarea navei, în timp ce Adele privea atent spre pupa după orice informaţie care ar fi interesat portavionul. După cinci minute, a fost aproape sigur că erau în afara pericolului. A slăbit puţin maneta de gaze până la o viteze de croazieră confortabilă şi a schimbat uşor cursul.

— Încă mai ai legătura cu ei? a întrebat cu o voce ceva mai normală.

Adele a confirmat.

— Dar spune că e cam prea ocupat ca să vorbească cu mine în următoarele câteva minute. Jack, ne spun ceva despre MiG-uri.

Ochii ei albaştri cereau iar încurajare.

— MiG-urile sunt avioane de luptă, a spus el, trăgând-o mai aproape cu mâna liberă, cea cu care manevrase maneta de gaze. Sunt mai interesate de alte avioane, nu de mici yacht-uri ca al nostru.

— Dar dacă ştiu? Dacă ei ştiu că noi suntem cei care am raportat submarinul?

— N-au de unde şti.

Pentru a doua oară în ultimele minute, Jack vorbea cu mai multă încredere decât simţea de fapt.

— Da’ ia uită-te, spuse Adele, arătând către mica navă pe care o vedeau îndreptându-se către portavion. Cineva trage în apă, nu-i aşa?

Un *buzz* slab, abia audibil. Avion trăgând cu tunul de bord.

— Mda, trage, admise el fără tragere de inimă. Dar astea nu sunt MiG-uri, scumpo. Sunt Tomcat F-14. Ale noastre. Şi doar ca măsură de siguranţă, cred că ar trebui s-o ştergem din zonă, spuse el, accelerând din nou la viteză mare, circa treizeci şi cinci de noduri, binişor sub viteza maximă, totuşi prea repede pentru a mai fi confortabilă.

— Dacă alea sunt Tomcat, atunci ce sunt celelalte? a întrebat Adele, arătând înapoi spre insulă.

Soarele se reflecta în cele patru perechi de aripi ale avioanelor ce se îndreptau direct către ei.

— Mai bine nu aşteptăm să aflăm. Dă-mi mobilul.

Jack a luat telefonul de la ea.

— Mă auziţi?

— Da, *Captain*, suntem aici. Acum se distingea o notă de politeţe în vocea ofiţerului. Ceva de raportat cu privire la torpila noastră?

Jack s-a abţinut să sublinieze că a fost niţel cam ocupat ca să iasă din raza de acţiune a acesteia, şi a spus:

— Nici un semn. Nici o explozie, nici o trombă de apă, nici resturi de materiale. Cred că a fost o ratare, *sir*.

— Mă tem că aşa e. Ei bine, acum aveţi numărul de telefon, dacă va mai fi nevoie…

— Aşteptaţi. Mica navă survolată de Tomcat-uri – dacă n-aţi văzut încă – cred că va avea însoţitori în curând. Patru alte avioane, care par a fi MiG-uri, poate 29, poate 33, nu-mi pot da seama, încă, dar zboară direct către Tomcat.

— Le-am reperat, spuse vocea de pe portavion. Vom fi cam ocupaţi pentru ceva vreme. Vă sugeraţi să eliberaţi zona. Nu e cazul să fă aflaţi chiar dedesubtul lor – ieşiţi din zonă. Contactaţi-mă imediat ce ajungeţi într-o locaţie sigură.

Şi a închis telefonul. Jack a apăsat şi el butonul OFF pentru a proteja bateria. Desigur, l-au sfătuit să părăsească zona. Chiar dacă venea ceva cam târziu, era un sfat bun, totuşi.

— Tu supraveghează avioanele, eu apa, spuse el, predându-i timona lui Adele. Rămâi pe acest curs până ne îndepărtăm de toate astea.

TFCC
USS *Jefferson*
1030 ora locală (Zulu -10)

Atacul elicopterului asupra submarinului raportat iniţial de *Centurion* captase întreaga atenţie a lui Bam-Bam în ultimele minute. În timp ce aştepta rapoartele de avarii sau orice indicaţii cum că sub-ul a fost lovit, şi-a redistribuit atenţia înapoi către cele două mici nave ce se îndreptau spre portavion. Elicopterul a raportat că contactul submarin nu a fost lovit şi că s-a întors către zona de responsabilitate a lui *Centurion*. Bam-Bam i-a ordonat să abandoneze urmărirea şi să

lase sub-ul în grija lui *Centurion*. Acum, când una dintre navele mici era identificată, şi-a redistribuit atenţia către cea dubioasă.

— Ce dracu se-ntâmplă acolo? a răcnit Batman. Nu poate fi Stony, nu dacă chinezii sunt atât de îngrijoraţi că nu deschidem focul asupra navei.

Lab Rat a dat din cap.

— Dar de ce ar trimite o mică navă drept spre portavion?

— Să-i ia dracu', nu ştiu, a răbufnit Batman. Acoperire pentru submarin, poate o misiune de sinucidere tip kamikaze. Am studiat adesea astfel de scenarii, privind distrugerile pe care le poate provoca o navă mică asupra *fermei-de-păsări*[1]. *Tu* eşti ofiţerul de Informaţii – *tu* să-mi spui *mie*!

Lab Rat a simţit cum îi tremură uşor degetele şi şi-a încleştat mâinile ca să nu se observe. Prea multe ore, prea multe, aplecat în faţa consolelor, cu aerul condiţionat cald suflându-i în ceafă şi cu căldura emanată de aparatura din faţă, încercând să sorteze indicaţiile şi avertismentele adesea contradictorii, interceptările electronice şi alte informaţii care invadau SCIF[2]. Primul atac asupra Pearl Harbor a avut loc cu doar câteva zile mai înainte, dar oroarea, incredibilul val de furie care a străbătut nava, legat de faptul că cineva a îndrăznit să comită aşa ceva asupra teritoriului american, îl îmbătrâniseră cu douăzeci de ani.

— Ei? a întrebat Batman. Cine e, Lab Rat? Stony sau o manevră înşelătoare a chinezilor ca să se apropie de portavion?

---

[1] Ferma de păsări – (în argou) portavionul.

[2] SCIF – (pronunțat *skiff*) compartiment securizat, cu acces limitat, în care se procesează informațiile secrete.

— Sunt ai noştri, a răspuns Lab Rat.

— Eşti sigur?

Lab Rat a scuturat din cap.

— Nimic nu e sigur pe lumea asta. Ştiţi bine, *Admiral*.

A ridicat capul, strângând şi mai tare pumnii, privind fix la superiorul său.

Batman păru surprins. Lab Rat – în mod normal – era cel mai calm şi de încredere dintre ofiţerii săi, întotdeauna liniştit şi politicos. Era ceva incredibil pentru el, să fie altfel decât absolut curtenitor, amabil. *Dar la ce te aşteptai*, se întreba Batman. *Ceri imposibilul. Doar pentru că imposibilul s-a întâmplat – acest atac – aştepţi ca şi ai tăi să facă miracole?*

— Deci, ce facem? a întrebat Batman pe un ton mult mai rezonabil. În următoarele trei minute, vreau să spun.

Arătă scurt spre ecran.

— Pentru că atunci când *chestia* albastră se va intersecta cu *chestia* roşie, nu vom mai avea loc de întors.

— Am un observator în zonă, a spus Lab Rat imediat.

Şi-a pescuit mobilul din buzunar şi a apelat numărul lui Jack Simpson.

— Nu ştiu dacă sunt suficient de aproape ca să ne poată spune, dar să sperăm. La dracu, s-ar putea chiar nici să nu fie cine susţin că sunt. Dar, în aceste circumstanţe, merită să încercăm.

A cuplat telefonul la consolă, respectiv mica antenă internă la una mult mai mare aflată sus, pe catarg. A ascultat semanlul de apel, apoi s-a adresat:

— Aici portavionul. Vreau să-mi răspundeţi la o întrebare.

Heaven Can Wait
1031 ora locală (Zulu -10)

— Ce vreţi să facem? a întrebat Jack Simpson. O interceptare?

— Da, a confirmat ferm cealaltă voce. Trebuie să ştim cine e pe yacht-ul acela – ai noştri sau ai lor. Şi după cum observi, avioanele noastre au intrat în luptă.

— Mda, dar…, privi Jack spre soţia lui.

O expresie de ofensă a început să-i apară pe faţă. Ea s-a apropiat şi i-a luat telefonul din mână.

— Ce vreţi să ştiţi? a întrebat.

A urmat o pauză, apoi vocea a spus.

— După cum i-am spus şi soţului, trebuie să ştim cine e la bordul yacht-ului. Puteţi să vă întoarceţi şi să vedeţi dacă sunt americani sau chinezi?

— Sigur că putem, a spus cu hotărâre. Soţul meu este ofiţer – iar eu sunt soţie de ofiţer. Executăm ordinul.

A înapoiat soţului telefonul, cu o expresie aprigă pe chip.

— Niciodată să nu mă mai pui în asemenea situaţie, ai înţeles?

Jack a dat doar din cap, fără vorbă şi copleşit de admiraţie pentru războinica fără frică cu care se căsătorise.

Încă înainte ca Adele să izbucnească, el a virat către mica navă de pe care văzuse semnalele luminoase

transmise portavionului. După cinci minute, privind prin binoclu, a ştiut răspunsul.

— Telefonează-le, spuse el, în timp ce se apropiau de celălalt vas. Spune-le că indiferent cine este la bord, nu sunt chinezi.

Tomcat 201
1035 ora locală (Zulu -10)

— Asta e, spuse Bird Dog. Piticania aia de bastard e la două mile şi jumătate. S-a ars.

— Hei! a protestat Gator. Două mile. Şi avem *weapons tight*.

— Iar el nu. Uite.

Bird Dog a răsturnat avionul şi a privit în jos – în sus? – prin canopie la suprafaţa apei.

— Vezi grupul ăla de la prova? Pariez că chestia aceea din mână e o Stinger.

— Băi, găoază! Întoarce, dracu', tinicheaua până nu vomit!

Vederea apei trecând în viteză peste canopie, era deconcertantă.

— Ai văzut? a întrebat Bird Dog, executând uşor jumătatea de tonou ce a adus avionul în poziţie normală.

— N-am văzut nici un rahat care să semene cu o Stinger.

— Nu te-ai uitat destul de atent.

— Destul de atent ca să văd că păreau echipaţi cu nişte uniforme US Navy.

— Aiurea! Doar pantaloni cafenii şi tricouri. Şi mai era unu' în BDU[1]. Cu o mitralieră-n braţe.

— Nici mitralieră nu am văzut, a continuat Gator. Din cât se pare, este o cursă plecată de la Clubul Naval al Ofiţerilor surprinsă în afara portului când a început atacul. S-ar putea ca ei *să încerce să se întoarcă pe Jefferson* pentru că asta e nava lor.

— Aiurea! a repetat Bird Dog. Până virez şi intru în poziţie, ei vor fi la două mile.

— Ştiu. OK, intră pe linia de atac, dar rămâi cu *weapons tight*, ţine minte, a spus Gator.

— *Weapons tight*, pe dracu! Lobo n-a mai ţinut seama de asta ieri şi s-a luat de un MiG, a mormăit Bird Dog.

— Aa, deci despre asta e vorba? Gagica ta a vânat un MiG, trebuie să vânezi şi tu ceva?

— Nu.

— Cumva ai văzut numele lui Lobo pe planificarea zborurilor, când am decolat? a insistat Gator. Sau pe al lui Hot Rock? Sau pe al celor doi RIO?

— Nu, a spus Bird Dog, cu îndoială în voce. În timp ce vorbea, a pus avionul într-un viraj complet, extrem de strâns care l-a făcut să intersecteze siajul de gaze ejectate de propriile motoare, şi, după ce a redus altitudinea cu câteva sute de metri, s-a aliniat către pupa micii nave. A tras o rafală scurtă de tun, proiectilele percutând apa la vreo cincizeci de metri de tribord. Fiecare proiectil a fost un trasor. Chiar dacă cei de pe navă nu au auzit zgomotul făcut de tunul Vulcan şi nici nu au observat micile gheizere din apă, au văzut bine traiectoriile trasoarelor.

— *Încetează imediat*, a izbucnit Gator.

[1] BDU - Battle Dress Uniform – uniforma de luptă (în culori de camuflaj).

— Verificam doar dacă pot să-mi execut misiunea, RIO, spuse inocent Bird Dog. Care-i problema?

— Motivul pentru care nu i-ai văzut pe puntea de zbor este că sunt consemnaţi la sol, găoază. Poate chiar permanent. Iar Batman „nu ia prizonieri” – i-a consemnat şi pe RIO, pentru că n-au avut sânge în instalaţie să-şi ţină piloţii sub control. Aşa că fii atent la mine – dacă mai tragi un foc, un singur foc, înainte ca să primim ordinul *weapons free*, mă catapultez. Eu singur. N-ai decât să te duci singur înapoi pe portavion şi să le explici lui Batman şi lui CAG de ce te-ai întors fără RIO şi canopie şi de ce ai tras asupra unui vas civil neînarmat. Ai priceput?

— Dacă-l lovesc, este pentru că am *weapons free* şi se află pe curs de apropiere de portavion.

— Bine. Caută-ţi singur alt RIO, a izbucnit Gator.

— Întotdeauna mă ameninţi aşa, dar încă nu te-ai catapultat, a observat Bird Dog.

Acum se aflau la un sfert de milă de pupa navei. A tras uşor de maneta de gaze şi a stabilizat nivelul de zbor al avionului.

— N-ai tu suflet să faci aşa ceva. Iar acolo, jos, sunt rechini.

— Rechini, pe dracu. mai bine am de-a face cu ei, decât să dau ochii cu Batman dacă e ofticat pe tine. Mai bine un picior muşcat, cel puţin obţin o trecere în rezervă pe motive medicale, nu o curte marţială.

Bird Dog a rămas tăcut. Vibraţia caldă a motoarelor Tomcat-ului îi învăluia ca o pătură.

— Cheamă-l pe *Jefferson*, întreabă care-i statusul, spuse în sfârşit, cu o notă de resemnare în voce.

Gator a slobozit un suspin de uşurare. A comutat pe canalul tactic şi a contactat specialistul care acţiona drept controlor pentru interceptarea aeriană.

— Cer statusul pentru nava care se apropie, a întrebat Gator.

— Pentru toate posturile de artilerie, toate avioanele, NU TRAGEŢI! a intervenit o voce nouă pe canalul tactic. Aici TAO *Jefferson* – nava pe curs de apropiere este *prietenă*, repet, *prietenă*. Toate posturile, *weapons tight*.

— Sfinte…, a răsuflat Gator. *Prieten*.

— Ai recepţionat, Tomcat 2-0-1?

— *Roger*, redesemnat ca *prieten*. Cine dracu-i la bord?

— *Admiral* Tombstone Magruder şi escorta lui, a răspuns prompt AIC[1].

A făcut o pauză apoi a continuat.

— TAO a ordonat să rămâi deasupra şi să te asiguri că nimeni n-o să-l deranjeze până ajunge aici. Ai înţeles? Îndatoriri de escortă, 2-0-1.

— *Roger*, am recepţionat tot, a confirmat Gator.

A comutat pe ICS.

— Bird Dog, avem cinci minute ca să formulăm o explicaţie credibilă. Vorbeşte.

Lucky Star
1100 ora locală (Zulu -10)

Pupa portavionului se ivea din ape ca o stâncă masivă răsărită pe neaşteptate în mijlocul oceanului.

[1] AIC - Air Intercept Controller – controlor de zbor.

Deşi Tombstone o văzuse de nenumărate ori din acest unghi, de cele mai multe ori din bărci pneumatice, mărimea portavionului îl uimea întotdeauna. Părea atât de mic când te aflai în aer pe panta de aterizare, încât ţi se strângeau biluţele, iar stomacul urca în gât de fiecare dată când trebuia – dracu ştie cum – să pui un Tomcat de treizeci de tone pe o punte care părea cât un timbru de mare. Părea mic doar văzut de sus, nu şi când erai destul de ghinionist ca să vii prea jos, sub panta de aterizare – ghinionist sau pur şi simplu nepriceput, deşi ei niciodată nu gândeau în aceşti termeni. Din aer, era întotdeauna prea mic, prea îndepărtat, tarmacul cenuşiu năpustindu-se spre tine cu viteze imposibile, pe când tu te străduiai să menţii parametrii de altitudine, pantă şi direcţie către linia centrală şi cel de al treilea cablu arestor.

Dar de aici, uitându-te în sus la masiva formă metalică ce se ridica din ape, părea o navă cu totul diferită de cea ştiută.

— Mare-i afurisita, nu-i aşa? a remarcat generalul.

Tombstone a aprobat cu o mişcare a capului.

— Are la bord destulă putere de foc, ca să-şi facă treaba. Destulă.

— Păi, e bine.

Generalul s-a dus la babord şi a început să manevreze expert parâmele. Doi ofiţeri inferiori a sărit să-l ajute, împreună cu un marinar de la Coast Guard. A acceptat ajutorul lui *Captain* Henry, dar le-a făcut semn celorlalţi să se îndepărteze. Tombstone i-a supravegheat mişcările precise, competente.

— Aţi mai făcut asta, nu-i aşa?

— Am navigat toată viaţa, a spus generalul.

— Poate că v-aţi înrolat în Arma nepotrivită?

Generalul a dat din cap.

— Chiar dacă aş crede aşa ceva, e puţin cam târziu pentru cariera mea să-mi schimb specializarea, nu crezi?

La bordul lui *Jefferson*, puntea pupa era plină de marinari, fiecare dotat cu echipamentul de salvare. Haosul controlat s-a transformat într-o ceremonie de primire sub comanda unui scorţos *chief petty officer* veteran.

Cei din Coast Guard au aruncat parâmele marinarilor de la manevră. În curând nava a fost amarată lângă bordul portavionului, iar echipajul se pregătea să o părăsească.

— După dumneata, *Admiral*, a spus generalul, rezolvând delicata problemă a celui mai mare în grad care trebuie să debarce primul. Tombstone aprecie curtoazia, dar se gândi că în următoarele săptămâni vor avea prea puţin timp la dispoziţie pentru a-şi face griji cu privire la ce *admiral* este mai mare în grad. De altfel, odată aflaţi la bordul lui *Jefferson*, era oricum, show-ul lui Batman.

Tombstone a urcat îndemânatic scara şi a răspuns salutului ofiţerului de cart, apoi a ordonat sec:

— Fără bătăi de clopot. Avem treabă de făcut.

Commander-ul din faţa sa a confirmat.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, *Admiral*.

I-a salutat pe ceilalţi ofiţeri superiori pe măsură ce urcau la bord, apoi i-a condus în interiorul navei.

Cinci minute mai târziu, intrau în sala de şedinţe a amiralului aflată chiar lângă TFCC. O consultare era în plină desfăşurare, condusă de Batman.

— ...până vom primi ceva întăriri, spunea Batman, apoi s-a întrerupt. S-a ridicat, a ocolit masa şi s-a apropiat de Tombstone cu mâna întinsă.

— Îmi pare bine să vă revăd, *Admiral*. Înţeleg că aţi venit să ne acordaţi o mână de ajutor pentru a ieşi din treaba asta?

Tombstone a aprobat.

— Nu că aţi avea nevoie.

Se întoarse şi făcu prezentările celorlalţi din echipă, care-l urmaseră ca un cârd de raţe.

— Luaţi loc pe unde puteţi, spuse Batman, arătând spre un şir de scaune de lângă pereţi. Tocmai treceam în revistă situaţia actuală. Ne-au sosit nişte informaţii interesante de la băieţii de pe insulă. Avem acolo o echipă SEAL – poate aţi auzit de ei. *Squad* 2 din SEAL *Team*-7.

— Dom'le, dar repede s-au mişcat..., a spus Tombstone.

— Nu. Erau deja sus în munţi, executând nişte exerciţii comune cu SAS britanic, când treaba s-a-mpuţit.

Batman avea o privire întunecată.

— Este ceva incredibil, Stony. Cine s-ar fi gândit măcar că se va întâmpla aşa ceva?

— Cred că ai aflat povestea de la Tomboy.

Batman a confirmat.

— M-a informat imediat ce a ajuns la bord. Dar mai sunt şi altele de ştiut?

— Doar nu crezi că mi-am planificat luna de miere în funcţie de problemele de securitate naţională, nu-i aşa?

— Nu, cred că nu. Totuşi, a naibii coincidenţă.

— Chiar asta a fost – o coincidenţă.

— Păi, cum am spus – trageţi un scaun şi hai să începem.

Batman i-a informat pe scurt pe noii veniţi privitor la situaţia din aer, încheind cu:

— Al dracului de greu să faci ceva, atât timp cât ei sunt deasupra insulei. Riscăm să omorâm mai mulţi americani decât au omorât ei până acum.

— Deci, presupun că SEAL au ceva planuri? a spus generalul, primele lui cuvinte după prezentarea cu Admiral Wayne. De obicei ei sunt pe fază.

— Vorbim cu ei prin SINCGAAR[1], iar comunicaţiile au fost bune toată ziua. La noapte se vor ocupa de situaţia ostaticilor de la Comm Center[2]. Nu mă aştept să aud ceva de la ei pe durata efectuării operaţiunii – au ordin de tăcere radio – dar s-ar putea să vedem ceva focuri de artificii.

— Şi atunci ce vom face noi? a întrebat generalul pe un ton care aproape impunea acţiunea.

— Avem o unitate amfibie ce staţionează în larg, spuse Batman. Imediat ce-i ordonăm, va executa debarcarea pe ţărm.

— Fără superioritate aeriană? a întrebat sec Tombstone. Avea în faţa ochilor viziunea schijelor de metal ce străbăteau aerul, fragmente de carne arzândă când a explodat combustibilul, companii întregi aflate sub focul mitralierelor pe când încercau să stabilească un cap de pod pe plaje.

— Va fi un dezastru dacă încercăm aşa ceva.

— Ştiu. Despre asta discutăm acum – cum să preluăm iniţiativa pe cer. Daca aveţi vreo idee, vorbiţi.

[1] SINCGAARS - Single Channel Ground and Airborne Radio System – sistem radio utilizat de forțele armate ale SUA și aliate. Este foarte fiabil, securizat și ușor de manevrat. Poate funcționa pe frecvențe fixe sau aleatorii (poate comuta automat pe 111 frecvențe/secundă).

[2] Comm Center – Centrul de Comunicații.

— Hai să vedem ce avem până acum, a spus Tombstone. Apoi vorbim.

13

USS *Centurion*
1105 ora locală (Zulu -10)

Un submarinist – chiar şi cu numai cinci ani în urmă – n-ar fi recunoscut operaţiunea la adâncime periscopică pe care o executa acum *Centurion*. Nu exista nici un catarg negru care să străpungă suprafaţa apei, nici un vârtej provocat de elice, nici un siaj de apă turbulentă la pupa. Doar o mică protuberanţă neagră care abia depăşea suprafaţa oceanului, doar cât să nu fie acoperită de valuri.

Nava era dotată cu echipament de ultimă oră în ceea ce priveşte tehnologia cu fibra optică, iar un singur conduct montat pe suport în vârful tijei permitea o completă flexibilitate operaţiunilor periscopice. Nu mai exista rotirea periscopului pentru a asigura vederea de trei sute şaizeci de grade a orizontului, nici schimbări manuale ale rezoluţiei, nici comutări între periscopul de cercetare şi cel de atac. În schimb, fibra optică asigura o imagine digitalizată care apărea ciudat de clară celor din compartimentul de control.

— Măcar ştim unde sunt acum băieţii buni, spuse *Captain* Tran. Puse degetul subţire pe simbolul lui USS *Jefferson*, aflat acum în centrul ecranului. Nu-mi place să fiu atât de aproape de el, dar nu prea avem de ales. Nu atât timp cât celălalt submarin se află în zonă.

Privi către gaşca de la sonar, cu ochii întrebători, fără a mai trebui să formuleze întrebarea.

— Deocamdată, nimic, sir, dar la un moment dat, tot va trebui să vină sus ca să „respire”, a spus *chief*, tehnicianul sonar. Probabil se va îndepărta de portavion ca să facă treaba asta, iar atunci, va intra în zona noastră.

Tran aprobă dând din cap. Inevitabilele limitări ale submarinelor diesel le făceau foarte vulnerabile la detecţie şi atac. Totuşi, ei au observat unele caracteristici neobişnuite la acest contact. Iar dacă era realmente hotărât să nu se lase descoperit, putea găsi o groapă potrivită pe fundul apei în care să staţioneze la noapte, cu consum minimal de energie pentru a-şi conserva bateriile. Aşa putea rezista o zi-două fără *snorkeling*. Mai mult decât suficient pentru a se furişa pe tăcute în ape libere, iar apoi să se îndrepte spre *Jefferson*. Şi dacă se întâmpla aşa ceva…

Nu, nu se va întâmpla. Pentru că el, *Captain* Franklin Tran, îi va băga o torpilă în cur, atât de adânc, încât nu va mai rămâne nimic din celălalt submarin, decât fragmente de metal împrăştiate pe fundul oceanului şi aşa pavat literalmente cu atât de multe epave.

Captain Tran era a doua generaţie de americani. Bunicii săi şi părinţii au fugit din Vietnam în timpul războiului. Primii lor ani petrecuţi în America s-au dovedit a fi foarte grei pentru ei toţi, cu prejudecăţi ale societăţii şi sentimente antirăzboinice, un mediu cultural care cu greu a lăsat să iasă la suprafaţă războinicul din el. Într-adevăr, dacă s-ar fi gândit – dar nu a făcut-o – Tran s-ar fi întrebat dacă decizia de a pleca din ţara natală a fost o decizie înţeleaptă.

Încă din anii tinereţii, Tran a ştiut că vrea să se înroleze în Navy. În US Navy, unde să-şi facă o carieră în cea mai elitistă forţă de luptă la care putea avea acces. A fost fascinat de submarine încă de la început, chiar din anii de copilărie, uimit că o astfel de navă relativ mică poate fi o forţă atât de puternică. În timpul Războiului Rece, admiraţia sa pentru submarine a crescut pe măsură ce a înţeles presiunea uriaşă sub care operau căpitanii şi echipajele acestora.

Bunicii săi au fost patrioţi americani convinşi, recunoscători ţării de adopţie pentru şansele pe care le-au acordat lor şi copiilor lor ca rude îndepărtate şi veri ai celor care au fost măcelăriţi în ţara natală. Părinţii săi au fost ceva mai puţin entuziaşti, adânc implicaţi în sentimentul anti-războinic care înflorise în timpul Războiului Rece. Preocuparea fiului lor de a intra în Serviciul Tăcut (submarine) îi năucise la început, apoi i-a iritat.

În ciuda eforturilor lor, el şi-a depus cererea de înscriere la Academia Navală. A absolvit cu brio, cu eforturi susţinute, printre primii din clasa sa. Mai erau şi alţi asiatici printre colegii săi – trei, mai exact. Toţi era foarte buni la matematică, dar nu au arătat nici un interes pentru submarine. Mai degrabă, se gândeau la o poziţie în Statul Major, decât la aceea de războinic de prima linie.

Dar Franklin Tran era un războinic. Avea în sânge, înscris în adâncul genelor, că nu poate avea altă carieră în US Navy.

S-a înscris, a fost acceptat, şi a supravieţuit interviului cu *Admiral* Rickover[1]. Cu mult succes, chiar.

[1] Hyman George Rickover (27.01.1900 – 8.07.1986) – a fost un amiral cu 4 stele cunoscut ca „tatăl Marinei Militare Nucleare”(200 submarine, 23 portavioane și cruises, cu propulsie nucleară) .

Începuturile carierei au fost asemănătoare cu ale oricărui tânăr ofiţer, dar presărate cu câteva incidente urâte, cu substrat rasial, în vestiare. Totuşi, a ignorat mârlăniile, considerându-le doar nişte obstacole obişnuite pe care trebuie să le depăşească pentru a-şi îndeplini visul – comanda unui submarin al US Navy.

Acum, douăzeci de ani mai târziu, servind într-o Navy în cadrul căreia rolul submarinelor s-a modificat considerabil de-a lungul decadelor, avea propria sa navă. A primit comanda acum trei luni, suficient timp ca să o treacă printr-o revizie tehnică şi o inspecţie a reactorului nuclear, iar acum erau tocmai se pregătiseră pentru prima patrulare, când au primit ordinele. Când s-a întâmplat tragedia.

Chiar şi acum, el nu era cu totul sigur asupra a ceea ce se petrecea pe insulă. Ştia doar că erau probleme, mari probleme – iar el era chiar în miezul lor.

— Vreau acel submarin, spuse încet, dar vocea i-a fost auzită în toate ungherele centrului de comandă.

A privit în jur ca să se asigure că toţi sunt atenţi.

— Îl găsim, îl distrugem. Întrebări?

— *No, sir*! a răspuns COB[1].

A bătut pe spate pe unul dintre tehnicienii sonar.

— Iată-l pe flăcăul care o va face pentru dumneavoastră, *sir*.

S-a întors spre ecranul sonarului, încercând să găsească semne cum că inamicul a fost detectat.

[1] COB - Chief of the Boat – subofițer marinar de la bordul submarinelor răspunzător cu ordinea, disciplina, pregătire și moralul echipajului de grade inferioare-subofițeri.

Heaven Can Wait
1115 ora locală (Zulu -10)

— Uite-l din nou, a strigat Jack. A precizat distanţa şi direcţia, iar Adele a transmis informaţia prin telefon lui Lab Rat. Se întoarce direct către noi, scumpo. Spune-i că eu cred… oh, *shit*!

Într-o mişcare rapidă, Jack a coborât scara pe puntea-pupa. A scos un cuţit cu care a tăiat saula ce amara mica barcă de salvare pneumatică, apoi a împins-o în apă.

— Jack, dragule? Ce se-ntâmplă?

— Rămâi la pupa, a ordonat Jack. Să nu pleci de aici, OK? Îţi explic imediat.

Vorbele i-au alunecat înapoi spre ea, în timp ce alerga iar la prova.

— Nu ştiu ce se întâmplă, a spus Adele în telefon pentru Lab Rat. Jack a lansat *dinghy* în apă şi e foarte grăbit. S-ar putea să fie…

S-a întrerupt când l-a văzut pe Jack fixând roata cârmei cu două cordeline scurte, iar apoi a împins maneta de gaze la maxim. *Heaven Can Wait* a ţâşnit înainte.

O clipă mai târziu, Jack a fost lângă ea.

— Haide – trebuie să trecem în barca de salvare, a spus el.

— Jack, ce se-n…

Adele nu a mai avut timp să-şi termine întrebarea. Chiar când a început să vorbească, proaspătul ei soţ a îmbrâncit-o peste bord.

USS *Centurion*
1120 ora locală (Zulu -10)

— Torpilă în apă, a strigat Jacobs, în timp ce mâinile i se mişcau frenetic pe consolă. Producţie rusească, acustică şi *wake-homer.* Pe direcţia 1-7-9, distanţa… *Sir*! Se îndepărtează de noi!

— Se îndepărtează!? s-a mirat Tran. Eşti sigur? Ţinta este portavionul?

— *Yes, sir*. Şi după cum se vede, pare a fi aproape.

Aproape, la naiba. Ăsta are manevrabilitatea unei balene reumatice. Până ce va lua viteză, torpila se va înfige în el.

Chiar atunci, o semnătură acustică nouă a apărut pe ecranul verde. Era vorba de o elice mică ce se învârtea frenetic în timp ce se îndrepta la unghiul potrivit, în calea torpilei. Părea a fi…

După o clipă, Tran a confirmat gândul lui Jacobs.

— Este o momeală, a spus el incredul. *Skipper*-ul yacht-ului a accelerat ca să facă destul zgomot, încât torpila să se îndrepte spre el, nu către portavion. Dacă merge, va fi unul dintre cele mai curajoase gesturi la care am asistat vreodată.

Au privit în tăcere, aproape temându-se să respire, ca şi cum sunetul ar fi putut afecta îndrăzneaţa cursă a morţii ce se desfăşura la suprafaţa apei. Torpila şi-a continuat cursul, făcând un mic viraj când, în mod evident, a detectat pupa portavionului. Au auzit cu toţii sonarul de căutare din capul torpilei, care umplea spaţiul subacvatic cu un ciripit ascuţit.

Apoi yacht-ul a ajuns în faţa torpilei, semnătura sa acustică acoperind-o complet pe cea a portavionului. Torpila păru să şovăie o clipă, ca şi cum ar fi fost confuză, apoi a făcut un viraj brusc la stânga.

— A muşcat momeala! a spus Tran, cu o voce aproape tare pentru un submarinist. Se duce după ea.

A fost o urmărire scurtă, zadarnică. În ciuda vitezei yacht-ului, torpila a ajuns-o cu uşurinţă. Tehnicienii de la sonar şi-au scos căştile de la urechi, anticipând detonarea. Au auzit bufnitura înfundată din afara submarinului atunci când torpila şi-a găsit ţinta.

— Nu avem soluţie de tragere, a anunţat Pencehaven. *Captain*, am pierdut contactul cu celălalt submarin.

— Găseşte-l, a ordonat Tran.

Rămăşiţele lui *Heaven Can Wait*
1125 ora locală (Zulu -10)

Jack înota pe lângă ea.

— Eşti OK?

— Afurisitule, puteai să mă previi, a izbucnit ea.

Jack a aprobat.

— Puteam – da’ n-am făcut-o. Arătă înainte, spre barca de salvare. Putem să ne certăm după ce ne urcăm la bord.

În câteva minute s-au apropiat şi s-au agăţat de fiecare parte a bărcii pentru a se odihni puţin înainte de a se urca.

— Hai să nu mai zăbovim, a spus Jack. Apa e caldă.

Ultimul lui comentariu nu avea nevoie de explicaţii. În timp ce apele calde din jurul insulelor Hawaii

garantau că nu vor muri de hipotermie, aveau însă propriul lor pericol – rechinii. Multe specii înotau în aceste ape, iar zgomotul torpilei i-a atras, fără îndoială, dacă nu a făcut-o înotul celor doi.

Ea s-a întors privind la *Heaven Can Wait*, care-şi continua ferm acelaşi curs avut când au sărit peste bord.

Zgomotul în sine era înfundat, transmis mai mult prin ape decât prin aer. Yacht-ul păru să tremure, apoi s-a rotit violent la babord. O clipă, Adele a crezut că nava se va întoarce şi va veni peste ei, ca şi cum o mână nevăzută rotea timona.

Apoi *Heaven Can Wait* s-a aplecat la tribord, ajungând repede la patruzeci şi cinci de grade, apoi la nouăzeci. O gaură uriaşă s-a văzut în coca expusă, pe unde pătrundea apa cu furie. A urmat încă o serie de explozii mici când apa relativ rece a mării a ajuns la motoarele diesel încinse. Adele a crezut că nava se va scufunda pe tăcute, dar a urmat o explozie puternică.

— Jos! a strigat Jack la Adele, şi s-au scufundat amândoi. Ea a privit în sus, prin apă, şi a văzut resturile yacht-ului zburătăcite pe deasupra lor. Doamne, dacă lovesc barca şi ei rămân în apa cu rechini? Au ieşit la suprafaţă şi au văzut micul *dinghy* aflat în stare bună.

Heaven Can Wait era acum doar fum, flacără şi resturi împrăştiate pe suprafaţa oceanului.

14

USS *Jefferson*
TFCC
1130 ora locală (Zulu -10)

În afară de a lansa restul dotărilor ASW şi să navigheze în continuare, erau puţine lucruri pe care putea să le facă *Jefferson* în legătură cu sub-ul inamic care a avut îndrăzneala de a lansa o armă asupra portavionului. Contactul a fost sigur în interiorul zonei de siguranţă a lui *Centurion*, iar în timp ce *Jefferson* putea patrula la marginea acesteia, nici o armă nu putea fi lansată în interiorul ei. Era prea mare pericolul de a-l doborî pe *Centurion* în locul sub-ului chinez. Oricât ar fi dorit să arunce în apă toate torpilele avute la dispoziţie, Batman a fost forţat să se retragă şi să-l lase pe *Centurion* să-şi facă treaba. De altfel, în aceste momente, avea destule probleme pentru care să-şi facă griji.

Compartimentul a început să miroase a prea mulţi oameni care n-au mai făcut cam demult un duş. Batman şi-a verificat discret subraţele şi s-a înfiorat de propriul miros. Nu conta – mai trecuseră prin aşa ceva, iar mirosul de transpiraţie nu a împiedicat pe nimeni să-şi facă datoria.

Şi era gata să parieze că flăcăii de la celălalt capăt al liniei SINCGAAR miroseau şi mai rău. Şi totuşi, nu

era nici o urmă de frustrare în vocea, calmă, plină de încredere, care se auzea pe circuit.

— Nucleare – fără nici o îndoială. Chinezii au cerut să ne retragem din zonă sau vor detona una la complexul CINCPACFLEET[1]. *Sir*, cu experienţa mea de militar, nu am nici o îndoială că nu blufează.

Nu era nici o nuanţă de panică în vocea SEAL, doar hotărâre totală, fermă.

— Daţi-ne douăsprezece ore, *Admiral*. Cred că putem rezolva problema.

Batman a înjurat pe tăcute, apoi a luat microfonul.

— Aveţi echipament RADIAC[2]?

— Negativ, *sir*. dar avem informaţii că e montat într-un camion. Ştim unde să căutăm şi ştim ce avem de făcut. Nu par a fi prea multe opţiuni, *sir*. Atât timp cât au chestia asta nucleară la punctul zero, în complexul CINCPACFLEET, nu avem alte variante.

Fără a mai aminti de ostatici, se gândi Batman şi-l trecu un mic fior rece. Dar ofiţerul SEAL avea dreptate – oricum, probabilitatea ca cineva din complex să supravieţuiască nu era mare. Erau toate şansele ca atunci când chinezii se vor retrage – şi într-un final vor trebui să o facă – ostaticii să fie executaţi. Americanii nu prea puteau face mare lucru legat de aceasta, dar, deşi pierdeau o bătălie, puteau totuşi câştiga războiul. Iar cheia reuşitei era eliminarea armei nucleare.

Superioritatea aeriană – era altă problemă, reflectă Batman obosit, frecându-şi uşor fruntea cu mâna. Indiferent cum ar fi privit problema, nu prea existau variante la angajarea luptei direct deasupra oraşului.

[1] CINCPACFLEET - Commander in Chief Pacific Fleet – Comandantul Flotei din Pacific.

[2] RADIAC - Radioactivity Detection, Identification and Computation – se referă la tipurile disponibile de echipament și aparate de măsură a nivelului de radiații.

Iar asta însemna pierderi de vieţi, cele mai multe din rândul civililor. Nu exista nici o posibilitate de evacuare, mai ales după demonstraţia de forţă asupra avionului de linie, când au cucerit insula. Nu, oamenii care erau în teritoriu trebuiau să rămână acolo, chiar dacă Batman va trebui să facă pe dracu-n patru ca să evite pierderile colaterale.

— Douăsprezece ore, ai spus? a întrebat Batman din nou.

— *Yes, sir*. Dacă nu reuşim nimic până atunci, amiralul poate lua în consideraţie varianta unei lovituri chirurgicale asupra complexului. Distrugerea bombei prin metoda dură.

Din vocea SEAL nu răzbătea nici o urmă de teamă.

Batman revăzu din nou, mintal, lista cu numele ostaticilor, recunoscând pe mulţi dintre ei ca vechi şi dragi prieteni. Se înrolaseră cu toţii în Navy, unii pe nave, ca navigatori, alţii în aviaţia ambarcată. Dar cu cât înaintezi în grad, cu atât mai puţini egali ai, iar el îi cunoştea bine pe fiecare dintre ei. Putea ordona moartea lor?

Sigur că putea, aşa cum le ordona în fiecare zi piloţilor să zboare, ştiind că s-ar putea să nu se mai întoarcă. Dar acum era un sentiment cu totul diferit, că oamenii de la sol ar putea muri fără a avea posibilitatea să riposteze prin luptă.

— Douăsprezece ore, a hotărât, în sfârşit. Apoi, intervenim noi.

Batman a închis microfonul, apoi s-a ridicat din scaunul său înalt aflat în mijlocul TFCC.

— Sunt în sala de şedinţe, dacă ai nevoie de mine, i-a spus lui TAO. Şi trimite acolo restul echipei mele.

Barca de salvare *Heaven Can Wait*
1140 ora locală (Zulu -10)

Adele simţea o durere adâncă, puternică, în muşchi de la vâslit. După treizeci de minute de tras la pagaie, portavionul nu părea a fi mai aproape decât la început. Iar curenţii marini erau contrari, ceea ce nu-i ajuta deloc. Dar pe faţa lui Jack stăruia o expresie de hotărâre nestrămutată şi continua să scufunde pagaia în apă, să tragă de ea, apoi să o scoată în aer, gata pentru reluarea mişcării, iar şi iar. Musculatura dorsală se umfla, iar Adele putea vedea după devierea uşoară a provei că el vâslea cu mai multă forţă decât ea. Începu şi ea să mânuiască pagaia cu toată determinarea.

Avioane şi elicoptere de pe portavion îi survolau. La început a crezut că sunt echipele de salvare, dar Jack i-a explicat că erau unităţi antisubmarine. Ar fi putut capta atenţia vreunui pilot, dar salvarea celor doi Simpson era de departe pe locul doi după scufundarea submarinului.

Deodată, Jack s-a oprit din vâslit. S-a aplecat peste bordul pneumatic privind atent la suprafaţa apei din prova. Apoi s-a întors către Adele, cu o expresie incredulă pe faţă.

— Acolo, în faţă, este cineva în apă, a spus.

— Alt marinar?

Jack şi-a luat iar pagaia şi i-a făcut semn şi ei să continue vâslitul.

— Trebuie să-l luăm la bord, a spus.

— Sigur că-l luăm.

Adele a oftat când a văzut cât de departe de cursul lor îi va duce misiunea de salvare. Fiecare metru pierdut în bătălia cu valurile, era un metru care trebuia mai târziu recâştigat dacă voiau să ajungă la siguranţa oferită de portavion. Dar Jack avea dreptate. Legile maritime internaţionale, scrise şi nescrise, prevedeau că orice navă – inclusiv barca lor de salvare – era obligată să acorde ajutor în cadrul operaţiunilor de salvare.

La următoarea mişcare, ea a tras prea tare de pagaie, rupând ritmul şi plutirea bărcii pe apă. În gând, s-a rugat pentru iertare.

În cinci minute, s-au apropiat de persoana din apă. Adele a văzut că era in stare de inconştienţă aproape, plutind pe spate, susţinut de vesta de salvare. Ea a încetinit ritmul de vâslire, în ritm cu Jack, care manevra barca spre omul din apă. Când au ajuns la vreo trei metri, ea a şoptit.

— Este… este un chinez!

Jack a confirmat dând din cap, dar fără să spună nimic, însă ea a observat cum i se albesc încheieturile degetelor de la strânsoarea pe vâslă.

Şi ce dracu ar trebui să facă cu un chinez? A făcut parte din echipajul responsabil cu ghidarea submarinului care i-a atacat? Alimentase cu combustibil vreun avion care acum survola Hawaii, sau îl încărcase cu armele care deja au ucis atâţia oameni?

Ea era sigură că şi Jack gândea la fel. În sfârşit, el a oftat şi a lăsat vâsla jos, în barcă.

— Menţine direcţia, a ordonat.

Adele manevra pagaia în apă cu mişcări uşoare, menţinând barca spre om. Jack s-a aplecat peste

bordul pneumatic şi l-a înşfăcat de gulerul vestei de salvare şi, cu efort, la tras pe jumătate în barcă. Cu muşchii puternic încordaţi, a mai făcut un efort supraomenesc şi l-a adus pe om cu totul la bord.

Acesta era de statură mică, chiar şi pentru un chinez. Avea ochii pe jumătate închişi, iar faţa era arsă rău şi băşicată. Vorbea repede, bolborosind neinteligibil în limba maternă. Jack l-a verificat, să vadă dacă are răni sau fracturi. În sfârşit, s-a îndreptat de spate şi a spus:

— A stat în apă cam două zile, cred eu. De mirare că nu l-au păpat rechinii. N-am găsit nimic serios, doar expunere la soare şi deshidratare.

— Aş fi vrut să-l fi terminat rechinii, a spus Adele cu amărăciune.

— Ştiu.

Jack se uita undeva, în depărtare, ca şi cum s-ar fi luptat cu propria conştiinţă. Apoi a oftat.

— Eh, nu l-au mâncat. Iar acum este aici.

A luat o sticlă cu apă şi, după ce a deşurubat dopul cu grijă, a lipit-o de buzele marinarului. Apa proaspătă s-a revărsat peste buzele arse şi umflate, care a părut că-şi revine încet. Ochii îi erau puţin întredeschişi, şi, cu efort, s-au aţintit asupra lor. A încercat să ridice o mână pentru a ţine sticla, dar era prea slăbit. Jack a dat din cap, spunând:

— Nu, bea doar.

Jack ţinu sticla la buzele omului şi-i turna încet apa în gură. Acesta a început să tuşească rău, cu pieptul cuprins de spasme, şi nu mai putu să bea. Dar când accesul de tuse a trecut şi a putut să respire normal, a făcut semn spre sticlă. De data aceasta, a putut să bea

cu înghiţituri mici. Jack a retras sticla, pentru că omul încerca să o bea pe toată odată.

— Uşurel, amice, a spus Jack. Bei prea mult, prea repede şi iar o să-ţi iasă pe nas.

Omul a cerut iar sticla, şi de data asta a băut cu înghiţituri mici. Jack a udat o cârpă şi i-a şters faţa cu mişcări blânde. Apoi a aplicat un unguent antiseptic pentru a-i trata arsurile.

— Are nevoie de îngrijire medicală, a remarcat Jack.

Privirea i s-a mutat de la chinez la *Jefferson*, aflat încă atât de departe.

— Iar acolo este singurul loc unde o poate primi.

Oftând, a luat vâsla din nou.

Adele a ridicat-o şi ea pe a ei, deşi simţea cum îi cresc băşicile din palme. Omul a spus câteva cuvinte în limba sa, pe care ea nu le-a putut înţelege. Dar înţelesul era clar din tonul vocii. „Mulţumesc”, sună cam la fel în orice limbă, indiferent de cuvintele folosite. Ea a dat din cap ca răspuns, dar a refuzat să-l privească.

— Vorbeşti engleza? L-a întrebat jack.

— Da. Cuvântul era puţin ezitant. Înţeleg mai bine, dar nu pot vorbi.

— De pe ce navă eşti?

Marinarul s-a răsucit căutând o poziţie mai comodă, apoi a arătat către o navă din depărtare. Era una mare pe care Lab Rat o numise *Rising Sun*.

USS *Jefferson*
TFCC
1145 ora locală (Zulu -10)

Încăperea fierbea de mânie, ce venea atât din partea echipei lui Batman, cât şi a echipajului pe care Tombstone l-a adus cu el. Tombstone a păşit în capul mesei, i-a salutat pe cei doi înalţi ofiţeri, apoi a spus:

— OK, atenţie la mine! Avem nevoie de un plan, acum, imediat.

Le-a adus la cunoştinţă, pe scurt, cele raportate de echipa SEAL de la sol, după care a concluzionat:

— Vreau opţiuni. Pentru toate variantele de scenarii care vă trec prin cap. Nu ştim ce ordine vom primi, ce va trebui să facem, dar vreau neapărat un plan care să nu mă oblige să dobor MiG-uri în flăcări direct deasupra oraşului.

A urmat un moment de linişte, apoi generalul din Army a luat cuvântul.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să debarcăm trupe pe insulă. Aviaţia singură nu a câştigat niciodată un război, à propos de ce s-a spus despre Kosovo.

Batman a aprobat.

— Bună subliniere, *General*. Dar înainte de a transporta trupele, trebuie asigurată superioritatea aeriană. Şi arătând spre Tombstone: Vechiul meu comandant începe să-şi facă griji în legătură cu situaţia de ansamblu, împreună cu restul echipei sale. Întrebarea mea în acest moment este cum putem folosi efectiv puterea noastră aeriană, în aceste circumstanţe?

— Unde este nava amfibie, Batman? a întrebat Tombstone. Peste câte zile putem avea trupe în zonă?

— Trebuie să ajungă mâine, a replicat Batman. L-a privit pe comandantul unităţii de Marines pentru a-i

confirma informaţia, iar acesta a înclinat capul. Cum şi când le vom debarca, asta-i altă problemă.

Generalul Haynes a intervenit.

— Marines pot cuceri un cap de pod pe plajă, dar cred că e nevoie de cei din Army pentru a asigura întreaga insulă.

— Poate că da, poate că nu, a contrat Marine. Dacă suntem în stare să debarcăm, atunci putem susţine întreg efortul. Cheia este aeroportul şi centrul de comunicaţii. Odată ce controlăm aeroportul, putem aduce tehnica de care avem nevoie. A făcut o pauză scurtă, apoi a admis în silă. Desigur că n-ar fi chiar inutili câţiva dintre flăcăii dumneavoastră specializaţi în gherilă urbană.

Haynes a zâmbit nemilos.

— Îi veţi avea.

Discuţiile care au urmat s-au axat pe logistica necesară mai întâi asigurării superiorităţii aeriene şi simultan cu respingerea accesului pe plaje a forţelor amfibii chineze. Tombstone a fost surprins de profesionalismul care s-a impus. Cu doar câteva ore mai devreme, erau doar nişte străini, dar aproape imediat, când s-au confruntat cu o problemă operaţională, s-au contopit într-una dintre cele mai bune echipe de luptă din câte văzuse vreodată.

Iar el a fost cel care i-a ales. Împreună cu *General* Haynes, desigur, dar de fapt era echipa lui, alegerea lui care a adus la un loc combinaţia optimă de caractere, specializări, şi nivel de pregătire. El era cel ce filtra soluţia de rezolvare a fiecărei probleme, extrăgând-o din opiniile discretului ofiţer din forţele speciale de Informaţii pe care-l selecţionase, temperându-l pe exuberantul pilot de KC-135 Air Force când se

aprindea, scormonind în abisul de informaţii numit Hannah Green, conducând discuţiile către deciziile corecte. *El* i-a dat mână liberă lui *Captain* Henry din Coast Guard să execute ceea ce părea a fi o schemă riscantă. În cele din urmă, deşi se baza pe talentul oamenilor pe care-i selecţionase, era războiul *lui*.

A simţit o nevoie de justificare şi, o clipă, s-a întrebat de ce. Apoi şi-a dat seama. Comentariile lui Tomboy despre nevoia unui pilot de luptă şi nu a unui planificator, l-au rănit mai adânc decât crezuse. Totuşi, trebuia să admită că ea avea dreptate. Iar acum, analizând rezultatele muncii sale, a ştiut că ceea ce făcuse era la fel de important – chiar mai mult, judecând pe termen lung – decât să-şi pună fundu'-n cockpit-ul unui Tomcat şi să de avânte spre orizont „cu pletele-n vânt".

Într-un târziu, Tombstone a tăiat discuţia cu un gest al mâinii. S-a aplecat peste masa metalică, ieftină, cu coatele bine înfipte şi cu ochii negri arzători pe faţa-i obosită.

— Nu văd nici o soluţie, Batman, a spus încet. Chinezii se folosesc împotriva noastră de faptul că dorim să evităm pagubele colaterale. Atât timp cât vor crede că ne este teamă să acţionăm, avem mâinile legate. Deci, cel puţin între noi, cred că trebuie să luăm o hotărâre în legătură cu aceasta. La urma urmei, în vremuri ca acestea, doar forţa aeriană reală, brută, poate aduce victoria.

Batman a rămas tăcut o clipă, apoi a confirmat.

— Trebuie să ne asumăm câteva victime printre civili, a spus cu greutate.

S-au auzit unele mormăituri în încăpere, dar Batman le-a înăbuşit cu o căutătură aspră.

— Ca şi vouă, nu-mi face nici o plăcere, dar până când vom pune la punct un alt plan, nu avem de ales.

— Aşteptăm până ce arma nucleară este neutralizată, apoi îi măturăm de pe cer.

Batman a bătut cu palma în masă.

— Dacă avem suficient sprijin pentru alimentare în zbor, pot să-l fugăresc pe fiecare dintre piticaniile astea afurisite pe toată distanţa până la continent. Şi – aşa să-mi ajute Dumnezeu – chiar asta intenţionez să fac.

— Dar trebuie să luăm în calcul şi varianta că dispozitivul nuclear va fi detonat, a spus Lab Rat.

O tăcere ce exprima adânca oroare a cuprins încăperea. Lab Rat a ridicat din umeri.

— Încercăm să luăm în considerare toate scenariile, nu-i aşa? Ei bine, cred că este niţel cam prematur să presupunem că SEAL va reuşi.

A ridicat o mână pentru a preveni protestele.

— Nu spun că nu o vor face, fiţi atenţi. Dumnezeu e martor că echipa asta formidabilă a făcut imposibilul de prea multe ori, ca să-mi permit să nu-i acord credit. Totuşi, avem de-a face cu un inamic care nu va ezita să sacrifice oricâţi dintre proprii oameni pentru a-şi impune voinţa. Când se va întâmpla, noi trebuie să absorbim lovitura şi să continuăm să funcţionăm.

A aruncat o căutătură aspră în jurul încăperii, privind în ochii fiecăruia.

— Ceea ce vreau să spun este că trebuie să fim perfect pregătiţi pentru contracararea efectelor EMP. Să luăm acum precauţiile necesare pentru cazul că va exista o detonare. Să fim pregătiţi pentru aşa ceva, oameni buni. Nu spun că se va întâmpla neapărat, dar

dacă se-ntâmplă şi nu suntem pregătiţi, va fi prea târziu să mai facem ceva.

Tombstone a oftat adânc. La asta s-a ajuns? Să se ia în consideraţie posibilitatea detonării unei bombe nucleare pe pământ american? A scuturat din cap, încercând să pretindă că nu crede în asemenea posibilitate, dar se confruntase cu chinezii de prea multe ori, în atât de multe scenarii. În Insulele Spratly, şi-au ucis proprii oameni doar pentru a pretexta că sunt atacaţi. În prea multe teatre de război din jurul lumii, a observat diferenţele de mentalitate dintre forţele chineze şi cele americane. De exemplu, utilizarea torpilelor pilotate manual. Până şi ruşii erau mai uşor de înţeles decât enigmaticii chinezi.

— Poate..., s-a auzit o voce slabă din spatele încăperii. Tombstone s-a întors ca să vadă cine a vorbit. Era pilotul de cisternă aeriană din Air Force.

— Poate, *sir* – adică, *Admiral* – ei bine... aş putea coordona eu problemele legate de realimentarea în aer, a continuat tipul de la Air Force. Vorbesc „limba”, *sir*. Ţin gazu’ disponibil pe cer non stop, cât doriţi. Dar, că veni vorba – ăăă, chinezii sunt novici în treaba cu portavioanele, nu-i aşa? Şi zboară avioane VSTOL, nu cu lansare convenţională, da?

— Subliniezi evidenţa, tinere? a întrebat Batman.

— Poate că da, *sir*, a spus ofiţerul Air Force, cu mai multă încredere în voce. Chiar acum, eu sunt cel mai bun exemplu de ignoranţă pe care-l aveţi la bordul vaporului. *Navei*, se corectă precipitat când un alt ofiţer din Navy l-a înghiontit cu cotul în coaste. Oricum, mă gândeam la ultima oară când Pearl Harbor a fost atacat şi la unele strategii care au fost folosite atunci. Cred că, ştiind ceea ce am auzit despre navele şi

avioanele dumneavoastră, ar exista o soluţie pentru a-i atrage pe chinezi în larg.

Tombstone şi Batman au schimbat priviri neîncrezătoare, apoi primul a spus cu o voce blândă, plină de suspiciune:

— Şi nu ne spui cam ce idee ţi-a venit?

Ofiţerul Air Force le-a spus, întâi ca o schiţă de plan, după care a intrat în detalii. Imediat le-a picat fisa şi altora din *staff* şi un murmur de nerăbdare a crescut în încăpere.

La sfârşit, Tombstone a încheiat discuţia şi s-a întors spre Batman.

— Îţi aminteşti, am mai făcut aşa ceva. Atunci a mers, nu?

Batman a aprobat.

— A mers al dracu’ de bine. Dar ce te face să crezi că va merge de două ori la rând?

— Trebuie să meargă.

Tombstone s-a întors către ceilalţi.

— La treabă.

Barca de salvare *Heaven Can Wait*
1240 ora locală (Zulu -10)

Pe măsură ce minutele se transformau în ore, pasagerului lor le-a revenit cunoştinţa. În timp ce ea începea să observe ceva progrese în apropierea de portavion, Adele îi vedea ochii fixaţi, atenţi, ce arătau că înţelege ce încercau ei să facă. Lua mici înghiţituri de apă, oferindu-le şi lor sticla. Prin mişcări sugestive a cerut să o înlocuiască la vâslit, dar era evident că e prea slăbit pentru asemenea efort. Adele chiar a crezut

că vede o notă de uşurare pe faţa lui când i-a refuzat cererea.

Portavionul părea să crească tot mai mare, iar Adele putea vedea detalii tot mai mici, niturile ce mărgineau marile panouri metalice ce alcătuiau bordajul, oameni mişcându-se în interiorul hangarului, şi apa ce curgea din gurile de scurgere de la marginile punţii de zbor. Cum au reuşit să scurteze distanţa atât de repede? Dar explicaţia i-a apărut imediat, evidentă. Jack trebuie să fi ştiut tot timpul. Desigur, portavionul nu era staţionar pe ocean, aşteptând ca amărâta lor de bărcuţă să se apropie de el. Manevrase tot timpul, prima dată îndepărtându-se, iar acum venind sub un unghi spre ei. Ce prostie din partea ei că nu s-a prins de figură – nu era de mirare că păruse a nu se apropia de el. Totuşi, acum era altă treabă.

— Ai fumigenele de semnalizare la îndemână? a întrebat Jack.

Ea a făcut o rapidă inspecţie.

— Aici.

El a luat-o şi a aprins-o.

— Nu avem nici o garanţie că se vor opri din activitate şi vor veni să ne scoată din apă, spuse el, privind-o atent în faţă ca să observe orice urmă de teamă.

— Ştiu.

Involuntar, ochii ei s-au îndreptat spre pasager. Nu oricine era atât de conştiincios vis-à-vis de aplicarea legilor maritime. Dar, ce naiba, ei erau cetăţeni americani, şi-şi pierduseră yacht-ul încercând să protejeze portavionul. În mod sigur, pentru aceasta li se datorează oarecare consideraţie şi prioritate în acţiunea de recuperare a lor din ape.

Dar cei de pe portavion nu aveau de unde şti că cei doi – acum trei – ocupanţi ai bărcii oranj, culoarea internaţională a echipamentelor de salvare, aflată în raza lor de vizibilitate, era aceeaşi cu care vorbiseră mai devreme cei de la departamentul de Informaţii. Telefonul mobil se pierduse odată cu yacht-ul.

Elicopterul care zbura în zona de la pupa portavionului a efectuat o uşoară schimbare de direcţie către ei. A menţinut distanţa, plutind în aer la aproximativ şase mii de metri depărtare. Adele putea vedea strălucirea soarelui reflectat în canopie şi în lentilele binoclurilor îndreptate spre ei.

Jack a pus deoparte fumigena şi cu lampa de semnalizare a transmis semnalul internaţional de ajutor SOS, apoi cuvântul „medic” în cod Morse. Nu a existat nici un răspuns din partea elicopterului.

Pentru o clipă, Adele s-a simţit disperată. Apoi, în timp ce privea, un alt elicopter a fost lansat de pe puntea portavionului.

Desigur planul de zbor al elicopterului nu prevedea o misiune SAR, nu în timp ce operaţiunile de zbor erau în plină desfăşurare. Recuperarea în siguranţă a echipajelor aeriene era prima prioritate a elicopterului. Helo se orientase spre ei doar pentru a arunca o scurtă privire la ei, apoi, evident, au raportat portavionului despre ce e vorba, iar acesta a lansat al doilea helo.

După cincisprezece minute, al doilea elicopter era deasupra lor. Echipajul a coborât un cablu prevăzut cu hamuri, iar unul dintre ei echipat cu costum impermeabil de neopren a sărit în apă pentru a-i ajuta. Unul câte unul, au fost ridicaţi prin trapa de sub helo.

— Este cineva rănit? a strigat la ea un membru al echipajului pentru a se face auzit peste zgomotul produs de motoare.

— Expunere prelungită la soare, i-a răspuns, arătând spre pasager.

Membrul echipajului a făcut o figură surprinsă când a realizat identitatea pasagerului epuizat, ars de soare.

— Un prieten al dumneavoastră? a întrebat.

În cuvinte puţine, strigate, ea i-a relatat cum l-au salvat din ocean şi cine presupune că este. A văzut cum mila s-a estompat pe faţa lui. După ce ea a terminat, omul i-a lăsat în grija sanitarului şi s-a dus să vorbească cu pilotul. Acesta a privit înapoi către ei, apoi a vorbit în microfon.

Membrul echipajului s-a întors la ei.

— Un translator este pregătit când vom ateriza, doamnă.

Ea a confirmat dând uşor din cap, vag iritată de faptul că statusul pasagerului era de mai mare interes pentru cei de pe portavion decât salvarea celor doi „spioni” ai lor. Totuşi, le putea înţelege preocuparea.

Când au aterizat pe puntea portavionului şi o grămadă de oameni au alergat către ei, Adele a observat un mic yacht remorcat la pupa. Era mai mic decât *Heaven Can Wait*, dar, privindu-l a avut o presimţire rea.

15

USS *Centurion*
1250 ora locală (Zulu -10)

Renny a închis ochii şi s-a lăsat pe spate în scaun. Şi-a pus mâinile peste căştile de la urechi şi le-a presat pe craniu. Acolo, la limita audibilului – nu… stai… iar a dispărut. A oftat uitându-se la Otter.

— Ai prins ceva? a întrebat, privind ecranul.

Otter a dat din cap.

— Auzi fantome, dom'le, a răspuns.

Renny a început să argumenteze, apoi a înţepenit când un sunet familiar s-a auzit în căşti.

— Elicopter, a respirat, cu o voce şoptită. Un elicopter care se apropie.

— Clasificarea? a întrebat OOD.

— Nu-i de-al nostru, asta-i tot ce pot spune. O expresie de serioasă îngrijorare a apărut pe chipul lui Otter. Nu-mi place, nu-mi place deloc, amice, i-a spus încet lui Renny. Chiar deloc.

În timp ce ascultau, zgomotul elicopterului din căştile lui Renny, şi conversia lui vizuală de pe ecran devenea tot mai tare. Creşterea frecvenţei indica faptul că aeronava se apropia direct de ei. În sfârşit, efectul Doppler s-a stabilizat, apoi frecvenţa a început să crească şi să descrească alternativ.

— E chiar deasupra noastră, a spus Renny, abia şoptit.

În jurul său, restul celor din echipaj stăteau tăcuţi la posturi, iar lumina roşie, pulsatorie, anunţa alarma la posturile de luptă.

— Chiar deasupra noastră, a şoptit.

Apoi o mică plescăitură, o a doua mişcare în apele oceanului, ca zgomotul făcut de o picătură de apă ce cade într-o cadă cu apă. Renny aproape că s-a ridicat din scaun.

— *Sonobuoy*[1], cred, spuse cu o voce abia auzită. Indiferent ce este, au aruncat ceva în…

O explozie masivă a străbătut apa de lângă sub. Renny a ţipat, scoţându-şi dintr-o mişcare căştile de la urechi, apoi a căzut, gemând. Controlul automat aproape că a blocat nivelul maxim al sunetului, dar a mai rămas destulă energie care, ajunsă la căşti, l-a făcut să simtă că o săgeată i-a perforat craniul.

Submarinul s-a înclinat puternic la babord şi apoi înapoi către tribord, în timp ce OOD se lupta să-l stabilizeze. Înclinarea spre înainte a apărut aproape imediat. Renny a simţit mişcarea ameţitoare a navei angajată într-un viraj strâns la stânga, în timp ce era încă instabilă în urma efectelor exploziei, şi coborând la adâncime în acelaşi timp.

— Încărcături de adâncime, a spus, abia reuşind să-şi audă propria voce.

În spatele său, *chief* l-a bătut pe umăr şi l-a tras uşor din scaun. Căştile lui Renny se aflau deja la urechile lui *chief petty officer*.

— Încărcături de adâncime, fir’ar măsa’l dracului, cine naiba mai foloseşte acum încărcături de adâncime?

[1] Sonobuoy - (sonar + buoy) sonar-geamandură relativ mic, care este lansat în apă din elicopter/avion/navă în cadrul măsurilor de detecție anti-submarină.

A doua explozie a dat imediat răspunsul la întrebare.

Submarinul plonja mai repede acum, dar era o mişcare controlată a navei care se refugia la o adâncime mai mare a apei şi nu a unui sub avariat de explozie. Cu cât ajungeau la o adâncime mai mare, cu atât erau mai departe de elicopterul de deasupra. Totuşi, scufundarea în sine prezenta pericole. Pe măsură ce creştea presiunea, creşteau şi potenţialele consecinţe ale unei eventuale fisuri oricât de mică în coca navei. În jurul submarinului, presiunea apei creştea rapid, apăsând puternic pe fiecare centimetru pătrat al cocii. Pentru că apa devenea mai densă odată cu presiune, devenea şi un mediu mai bun pentru transmiterea energiei acustice. O explozie la această adâncime ar fi fost amplificată nu numai în ceea ce priveşte cantitatea de energie ce ar fi lovit submarinul, dar şi în pagubele produse de orice avarie produsă în cocă.

— Cum naiba ne-au găsit? a întrebat Otter.

Mâinile i se mişcau frenetic pe butoanele consolei sonarului, verificând diferite frecvenţe, căutând orice indiciu al vreunei ameninţări prezente în jurul lor. Amândoi ştiau răspunsul la această întrebare.

— Nici un echipament nu era activ şi nu erau geamanduri-sonar în apă, a spus Renny. A fost celălalt submarin – trebuie să ne fi auzit cu sonarul pasiv, apoi a ieşit la suprafaţă şi a raportat poziţia noastră.

— Bine, da’ când? Când? a întrebat Otter.

A derulat înregistrare pe display, înapoi în timp.

— Când a fost momentul când ai auzit ceva?

Renny s-a aplecat şi a arătat un spot de pe ecran.

— Acolo. Imediat după asta.

— Asta a fost acum aproape treizeci de minute, a spus Otter. Eşti sigur că atunci a fost?

Renny a dat din cap.

— Nu foarte sigur, dar timpul se potriveşte. Trebuie să fi fost foarte aproape de noi ca să ne fi putut auzi, şi e clar că nu doreau să fie pe aici când a început să arunce încărcături de adâncime. Deci, a mers *pe burtă*, a tras cu urechea, apoi s-a strecurat înapoi afară din zonă, înainte de a se ridica la suprafaţă pentru a raporta poziţia… Până acum, a ajuns la cel puţin zece mile depărtare, poate şi mai mult.

— Atenţiune, vorbeşte comandantul, se auzi vocea lui Tran în boxe.

Fiecare difuzor de pe submarin era reglat la volum minim, dar liniştea de pe navă era atât de adâncă, încât vocea îi era perfect audibilă.

— Se pare că am scăpat de elicopter, şi am să aduc submarinul din nou la adâncime mică. Menţineţi liniştea la bord, chiar şi după ce dau încetarea alarmei. Se pare că am avut ghinionul să ne aflăm chiar sub elicopter când a aruncat gunoiul.

Renny a zâmbit, admirând abilitatea lui Tran de a rămâne calm în timp de criză. Era exact ceea ce trebuia pentru navă şi echipaj.

— Şi cred că avem de încheiat o mică socoteală cu submarinul pe care l-am lăsat întreg în urma noastră, continuă vocea lui Tran, acum cu un uşor accent sudic. Aşa că ciocu’ mic, linişte şi vă garantez – o să-l aranjăm pe avorton, să nu mai ajungă vreodată în port.

Nu s-au auzit nici urale, nici aplauze, dar fiecare om de pe submarin a simţit valul de entuziasm ce a cuprins echipajul.

— Ne deplasăm iar spre poziţia unde se află portavionul chinez.

În timp ce submarinul manevra, un dangăt puternic a reverberat prin întreaga cocă. Străbătu oasele şi carnea lui Renny, apoi a dispărut în neant. Nu era nevoie de întrebări, ştia ce s-a întâmplat. Antena ELF[1] remorcată a fost secţionată. Comunicaţiile subacvatice cu exteriorul erau terminate. Desigur, puteau să urce la adâncime mică şi să transmită-recepţioneze mesaje, dar asta însemna să renunţe la invizibilitatea care era principala armă defensivă a unui submarin.

TFCC
1255 ora locală (Zulu -10)

Apelul celor din SEAL a venit chiar când Batman îşi mobiliza forţele împotriva navelor amfibii inamice care se îndreptau spre ţărm pline cu trupe.

— Veşti rele, *sir*, se auzi – remarcabil de clar – vocea liderului SEAL. Am găsit arma – dar, este inaccesibilă. Chinezii au scufundat-o în apă la adâncime mică. Am ceva idei cum să ajung la ea şi să o dezarmez, dar va dura ceva timp până să o rezolv. Între timp, dacă sub-ul dumneavoastră ar putea menţine zona *clear*[2], s-ar diminua şansele de detonare. *Over*.

— *Roger, copy*. Facem tot ce putem, Murdoch.

Vocea lui Batman era aspră. Se întoarse spre Bam-Bam.

[1] ELF - Extremely low frequency (ELF) – unde radio de foarte joasă frecvență (3-30 Hz) care pot pătrunde în apă.

[2] Clear – termen utilizat de militari pentru a desemna o zonă / clădire / încăpere) lipsită de inamici / sigură / securizată).

— Trimite un mesaj lui *Centurion*.

USS *Centurion*
1300 ora locală (Zulu -10)

Captain Tran s-a luptat cu propria lui pornire de a se grăbi, îndemnându-se singur să păstreze liniştea pe care o cerea deplasarea tăcută. Nu-şi acorda nici sieşi luxul de a-şi descărca energia agitându-se prin micul compartiment. Nu numai că n-ar fi ajutat la nimic, dar ar fi fost şi un exemplu rău pentru restul echipajului. Asta însemna „linişte pe navă” – nici o mişcare inutilă, nici o vorbă, şi mai ales, fără foială pe punte.

Era cea mai grea parte a războiul submarin, motivul probabil pentru care oamenii ce serveau pe aceste nave urau numele de „serviciu tăcut”.

Era un joc de-a şoarecele şi pisica, de aşteptare, de a sta în imersiune şi ascuns în timp ce aştepţi ca adversarul să facă o greşeală.

Captain Tran lua ca pe o literă de lege, faptul că nicăieri nu exista vreun echipaj la fel de bine antrenat precum cele de la bordul unui submarin american de atac. Desigur, echipamentul era şi el de ultimă generaţie, dar avea mai multă încredere în echipaj, decât în oţel.

O mişcare din spate i-a atras privirea, şi l-a văzut pe *chief* sonar ţinând un deget în aer. Puţin ruşinat de uşurarea pe care o simţea, Tran s-a aplecat peste consolă. A studiat informaţiile afişate acolo înainte de a întreba şoptit:

— El e?

Jacobs a confirmat.

— Pompe de santină, presupun, a spus. E foarte slab şi intermitent.

Tran şi-a pus şi el o pereche de căşti la urechi. Întotdeauna se simţea surprins de liniştea adusă de căşti, chiar şi atunci când era în vigoare ordinul „linişte pe navă”. Îşi putea auzi propriile bătăi ale inimii, ritmul rar al respiraţiei, şi sângele ce-i curgea prin vene. Şi, chiar la limita audibilului, a auzit zgomotul care alertase echipa de la sonar. Iată-l din nou – un *şuierat* slab, urmat de un *scârţâit* şi o *bufnitură*. Pompă de santină sau alt tip de maşinărie cu rotaţie mică aflată la bord. Nu conta ce era exact – nu era american.

— Probabil nu e la fel de impermeabil ca al nostru, spuse vechea glumă.

În mod normal, pe un submarin, pompele de santină nu erau destinate evacuării apei provenite din infiltraţii – orice fisură ar fi fost aproape instantaneu mortală datorită marii presiuni a apei ce ar fi pătruns prin cocă şi ar fi provocat avarii în cascadă, într-un ritm mult mai mere decât ar fi reuşit echipajul să le ţină piept. Nu, pompele de santină trebuiau să evacueze apa provenită din micile descărcări de aburi, scurgeri ocazionale de la alte tipuri de pompe, şi condensul acumulat în santină. Totuşi, gluma a fost întâmpinată cu un mic zâmbet de către echipaj.

— Soluţii de fixare pe ţintă? a întrebat *chief*-sonar.

— Complet pasiv. E de presupus că nimeni nu ştie că suntem aici, până în momentul când portavionul este gata să se mişte.

Tran vedea după expresia feţei lui *chief* că acesta nu prea era de acord. Aveau contact, chiar dacă era unul

slab. Ar putea avea soluţii de tragere în câteva secunde. Îi dezavantaja fiecare secundă pe care o lăsau să treacă, deşi lăsau în urma lor un submarin activ în propriile ape. Acum regreta *pin*-ul furios pe care-l ordonase mai devreme. Plusul de incertitudine ar putea lucra acum în favoarea lui.

— Momentan, nu putem face nimic ţinând cont de situaţia de pe insulă, a spus el, şi a deliberat rapid cu el însuşi cât de multe să le explice celor din echipaj. Ştia despre dispozitivul nuclear localizat pe insulă, dar chiar era necesar să le spună şi lor? Cei mai mulţi dintre ei aveau pe insulă familii, prietene, părinţi. Grijile suplimentare legate de familii iar fi distras de la executarea sarcinilor de serviciu? Şi, mai important, ştiind că prietenii şi cei dragi lor se aflau într-un pericol atât de mortal, ar fi îmbunătăţit cu ceva performanţele lor profesionale?

Nu. Tran decise să păstreze informaţia pentru sine.

— Totul face parte dintr-un plan, a lungit-o el, nesimţindu-se foarte confortabil pentru că a reţinut nişte informaţii, dar fiind sigur în adâncul inimii că făcea ceea ce este corect. Pentru asta era plătit, să ducă povara cunoaşterii unor asemenea secrete fără a le permite să distragă echipajul.

Acest lucru era evident suficient pentru *chief*. Acesta a aprobat, apoi a arătat spre consola de atac din dreapta sa.

— Soluţie de tragere, *Captain*, oricând, oriunde.

Un zâmbet tăcut trăda mândria din voce.

— *Captain* – îşi măreşte viteza. Uite.

Jacobs arătă spre anumite componente acustice de pe ecran, apoi răsuci butonul unui potenţiometru pentru amplificarea semnalului.

— Văd că se îndreaptă direct către noi, *sir*, deşi e încă la adâncime mică.

— Nu poate şti unde ne aflăm noi, a spus Tran încrezător. Menţine soluţia de tragere.

— Iar acum virează, spuse încet *chief*.

Nu că ar fi fost nevoie să anunţe faptul – scăderea frecvenţei submarinului îi spusese deja lui Tran că sub-ul manevrează.

De ce face asta? Se avântă direct către noi, apoi virează şi se îndreaptă în direcţie opusă. Şi de ce navighează acum cu o viteză relativ mare?

Tran a privit către cronometru şi a verificat dacă mai este încă zi la suprafaţa apei de deasupra. Nimic din comportamentul de până acum al submarinului nu avea prea mult sens, iar şarja cu viteză mare era doar ultima anomalie. Apropierea silenţioasă l-a adus pe *Centurion* mult prea aproape de restul forţelor chineze, iar acum se părea că rolurile s-au inversat. Cumva, dieselul încerca să-l provoace la o urmărire, în speranţa că îl va atrage într-o capcană?

— *Sonobuoys*! a spus *chief*, cu o voce ceva mai puternică decât mai înainte. Cine dracu…

Deodată, tehnicienii sonar şi-au smuls căştile de la urechi în timp ce o puternică explozie a zguduit submarinul. Era prea îndepărtată pentru a provoca vreo avarie, dar violenţa ei a înclinat uşor sub-ul, o senzaţie ciudată pentru ei, obişnuiţi să lucreze pe o platformă aparent nemişcată.

Tran asculta la difuzor plesnitura-bolboroseala slabă a ceva ce lovea suprafaţa apei, şuieratul aerului sub presiune, gâlgâitul bulelor de aer prin apă. Apoi zgomotul exploziei înainte ca unda de şoc să ajungă la submarin. A doua, apoi a treia, a patra explozie,

fiecare tot mai apropiată de submarin. Mintea lui Tran lucra febril.

Ei nu pot şti unde ne aflăm, este imposibil. E doar ghinionul, nimic mai mult – trece şi asta. Încearcă şi ei „la ghici”, dar dacă măreşti viteza şi fugi, sau lansezi „momelile”, vor şti cu siguranţă că te-au prins.

Deşi raţiunea rece îl îndemnau la linişte şi aşteptare, fiecare atom al fiinţei sale îl îndemnau să mărească viteza. Pe măsură ce exploziile deveneau mai multe şi mai apropiate, simţea un sentiment copleşitor al vulnerabilităţii cocii de oţel care-i proteja de efectele presiunii de la adâncime. În cea mai mare parte a timpului, o ignora. Îşi ducea viaţa pe submarin, ca oricare altul. Ce mare lucru – se aflau acolo unde trebuiau să fie.

Dar acum, ascultând ecourile violente ce se izbeau de cocă, se simţea vulnerabil şi fragil. În jurul lui, simţea mişcările neliniştite ale echipajului, pe măsură ce disciplina de fier slăbea sub asaltul zgomotelor.

— Nu sunt *sonobuoys*. Încărcături de adâncime, a spus.

Tran a păşit către mijlocul compartimentului de control şi a ridicat uşor vocea.

— Merg pe ghicite.

A privit în jur, atent, pe fiecare drept în ochi, dorind ca încrederea în propriile abilităţi să le insufle curaj fiecăruia.

— Merg pe ghicite – habar nu au unde ne aflăm.

A simţit cum tensiunea din compartiment a scăzut un pic. Apoi a venit următoarea explozie, de data asta mai îndepărtată decât precedentele. Alta, apoi alta, toate tot mai departe de sub. A auzit un oftat de uşurare colectiv ieşit din zece perechi de plămâni, şi a

făcut o rugăciune tăcută dumnezeului care veghea asupra submariniştilor pentru că a avut dreptate. În sfârşit, zgomotele exploziilor au devenit slabe, mai asemănătoare cu huruitul unui cutremur subacvatic decât cu ceea ce erau în realitate.

— Câţi ani au trecut de când nimeni nu a mai folosit chestii de-astea? a întrebat secundul, cu o voce încă scăzută. Noi nici măcar nu le mai avem în inventar.

Tran a dat gânditor din cap.

— Poate că ar trebui să avem. Pot fi folositoare ca sperietori tactice împotriva cuiva care nu posedă tehnologia noastră. Am păstrat contactul cu dieselul?

— Negativ, *Captain*, a spus *chief*. Totuşi, încă mai sunt o grămadă de zgomote în apă. S-ar putea să-l depistăm în orice moment.

— Găseşte-l şi „lipeşte-te” de el. vocea lui Tran era aspră. Cât de curând va fi timpul să ripostăm.

— Captain, sunt niţel îngrijorat cu treaba asta, a spus XO[1], înmânându-i un raport al avariilor redactat în grabă, de mână. Structural, suntem bine, dar cei de la radio cred că am pierdut antena ELF. Vreţi să verificăm acum?

Tran a studiat mesajul câteva momente, gândindu-se cum poate afecta acest fapt misiunea lor. Fără comunicaţii ELF, vor trebui să se ridice la adâncime mică şi să desfăşoare o antenă pentru a primi alte mesaje via satelit. Coordonarea atacului împreună cu grupul de bătălie al portavionului – şi va trebui să fie un atac în cele din urmă, de asta era sigur – va fi teribil de dificilă. Şi mult mai periculoasă.

— Mai aşteptăm o jumătate de oră, să vedem dacă restabilim contactul cu dieselul. Ştiu că nu putem

[1] XO - Executive officer / First Officer / Number One – secundul navei.

urmări transmisiunile ELF, dar nu vreau să audă nici un zgomot în plus prin apă, în acest moment. Nimeni.

Se vor ridica la adâncime mică în curând, ca să afle grupul că abilitatea ELF le este avariată. Poate că este doar partea de recepţie – vor încerca o transmisie ELF, şi vor vedea dacă vor primi confirmare printru-un mesaj via satelit.

Dar la ce le va folosi lor dacă pot să transmită doar? Capacitatea de recepţie era critică pentru coordonarea atacului împreună cu Grupul, transmisia de acasă. Iar şansele ca una dintre capabilităţi să fi rămas intactă, în timp ce cealaltă s-a pierdut, erau minime.

Totuşi, trebuia să afle. Îi spuse lui XO să redacteze raportul de avarii şi să-l aibă gata pentru transmitere în două ore. Deja o listă de sarcini era gata în mintea sa şi stabilea prioritățile. Unu, localizarea submarinului. Doi, evaluarea proporţiilor avariilor. Trei, verificarea zonei pentru alte contacte. Patru, când se va putea executa în siguranţă asemenea manevră, se vor ridica la adâncime mică şi vor transmite către Grup raportul de avarii.

— L-am prins, *Captain*, a spus tehnicianul sonar. Am o soluţie de tragere.

— Biiine! Menţine contactul, *weapons tight*, şi aşteaptă ordinul meu. Vocea lui Tran era neîndurătoare. Să-l învăţăm ce greşeală enormă este să ataci un submarin american.

16

Infirmeria
USS *Jefferson*
1400 ora locală (Zulu -10)

Jack Simpson se uita fix la medicul în uniformă Navy kaki, ce se sprijinea de peretele metalic.

— Nu pot fi de acord cu aşa ceva.

Doctorul a dat din cap răbdător.

— Îmi pare rău, dar este procedura standard. Dumneata şi cu soţia aţi avut o aventură destul de solicitantă pe yacht. Trebuie să insist ca amândoi să mai rămâneţi în infirmerie cel puţin în această noapte.

Jack a privit-o pe Adele şi a văzut că începe să se cam „aprindă”. În ciuda oboselii lor, trecuseră prin prea multe, au făcut destule, pentru a fi reţinuţi acum în infirmerie.

— Dacă nu e nimic în neregulă cu noi, atunci nu vom rămâne aici, a spus Adele ferm.

Îşi scoase halatul de spital care i-a fost dat când au ajuns la infirmerie şi a luat hainele sale ude.

— Nu sunt rănită, nu stau în pat. Asta-i tot.

— Se pare că nu înţelegeţi, doamnă Simpson, spuse doctorul încet. Ştiu că nu sunteţi în serviciul activ, dar vă aflaţi la bordul unei nave de război americane. Iar refuzul dumneavoastră de a accepta o recomandare rezonabilă – după opinia mea – este o dovadă

suplimentară a instabilităţii mentale pe care o aveţi în această fază. În aceste condiţii, nu am nici o îndoială că amiralul mă va susţine.

— Cine este amiralul? a întrebat Jack.

Doctorul l-a privit gânditor.

— *Admiral* Wayne comandă Grupul de bătălie. *Admiral* Magruder tocmai a sosit la bord pentru a prelua comanda Statului Major reunit.

— Tombstone Magruder? a întrebat Jack – un zâmbet uşor i-a străbătut chipul. Tomcat *jock*[1]?

— *Admiral* Magruder este Navy *aviator*, a răspuns doctorul rigid, şi cred că tipul de avion pe care zboară este F-14 Tomcat.

Surâsul lui Jack a devenit un zâmbet larg.

— Nu te grăbi cu halatul de spital, scumpo.

O atinse uşor pe umăr. Apoi s-a uitat la doctor şi a arătat spre grămada de haine ude de pe jos.

— Puneţi pe cineva să ducă astea la spălătorie, să le usuce şi să ni le aducă înapoi. Sau asta, sau ne aduceţi nişte uniforme potrivite de la magazie. Şi anunţaţi-l pe şeful de cabinet al lui *Admiral* Magruder: *Commander* Jack Simpson şi proaspăta sa soţie se află la bord şi, imediat ce este posibil, ar fi onoraţi dacă l-ar putea saluta personal.

Doctorul a pălit uşor.

— Îl cunoaşteţi pe *Admiral* Magruder? a întrebat, cu multă suspiciune în voce.

Jack a aprobat.

— Îl cunosc. Şi crede-mă, dacă nu îmi aranjezi această întâlnire, n-am să trec cu vederea faptul. Amiralul şi cu mine am petrecut destul timp împreună

[1] Tomcat Jock – jokeu de motan. În argou: pilot de vânătoare (în acest caz pilot pe F-14 Tomcat).

la aeroclub – este proprietarul unui Pitts Special[2], dacă îmi amintesc bine.

Îmi amintesc foarte bine – sunt al dracului de sigur. Stony şi cu mine am admirat de nenumărate ori „bebeluşul”, deci n-am cum să greşesc.

— Hai să ne mişcăm, Doc, a spus Jack sec. Nu vreau să-l las pe amiral să aştepte.

Puntea de zbor
USS *Jefferson*
1410 ora locală (Zulu -10)

Lobo l-a fixat pe Hot Rock cu o căutătură urâtă plină de venin şi antipatie.

— Cum naiba de te-am lăsat să mă bagi în treaba asta? a întrebat.

Hot Rock a scuturat din cap şi i-a zâmbit.

— O să-ţi placă, ştii prea bine, a zis încet. Stai aşa, lasă-mă să-ţi mai aranjez unul pe umeri.

A ridicat un întinzător de lanţ de zece kilograme, i-a deschis levierul, apoi i l-a pus ferm după gât, de a făcut-o să se aplece sub greutate.

— E prea mult?

— *Fuck you*, Hot Rock, a spus Lobo, cu venin în voce. Pot să duc tot atâtea întinzătoare de lanţ câte duci şi tu, zi de zi, întreaga săptămână.

Hot Rock a bătut-o afectuos pe umăr. Trasă în jos de cele cincizeci de kilograme suplimentare de fier, probabil că n-ar fi fost în stare să concureze cu el dacă ar fi provocat-o la întrecere.

[2] Pitts Special – mic avion sportiv, monoloc, biplan, conceput special pentru acrobație aeriană.

— Asta e fetiţo. Ne aducem partea noastră de efort pentru câştigarea războiului, nu?

Îi putea auzi dinţii scrâşnind printre zgomotele de pe puntea de zbor. Două F-14 se îndreptau deja către catapulte, iar zgomotul motoarelor era asurzitor.

El s-a uitat la silueta ei zveltă, musculoasă, ascunsă acum de o salopetă anonimă şi nu de costumul de zbor din Nomex pe care-l purta de obicei. Cu părul ascuns sub cască, cu ochelarii de protecţie pe ochi, fără însemnele gradului, era doar unul dintre marinarii care manevrau echipamentul pe punte. O femeie teribil de atractivă, dar doar un simplu marinar de pe puntea de zbor.

A coborât mâinile simţind ţesătura unsuroasă sub degete. Eh, păreau a fi de-ai casei, nu-i aşa? La urma urmei, nu erau semne că vor zbura prea curând.

După ce şi-au susţinut cazul până sus pe linie ierarhică, Lobo şi Hot Rock au renunţat în final. Amiralul era prea supărat pe ei, absolut supărat, ca măcar să ia în consideraţie vreo promisiune de bun comportament în zbor de-acum înainte, din partea lor.

Practic, CAG i-a informat că sunt norocoşi că nu au ajuns în faţa unei comisii de anchetă care să le ia *aripile*[1]. În prezent, vor fi consemnaţi la sol, cel puţin pe perioada desfăşurării ostilităţilor curente.

Şi, până la urmă, nu s-ar fi zis că Grupul de bătălie are realmente nevoie de ei acum. Nu exista nici o activitate antiaeriană deasupra insulei, iar până acum, zborurile de pe *Jefferson* s-au limitat doar la CAP şi ASW. Erau piloţi mai mult decât suficienţi – piloţi care respectă ordinele, a subliniat Batman cu răceală – pentru acoperirea programului. Deci, până la o viitoare

[1] "Wings of Gold" – insigna aviatorilor din US Navy. Predarea insignei însoțește în mod simbolic retragerea dreptului de a mai pilota.

notificare, amiralul a sugerat ca Hot Rock şi Lobo, împreună cu ai lor RIO, să-şi mişte fundurile în afara îndatoririlor obişnuite şi să se facă utili în alt mod.

Nu a durat mai mult de trei ore de fâţâială pe coridoarele navei pentru a se simţi complet inutili. Peste tot în jurul lor, activitatea continua în cel mai înalt ritm, toată lumea părând a fi grăbit să execute vreunei sarcini operaţionale importante. Doar ei patru se învârteau fără rost, căutând ceva de făcut.

Într-un târziu, după trei ore, lui Hot Rock i-a venit o idee. A „împrumutat" patru salopete murdare de la şeful mecanic şi le-a pasat celorlalţi.

— Uite cum stă treaba, nu vom reuşi să zburăm, a spus fără menajamente. Cred că este destul de evident pentru oricare dintre noi. Prin urmare, stăm plouaţi şi ne plângem de milă, sau găsim ceva de făcut? şi şi-a tras salopeta pe el.

— Pe puntea de zbor? a întrebat Lobo. Haide, chiar vrei să mă vezi pe post de căpitan de avion? a râs incredulă.

Hot Rock a dat din cap.

— Nuu. Avem căpitani de avion calificaţi. Trebuie să facem ceva pentru care nu există calificaţi cu acte. Nu e nici o şansă ca Handler să ne lase pe puntea de zbor ca şi căpitani de avion. Nu avem patalama oficială.

— Deci să ne mişcăm incognito? a întrebat Lobo.

— Să muncim incognito, a corectat Hot Rock. Ştii cât de multe sunt de făcut acolo – sau poate că nu ştii, s-a corectat. Dacă nu, e timpul să afli. Crede-mă,pentru o pereche de mâini în plus care să facă muncă necalificată nu se vor pune prea multe întrebări.

— Cum ar fi? a întrebat Lobo.

— Nu ştiu. Dar orice ar fi, e mai bine decât să stăm în fund p-aici, nu?

I-a privit şi pe ceilalţi doi, apoi a dat hotărât din cap.

— Mă gândeam eu. Haideţi, să găsim ceva de făcut.

Imediat ce au ajuns pe puntea de zbor, au observat un grup de marinari ce cărau întinzătoare de lanţuri. Acestea fuseseră aduse mai devreme pe punte pentru a securiza avioanele pe vreme rea, dar acum ocupau degeaba spaţiul de pe punte. Fiecare marinar ducea patru întinzătoare, aproximativ patruzeci de kilograme de greutate suplimentară. Câţiva dintre cei mai solizi duceau şase şi chiar opt.

— Unde le duc? a întrebat Lobo, când Hot Rock – fără multă vorbă – i l-a pus pe primul pe umeri.

— Ia-te după gaşcă, a spus. Ţine-te doar de ei.

Gaşca, a coborât trei scări până la linia de compartimente a *squadron*-ului S-3. Nimeni nu i-a luat la întrebări pe cei patru marinari suplimentari care ajutau la cărat, deşi *petty officer* aflat la comandă părea surprins de repeziciunea cu care se redepozitau întinzătoarele de lanţ. L-a privit fix pe Hot Rock, vrând să-l întrebe ceva, dar a intervenit o altă problemă.

Cei patru s-au întors pe puntea de zbor.

— Ei, ce urmează? a spus Hot Rock, privind în jur pe punte după ceva de făcut. Hai să recunoaştem, fraţilor, dacă nu zburăm, nu avem ce treabă calificată să facem pe aici, este?

Flag Conference Room[1]
1430 ora locală (Zulu -10)

Tombstone se uita la tipul cu haine ude ce se afla în faţa sa. I-a observat părul ud dat pe spate şi faţa zâmbitoare, proaspăt spălată dar obosită, apoi şi-a îndreptat ochii la femeia ce sta lângă prietenul său. A făcut doi paşi înainte şi i-a întins mâna.

— Trebuie să fii soţia lui Jack. Tombstone Magruder – încântat să facem cunoştinţă.

Ea a dat din cap cu gravitate, iar el i-a observat răceala.

— Am auzit multe despre dumneata, *Admiral*. Sunt încântată să facem cunoştinţă, deşi sunt sigură că amândoi ne-am fi dorit să fie în alte circumstanţe.

— Desigur. Tombstone era năucit. Dacă aş fi ştiut că voi sunteţi cei de pe yacht, totul ar fi fost mai mult simplu.

— Întrebarea este, ce putem face acum, *sir*? a întrebat Jack, o subită schimbare de ton indicând că era o întrebare adresată de un ofiţer mai mic în grad unuia cu un grad mult mai mare.

Tombstone i-a studiat îndelung pe amândoi, apoi i s-a adresat medicului de lângă ei:

— În ce stare sunt?

— După cum le-am spus, aş vrea să-i supraveghez peste noapte la Infirmerie. Doar ca să fim siguri, a adăugat doctorul.

Jack şi Tombstone au schimbat o privire complice.

— După ce au trecut prin atâtea…

— Nu am stat în apă tot acest timp, *Admiral*, a intervenit Adele. Am părăsit yacht-ul chiar înainte de

[1] Flag Conference Room – sală de ședințe utilizată doar de ofițerii superiori (din vârful ierarhiei) cu funcții de comandă.

impact, şi cu siguranţă că nu există riscul de hipotermie în aceste ape.

Nu a spus nimic despre celălalt pericol real, rechinii.

Batman a intervenit şi el.

— *Admiral*, situaţia despre care am discutat – credeţi că…?

Se întrerupse, privind semnificativ spre cei doi Simpson.

— Chiar aşa, a spus Tombstone. Păi, atunci – *Commander* Simpson, am o misiune care vi se potriveşte perfect dumitale şi soţiei. Treburile încep să se aglomereze pe-aici. Îţi dai seama sub ce constrângeri trebuie să acţionăm deasupra insulei.

Pe scurt, Tombstone i-a schiţat restricţiile misiunilor de luptă aeriană şi bombardament.

— Acum, am observat că traficul civil s-a mai diminuat, dar tot mai sunt destui gură-cască care se vântură prin port, încercând să priceapă ce se întâmplă. Se pare că chinezii nu iau nici o măsură împotriva lor. Dacă eşti de acord, am o navă pe care o poţi lua – aceeaşi care m-a adus pe mine aici, *Lucky Star*. Înregistrată cu statut civil şi destul de rapidă, deşi are un motor cam anemic. Dar… nu este o navă militară. Crezi că ai putea naviga până aproape de Grupul chinez de bătălie ca să arunci o privire la ce se-ntâmplă?

Arătă spre Lab Rat.

— Commander Busby te poate dota cu un alt telefon cu care să menţii contactul.

— Desigur, *sir*, a spus Adele.

Lab Rat a ridicat un deget ca atenţionare.

— *Admiral*, sunt toate şansele ca chinezii să fi reţinut aspectul şi caracteristicile cocii navei care v-a

adus la portavion. Şi erau al dracului de doritori să deschidă focul în timp ce eraţi pe curs. Nu sunt foarte sigur că e potrivită pentru o misiune de spionaj.

— Asta e. Tombstone i-a privit direct pe Simpsoni. Există nişte riscuri, cu siguranţă. Şi veţi fi trataţi ca civili, nu ca militari prizonieri de război. Dar, cred că chinezii sunt probabil puţin cam prea ocupaţi ca să mai ţină evidenţe permanente a contactelor, nu acum când va începe bătălia aeriană. Dacă vă uitaţi ce nave mei ies din port, cred că veţi vedea alte zece-cincisprezece mici nave ce pot fi confundate cu aceasta. Deci, există un risc, dar nu cred că e major.

— Nici eu, a spus Adele. Toţi evitau cu grijă faptul că *Heaven Can Wait* a fost scufundat practic sub Simpsoni. *Admiral*, suntem cu adevărat bucuroşi de oportunitatea întoarcerii în miezul bătăliei. Iar dacă credeţi că acesta este modul cel mai eficient prin care noi putem sprijini Grupul de bătălie, suntem onoraşi să executăm această misiune.

Pe faţa lui Tombstone a apărut unul dintre rarele sale zâmbete.

— Îmi imaginam că vei spune asta. Noi doi abia ne-am întâlnit, dar am zburat de multe ori cu amicul acesta şi ştiu cum se descurcă. Cred că o femeie care poate să-i facă faţă, are şi mai mult *sânge în instalaţie.*

O uşoară roşeaţă a apărut pe obrajii lui Tombstone când şi-a dat seama cât de *politically incorrect* a fost. Dar ce naiba, chiar avea vreo importanţă? Adele Simpson ştia ce a vrut să spună, ştia că e un mare compliment. Dacă vreun avorton voia să se ia de amiral cum că nu şi-a ales bine cuvintele în aceste circumstanţe, n-avea decât să se ducă la dracu’.

— Când putem pleca? a întrebat Adele.

Şeful de cabinet a intervenit.

— Nava dumneavoastră este amarată la bordul opus al portavionului. Vreau o jumătate de oră, pentru alimentare completă, şi ca – împreună cu Lab Rat – să vă puneţi la punct coordonarea şi codurile. Aşa va avea şi şeful de echipaj timp să întindă nişte prelate, poate o va deghiza puţin. Deci, să zicem minimum treizeci de minute, dar nu mai mult de o oră.

— Vom fi gata, a spus Adele şi se întoarse spre soţul ei. Nu-i aşa?

— Cu siguranţă.

După patruzeci şi cinci de minute, mica navă era gata de plecare. La indicaţiile lui Adele, Jack a pilotat micul vas departe de enormul portavion, atent să rămână departe de sorburile gigantice care asigurau apa de mare necesară pe navă pentru diverse scopuri. Jack a analizat zgomotul rotund al motoarelor şi vibraţiile transmise prin timonă. Tombstone – pardon, *Admiral* Magruder – a avut dreptate referitor la calităţile vasului. Va trebui să ţină un ochi la motoarele diesel, dar mecanicii de la bordul portavionului i-au spus că sunt încrezători că au corectat problema.

După un ceas, *Jefferson* abia dacă mai era o pată întunecată aflată la orizont, în timp ce linia exterioară a formaţiei de nave chinezeşti masive era deja vizibilă.

În timp ce naviga, Jack supraveghea atent cerul pentru a depista orice avion, dar singurele contacte pe care le putea vedea erau nişte F-14. Câteva *jump-jets* făceau decolări/aterizări de rutină pe navele chineze, dar nu arătau nici o curiozitate pentru vasul lui Simpson.

— Şi cum facem să arătăm ca un yacht de croazieră? a întrebat Adele. Cam este timpul să ne punem la încercare deghizamentul, nu crezi?

— Scoate undiţele alea şi răcitorul cu bere, a indicat el.

Nişte marinari le amenajaseră compartimentul MWR[1] aşa încât să prezinte dovezi care să facă rezonabilă povestea lor de acoperire.

Jack a redus viteza la un rezonabil zece noduri şi a simţit cum se măreşte balansarea vasului produsă de valuri. A manevrat astfel încât să le înfrunte cam la un cart de prova, apoi a cuplat autopilotul. La pupa, Adele desfăşura firul primei undiţe.

— Cursul e setat, avem ceva derivă, a spus Adele care tocmai pusese o nouă momeală în cârlig. Ţinem un ochi şi pe celelalte nave, ca să vedem ce fac. Ne dăm a fi nişte turişti graşi şi pămpălăi, care am ieşit fericiţi la o partidă de pescuit şi o privire la invadatori. Doar ne uităm – nimeni nu pare să ia treaba asta prea în serios, nu-i aşa?

Din ce putea vedea Jack, erau prea puţine dovezi că ceilalţi navigatori erau preocupaţi de invazie.

— Se-ntâmplă ceva, spuse el deodată, uitându-se atent la o navă masivă. Ceva la pupa – stai aşa, unde este binoclul?

Adele i l-a dat cu precauţie.

— Fii atent la unghiul făcut de soare şi treci în umbră, sub copertină – n-are nici un rost să ne vadă că ne uităm la ei cu binoclul.

— Deşi, pariez că majoritatea celor de pe yacht-urile din jur aşa fac, a mormăit Jack, adăpostindu-se totuşi în umbra de sub copertină. A reglat binoclul şi şi-a fixat

[1] MWR - Morale Welfare and Recreational – odihnă și recreere.

privire pe pupa navei. Ceva cu unghiul… O rampă, spuse. Treci la aparat, şi spune-i lui Lab Rat – afurisita nu e doar un simplu portavion, este amenajată şi ca navă de desant amfibiu.

— Cât timp mai avem? A întrebat Adele în timp ce apăsa pe tasta de apelare rapidă către telefonul lui Lab Rat.

— Dacă e ca pe navele americane, le va lua cel puţin treizeci de minute ca să inunde rampa şi să lanseze navele de asalt. Poate şi mai puţin – nu ştim ce fel de tehnologie folosesc. Dar aş paria că le va lua chiar şi mai mult, pentru că avem o navă comercială convertită în aşa ceva.

Studie nava cum plutea pe ape şi o asculta pe Adele raportându-i lui Lab Rat. Dacă chinezii trimiteau trupe la ţărm, va fi foarte greu să-i mai scoţi de acolo. Cu un sentiment de nelinişte, se întrebă cât de lung va fi asediul ce va urma.

CVIC
USS *Jefferson*
1442 ora locală (Zulu -10)

— Eşti sigur de asta? a întrebat Lab Rat, cu o expresie ce îi reflecta îndoiala din voce. O navă amfibie?

A ascultat atent în timp ce Adele îi transmitea detaliile observate de Jack. În sfârşit, spuse:

— Rămâi un moment pe fir – îl apelez pe amiral pe celălalt circuit.

Ţinând în continuare celularul la ureche, a ridicat receptorul telefonului alb şi a format numărul pentru TFCC.

Reacţia lui Batman a fost şi mai incredulă decât a lui, dar precizia detaliilor pe care Adele le raporta cu repeziciune, i-au convins pe amândoi. Batman l-a auzit pe Lab Rat când a pus celularul pe *speaker*, apoi tonul sumbru al lui Tombstone Magruder s-a alăturat conversaţiei.

— Spuneţi-le să-şi ia valea de acolo, a spus Tombstone la final. Dacă permitem acelor trupe să ajungă la ţărm, pe urmă va fi ca şi cum am încerca să săpăm după popândăi ca să-i alungăm de pe insulă. Orice ar fi, trebuie să oprim aceste transporturi.

TFCC
1443 ora locală (Zulu -10)

Chiar atunci, a sunat telefonul de pe colţul mesei, în dreapta scaunului lui Batman.

— *Admiral*, apoi a ascultat. O expresie de consternare i-a apărut pe chip. Înţeleg. Foarte bine. Vin imediat.

A pus telefonul în furcă, apoi s-a adresat celorlalţi.

— Mai avem o problemă. Pupa celei de-a doua nave şi-a deschis rampa, după cum raportează pilotul de pe helo.

Îi privi pe toţi cei din grup pentru a fi sigur că au înţeles ce a spus.

— Lansează mici nave. Se pare că fiecare transportă cam o sută douăzeci de oameni. Şi se îndreaptă spre coastă.

Batman s-a întors către Bam-Bam.

— Trimite un S-3 cât mai aproape ca să arunce o privire la ce se întâmplă. Simpson-ii sunt plasaţi foarte aproape de suprafaţa apei şi există posibilitatea ca să fi interpretat greşit ceea ce văd.

Dar în timp ce-l asculta pe TAO dând ordinele, Batman a devenit foarte sigur că nu-i va plăcea deloc raportul venit de la S-3.

Viking 709
1445 ora locală (Zulu -10)

Commander „Rabies”[1] Grill viră S-3 Viking larg spre dreapta. Spaţiul din zona radius a portavionului chinez era supra-aglomerată cu MiG-uri, care însă, nu păreau a se sinchisi de patrula de supraveghere aflată la distanţă. Nava era la vreo opt mile depărtare, cu structura perfect vizibilă, mai ales prin binoclu. Copilotul supraveghea concentrat activitatea de pe punte, configuraţia navei, mărimea şi direcţia către care era orientată pupa.

— Ce face „mama” asta? murmură Rabies. Fredonă câteva note din „Love me Tender”, după care întrebă iar. Ce face „mama” asta?

Fără să-şi ia binoclul de la ochi, copilotul a replicat:

— Mai nimic. Dar dacă începi iar să cânţi, arunc binoclul prin parbriz.

[1] Rabies – Turbatu’/Furiosu’.

Rabies a chicotit pe tăcute. Preferinţa sa pentru muzica country era binecunoscută printre cei ce formau echipajele S-3B Viking. Aflat într-unul dintre momentele de absolută răutate, ofiţerul cu planificarea operaţiilor la VS-29 a desemnat drept coechipieri ai lui Rabies numai pe cei cu evidentă ureche muzicală. Şi a fost deschisă o listă de pariuri pentru ceilalţi din *squadron*, referitor la care dintre ceilalţi trei membri ai echipajului va fi primul care se va târî în genunchi cu rugămintea să fie schimbat din avionul lui Rabies. Acesta pariase el însuşi zece dolari pe copilot.

— Poţi să mai faci un tur în jurul pupei? a întrebat copilotul.

S-a aplecat uşor în scaun, dar chingile l-au reţinut.

— Pentru că… cred că văd… la naiba!

— Ce-i? Rabies a adus S-3B la viteza maximă de patru sute douăzeci de noduri, iar toate cele din carlingă au început să zbârnâie.

Copilotul a mârâit, pentru o clipă a lăsat jos binoclul şi i-a aruncat o privire fioroasă.

— Avionul a fost proiectat pentru asemenea viteze acum douăzeci de ani. Nu trage norocul de mustăţi, băi găoază.

Rabies a renunţat să mai repete figura.

— *Sir*, am ajuns la limita de bătaie pentru *sonobuoys*, a anunţat AW[1] din scaunul din spate. Aproape că am pierdut contactul – fir’ar…!

— Păi, oricum nu vei contacta nimic deocamdată, nu-i aşa? a replicat Rabies, cu o notă glumeaţă în voce. Diesel-ul acela va sta scufundat, şi nu-l vei putea vedea decât după lăsarea nopţii.

[1] AW – prescurtare (*mania americanilor*!) de la ASW-anti-submarine warfare. Se referă la operatorul însărcinat cu manevrarea aparaturii de depistare și luptă împotriva submarinelor.

— Nu se ştie niciodată, a mormăit sec AW. Dacă încearcă o lovitură asupra lui *Jeff*, iar noi nu suntem pe fază…

— Misiunea noastră prioritară este să stăm cu ochii pe progenitura asta de iad, nava chineză, a replicat Rabies. Iar dacă prea stimatul meu copilot vrea să se uite mai de aproape la curu' ei, asta o să facem.

— *Holy shit*! Nu-mi vine să cred, a strigat copilotul cu o consternare totală în voce. Nu portavionul, nava de lângă el. E un afurisit de transportor amfibiu.

— Cee? a întrebat Rabies.

— Pupa tocmai a coborât, transformată în rampă, iar apa inundă compartimentul. Ştii prea bine ce-nsemnă asta.

Rabies a confirmat posomorât. Ştia într-adevăr. Însemna că nava era echipată cu bazin interior în care se aflau un grup de mici ambarcaţiuni capabile să transporte oameni şi echipament de luptă pe ţărm. Erau ţinte uşoare datorită vitezei maxime mici, sub douăsprezece noduri – doar dacă nu erau *hovercraft*-uri. Nu era nevoie de rachete Harpoon, dacă se apropiau, puteau să le ciuruiască şi cu tunul.

— Iese vreo ambarcaţiune afară? a întrebat Rabies.

— Negativ. Durează ceva până se inundă puntea interioară, dacă au acelaşi sistem ca al nostru, a replicat copilotul.

Rabies a activat microfonul.

— *Homeplate*[1], aici *Dragon* 0-7.

Răspunsul lui *Jefferson* a fost instantaneu.

— *Roger*, *Jefferson*, am contact vizual cu cel de-al doilea inamic. Copilotul meu confirmă că e un transportor amfibiu. Puntea interioară este inundată –

[1] Homeplate – codificat: portavionul *Jefferson*.

cred că imediat ce se va stabiliza, *găina* va face câteva *ouă*. Cum vrei să acţionez?

— Dragon 0-7, aşteptă.

Rabies a oftat. Tipic pentru Navy modernă. Dacă ar fi avut mână libera, ştia ce ar fi făcut – s-ar apropia imediat şi ar începe să-i ciuruiască pe bastarzi imediat ce ar ieşi prin curul navei. Căcaţi plutitori, asta erau – trebuiau ucişi înainte de a încerca măcar să debarce pe ţărm.

Privi scurt către spaţiul aerian de deasupra portavionului şi-şi revizui planul. Poate că nu era o idee chiar atât de bună să se bage în mijlocul unei grămezi de avioane de vânătoare, în timp ce el era dotat doar cu torpile şi rachete Harpoon. Se îndoia că vreunul dintre agilele MiG-uri ar fi stat destul timp fără să manevreze, aşa încât să le poată doborî cu tunul de bord. Totuşi, ar fi vrut să încerce, dacă *Jefferson* ar fi fost de acord. Nu a avut niciodată ocazia să utilizeze scaunul de catapultare din Viking, şi ar fi fost interesant să…

— *Dragon* 0-7, aici *Homeplate*. *Weapons tight* – repet, *weapons tight*. Menţineţi distanţa minimă şi continuaşi observarea. Vă mai trimitem nişte tovarăşi de joacă.

Au urmat nişte suspine de uşurare venite din scaunele din spatele carlingii, când a fost clar că nu i se va permite lui Rabies să intre în spaţiul aerian al portavionului chinez. Chiar şi copilotul părea uşurat. Tendinţa lui Rabies de a trage mai întâi şi să lase întrebările pentru mai târziu era bine cunoscută în comunitatea aviatorilor.

Rabies a oftat şi a tras de manetele de gaze.

— La dracu! Şi eu care speram să mă dau AS!

TFCC
1450 ora locală

Batman a ascultat raportul translatorului cu o expresie aspră pe chip.

— O întreagă divizie înghesuită în acele amfibii? E sigur? Şi un submarin în zonă?

Translatorul a aprobat.

— Este sigur, Admiral. În special, în legătură cu submarinul. El este echivalentul unui tehnician sonar de-al nostru, şi ştie că anticipaseră înfruntarea cu cel puţin un submarin american.

Batman a rămas câteva clipe tăcut, apoi a spus:

— Deci, de ce ne spune toate astea? Crede cumva că-l vom tortura?

— După câte mi-am dat eu seama, intenţionează să ceară azil politic.

Translatorul a reflectat un moment.

— Dar, sunt sigur că mai e ceva ce-l motivează. A tot menţionat un ofiţer superior-pilot pe nume Chan. Chan Li. Evident, amicul de faţă spune că Chan îi face mari probleme.

— Din partea mea, e OK, a răspuns Batman. Nu-mi pasă din ce cauză vorbeşte, atât timp cât o face.

Se întoarse către Bam-Bam. Trimite un mesaj către *Centurion*. Are contact intermitent cu ceva, iar dacă noi îi dăm o clasificare exactă, îl va ajuta să-l localizeze.

Lab Rat a intervenit:

— În apele astea, ASW e cam dificil, *sir*. Mai ales, în apropierea portului. Apa e apă, dar fundul e

literalmente acoperit cu metal. Va fi dificil pentru echipamentul aeropurtat să se bazeze pe contactele MAD[1].

Toţi au devenit tăcuţi, când Istoria i-a ajuns din urmă. Faptul că rămăşiţele impunătoarei flote scufundate le făcea viaţa mai grea acum, era de o cruzime ironică.

— Fundul apei este cartografiat, a adăugat Lab Rat. Nu mai există vreo zonă care să fie cercetată la fel de bine. Acest fapt ne va fi de ajutor.

A lăsat nerostit gândul – va fi de ajutor, dar s-ar putea să nu fie suficient.

[1] MAD - Magnetic Anomaly Detector – aparatură de detectare a anomaliilor magnetice produse de prezența unui submarin.

17

Puntea de zbor
USS Jefferson
1500 ora locală (Zulu -10)

După două ore extenuante de cărat întinzătoare de lanţuri, supravegheat avioane şi participare la FOD *walk-downs*[1], cei patru aviatori şi-au format o opinie nouă asupra complexităţii muncii şi a abilităţilor necesare subofiţerilor-tehnicieni de pe puntea de zbor. Îi văzuseră de atâtea ori în acţiune încă din primele zile ale zborurilor de pregătire, dar niciodată nu au participat ei înşişi efectiv alături de ei la munca de rutină. Au descoperit repede cât de puţin ştiau despre ceea ce se petrecea în „culise”.

Hoit Rock luase o pauză de la căratul de *sonobuoys* de la magazia de muniţii, până sus, pe puntea de zbor, când a dat peste Lobo. S-a adăpostit împreună cu ea în spatele insulei şi şi-a şters sudoarea de pe faţă.

— Îi vedeam mereu pe băieţii ăştia prăbuşiţi pe coridoare, cu căştile încă la urechi, în timpul operaţiunilor *flex deck*[2]. Dom’le, cât de mult te oboseşte munca asta. Tu cum te simţi?

— Bine.

[1] FOD walk-downs - Foreign object damage – acțiune prin care întreg personalul disponibil – indiferent de grad – participă la curățarea punții de zbor de eventuale obiecte străine.

[2] Operațiuni *flex deck* – operțiuni e lansare/aterizare simultană a avioanelor pe puntea de zbor. Necesită o coordonare deosebită. Intervalul dintre operațiuni este de 45 secunde.

Vocea lui Lobo suna liniştitor, dar Hot Rock a observat cum s-a înfiorat când s-a aşezat pe treaptă, lângă el.

— Ai dreptate, totuşi. E o muncă grea. Un *chief* tocmai mi-a ordonat să le duc celor de pe platforma LSO nişte apă şi pahare de plastic. Vrei să te duci tu?

Chiar atunci, instalaţia de amplificare a prins glas.

— Lansare pentru Tomcat din Alert-5, Hornet din Alert-5 şi toate *sections* de rezervă. Pregătiţi-vă pentru operaţiuni *flex deck* totale. *Green deck, green deck*.

Hot Rock şi Lobo au sprintat imediat. Apoi, Hot Rock s-a oprit brusc, iar Lobo s-a izbit de spatele lui.

— Ce dracu faci? a izbucnit ea furioasă.

— Ai uitat – suntem consemnaţi la sol.

Lobo putea auzi frustrarea din vocea lui.

— Au destule echipaje disponibile pentru toate avioanele – n-avem nici o şansă să ne strecurăm în planificare, nici măcar în caz de Alpha Strike[1].

— Da, dar…

Lobo a tăcut, dându-şi seama că nu putea găsi nici un motiv pentru care să le fie anulată sancţiunea. Gradele, pregătirea superioară, experienţa îi păstrau pe lista planificărilor pentru zbor de cele mai multe ori, dar nu tot timpul. Dacă ar fi fost mai multe avioane, poate că ar mai fi avut o şansă, dar existau mai mult decât suficiente echipaje care să piloteze toate avioanele de la bordul portavionului.

— Deci, rămânem aici, a concluzionat posomorâtă Lobo. Naşpa.

— Şi nu trebuie să le stăm în cale, a adăugat Hot Rock. Cred că trebuie să mergem pe platforma LSO.

---

[1] Alpha Strike – termen-cod ce desemnează un atac pe scară largă efectuat cu întreg efectivul de avioane din *wing*-ul de pe portavion.

După zece minute, timp în care au găsit o grămadă de scurtături, de care habar nu aveau, au păşit pe mica platformă aflată la babord, imediat sub nivelul punţii de zbor. Ambii piloţi au înaintat fără a se gândi să rămână lângă ofiţerul care ghida un avion ce venea pe panta de aterizare.

— Înapoi, a răbufnit o voce aspră. Doamne, oare ce vă învaţă în unităţile de instrucţie? Nu ştiţi nici măcar că nu trebuie să staţi în calea altora? s-a răstit LSO la ei.

— Ce…, a început să spună Hot Rock.

O mână puternică l-a apucat de guler şi l-a smucit înapoi.

— Ce dracu?

— Nu l-ai auzit pe *lieutenant*? L-a întrebat un *chief petty officer*. Mişcă-ţi curu' din loc – imediat!

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Lobo, după ce s-au retras amândoi în spate.

— Fii atentă – treaba e nasoală, a spus *chief*, strigând ca să fie auzit prin zgomotul produs de Tomcat-ul ce se apropia. Începătorul care trebuie să aterizeze acum şi-a pierdut cumpătul – a făcut *bolter* de două ori, iar LSO încearcă să vorbească cu el. Are şi cam puţin combustibil, dar tremură atât de tare încât nici nu se poate apropia de tanker. Treaba începe să fie urâtă.

Privirea i s-a fixat pe plasele de protecţie de sub platformă, fixate de bordul portavionului.

— Dacă se va întâmpla ceva rău, săriţi în plase. Acolo, în bordaj, există o deschidere prin care vă puteţi întoarce în navă.

Lobo şi Hot Rock au schimbat priviri. Dacă un pilot de pe Tomcat avea necazuri, era unul dintre colegii lor.

Ei nu-l recunoşteau pe LSO făcea parte din alt *squadron* de la bord – dar amândoi puteau vedea Tomcat-ul ce se apropia. În mod clar, pilotul avea probleme cu menţinerea altitudinii şi orientarea către punte. Tomcat se bântuia pe cer ca o gâscă rănită. Cobora şi urca, când sub, când deasupra traiectoriei optime, când devia mult lateral.

— O, Doamne – o *ramp strike*[1] e gata să se întâmple, a suspinat Lobo. Ia altitudine, prietene, haide, hai…

A tăcut imediat ce a observat că *chief* o priveşte cu multă curiozitate. La un metru în faţa lor, LSO, repeta practic aceleaşi cuvinte.

Toţi priveau Tomcat-ul, dorind să ajungă odată pe punte. Când botul acestuia a trecut peste pupa, au răsuflat uşuraţi. Cel puţin nu va fi o *ramp strike*, un impact în plin în pupa. Dar pe când se gândeau că va reuşi să agaţe al patrulea cablul, pupa navei s-a ridicat brusc. Asta a provocat ruperea trenului de aterizare, coada avionului a lovit puntea, apoi întregul avion a alunecat – începând să pivoteze – direct către ei.

— Jos! a răcnit *chief*, şi cu un placaj ca la rugby i-a trântit pe amândoi peste parapet, jos în plasa, dintr-o singură mişcare. Au simţit pe deasupra lor arsura fierbinte a avionului în flăcări ce se prăbuşea acum în ocean.

Căzând în plasă pe spate, l-au putut vedea pe *lieutenant* cum zbura prin aer direct peste ei. Rămăşiţele trenului de aterizare avariat l-au lovit peste picioare. Carnea sfâşiată a lăsat la vedere osul. Impactul l-a trimis grămadă în josul plasei unde a rămas neliniştitor de nemişcat. *Chief* s-a aruncat către el. Înainte chiar de a-i acorda primul ajutor, i-a smuls

[1] ramp strike – un avion care vine la aterizare sub panta optimă și lovește pupa (rampa) portavionului, sub nivelul punții de zbor.

căştile, şi le-a pus pe cap, iar simultan raportând către Air Boss şi verificând dacă *lieutenant*-ul mai respiră, l-a informat asupra situaţiei.

Hot Rock a privit în jur şi a văzut că alte două Tomcat se aflau în poziţie de venire la aterizare. A păşit înainte, îl bătu pe umăr pe *chief* şi-i luă căştile. *Chief* l-a pocnit peste mână.

— Ce dracu faci, puştiule? s-a răstit.

— Sunt *Lieutenant Commander* Stone, a răspuns calm. Iar dânsa este *Lieutenant Commander* Hanson. Amândoi suntem piloţi de F-14. Şi LSO calificaţi. Cred că unul dintre noi poate fi de folos acum.

Chief s-a holbat la el o clipă, neîncrezător, apoi, dintr-odată l-a recunoscut.

— Ştiu cine sunteţi. Nu v-am recunoscut în… - *Sir*, ce dracu sunteţi… - nu contează.

I-a cedat căştile, apoi s-a întors către *lieutenant*.

— Air Boss cunoaşte situaţia, iar sanitarii vin imediat. Zice că partea din faţă a avionului a căzut peste bord şi că verifică chiar acum catapultele pentru eventuale avarii. Poate ca va dura vreo două minute până la lansare, dar avem două „păsări” care vin la aterizare.

Arătă spre pupa.

— Credeţi că le puteţi aduce acasă?

— Dacă nu sunt avariate cablurile arestoare, sigur că da, a confirmat Hot Rock.

— Aveţi în vedere că s-ar putea să fie uşor şocaţi de eveniment.

Şi, privindu-i pe amândoi, continuă:

— Ştiţi cum stă treaba. Când vezi că cel din faţa ta a avut ghinion, începi să te simţi niţel nesigur. Ca înlocuitori ai LSO cunoaşteţi acest fapt.

— Ştiu ce am de făcut, *Chief*.

Hot Rock a urcat înapoi pe o porţiune neavariată a platformei LSO. Lobo l-a urmat. Şi-a apropiat capul de al lui, trăgându-i la urechea ei una dintre căşti ca să asculte şi ea.

— Tomcat 2-0-1, cheamă *mingea*, a spus Hot Rock, intrînd cu uşurinţă în rolul de dirijare a avionului către punte.

— Ce naiba se-ntâmplă acolo jos, LSO? a întrebat pilotul cu vocea panicată. Doamne, a…

— Tomcat 2-0-1, cheamă mingea, a repetat Hot Rock, păstrându-şi vocea calmă şi profesională. Fii atent la „joc”, domnule. Acum trebuie să ai grijă doar de un singur lucru, să-ţi pui curcanul[1] pe punte.

— Mda, dar…

— Tomcat 2-0-1, cere mingea, a repetat Hot Rock, lăsând ca replica repetată să readucă mintea pilotului la secvenţele-şablon pentru aterizare.

— *Roger*, LSO, 2-0-1 *mingea*.

Vocea pilotului era deja calmă pe măsură ce se concentra pe manevra imediat următoare.

— Două mii litri la bord.

— *Roger*, 2-0-1, ce spun *acele*? a întrebat Hot Rock, cerând pilotului să-i spună ce arată indicatoarele referitor la panta optimă de coborâre.

— *Roger*, *acele* arată *sus-dreapta*.

— 2-0-1, ignoră *acele*, te ghidez eu. Continuă pe pantă, vii direct pe cablul trei.

— Avem *green deck*? a întrebat pilotul, neliniştea răzbătându-i iar în voce.

— Roger, avem *green deck*, a confirmat Hot Rock. Green deck, green deck… e bine, 2-0-1, măreşte puţin

[1] Curcan/gâscan – porecle *afectuoase* date avionului F-14 Tomcat.

puterea, încă puţin, aşa e bine, atenţie la altitudine, altitudine, aşa, aşa..., Hot Rock intra cu uşurinţă în psalmodierea monotonă specifică unui LSO care aduce un Tomcat pe linia invizibilă ce leagă ultima poziţie a avionului cu punctul aflat pe cablul trei de pe punte. Simţea pe gât răsuflarea fierbinte a lui Lobo care asculta, o auzea cum şopteşte aceleaşi cuvinte menite să-l menţină pe pilot neliniştit pe traiectoria optimă. E bine, bine – asta e! a strigat când Tomcat 2-0-1 a izbit puntea într-o prăbuşire controlată chiar pe cablul trei. Bună aterizare, 2-0-1!

— Ce dracu se-ntâmplă acolo jos? a întrebat o voce nouă pe circuit. Chief spune că LSO e indisponibil – Henry, ce faci?

— Air Boss, suntem Hot Rock şi Lobo, a răspuns pilotul, brusc nesigur de el.

Desigur, ştia ce face, dar ar fi trebuit să ceară mai întâi permisiunea lui Air Boss, nu să preia îndatoririle de LSO fără a-l informa. Totuşi, cu un *curcan* în aer şi un pilot agitat, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Air Boss sau chiar amiralul, ar fi fost să-l trimită înapoi la tribord, în *Marshal stack*, nu acum când se părea că în următoarea oră va fi nevoie ca fiecare avion disponibil să fie ridicat în aer.

— S-a întâmplat să fim p’aici, iar când LSO nu a mai... ăăă...

Au urmat câteva momente de linişte pe circuit, apoi Air Boss a spus:

— Urmează 2-0-5 pe pantă. Eşti avizat, în continuare avem *green deck*.

— *Roger*. 2-0-5, LSO, cheamă *mingea*.

În următoarea jumătate de oră, Lobo şi Hot Rock au condus cu eficienţă aducerea avioanelor pe punte. Când ultimul a aterizat, Air Boss i-a anunţat:

— Imediat ce ridicăm în aer patrulele, amiralul vrea să vă prezentaţi în biroul său.

Lobo s-a întors către Hot Rock zâmbind.

— Ori suntem în budă, ori…

— …ori reintrăm în planificarea pentru zbor, a întrerupt-o Hot Rock.

Cincisprezece minute mai târziu, se aflau iar în planificări şi se grăbeau către vestiare ca să se echipeze pentru lansare.

18

Tomcat 203
1510 ora locală (Zulu -10)

Jefferson a stabilit un nou record personal referitor la lansarea unui număr maxim de avioane într-un interval minim de timp. Pentru Bird Dog şi Gator, minutele păreau ore. Bird dog continua să-şi facă griji pentru noul său *wingman*, *Lieutenant j.g.*[1] Kelly Green şi RIO său, Tits[2].

Lieutenant Junior Grade Kelly Green – numele era al părinţilor, iar cei din *squadron* nu s-au mai obosit să-i caute altă poreclă-cod indicativ – era cea mai nouă *nugget*[3] din *squadron*. Pentru că era pilotul cu cea mai puţină experienţă, a fost programată să facă pereche cu Bird Dog, conform teoriei că el va fi capabil să o înveţe *ce* şi *cum* şi o va feri de probleme. El îşi exprimase tare şi public opinia că – date fiind circumstanţele actuale – nu prea erau speranţe pentru mai târziu.

---

[1] Lieutenant Junior Grade – grad militar în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent*.

[2] Tits – Țâțe; porecla are un dublu sens:
1- un acronim derivat din numele personajului **T**heodore **I**rving **T**urner;
2- (pentru că e vorba de un bărbat) în argou este un acronim cu sensul „*Try It to See*" – *dacă vrei s-o vezi, trebuie să o încerci*.

[3] Nugget – bucată de aur nativ/neprelucrată, *pepită*. În argoul aviatorilor: o femeie foarte atrăgătoare, dar începătoare ca pilot.

— O să fie bine, îl reasigură Gator prin ICS. La fel şi cu Tits. Eu l-am instruit, iar tu o supraveghezi pe Kelly în acţiuni de vreo trei luni.

— Nu-mi mai aduce aminte.

Bird Dog a aruncat o privire în urmă, prin canopie, şi a văzut-o imediat pe Kelly pe poziţie, la două mii de metri în urmă şi o mie mai sus. Bruneta înaltă şi suplă – şi chiar cu ochi verzi care să se potrivească cu numele-cod – a fost un subiect de discordie între el şi Lobo încă de când noul pilot a venit în *squadron*.

Dar ce ar fi trebuit să facă? Doar să considere că ea cunoştea deja ceea ce ar fi trebuit să ştie? Dacă va zbura cu el ca *wingman,* trebuia să fie al naibii de sigur că se poate baza pe ea. Acum era destul de sigur că nu va mai fi nevoit să verifice vizual dacă ea se află pe poziţie, chiar dacă head-up display-ul îi furniza informaţia automat.

În ultimele trei luni, au petrecut nenumărate ore discutând despre tactici. Ea a început încet-încet să-l admire. Evident, zvonuri despre experienţa sa de luptă pe diversele teatre din jurul lumii răzbătuseră deja în comunitatea celor de pe Tomcat, deci chiar avea de ce să fie admirat. Dar ea trecuse peste această admiraţie cam prea uşor pentru gustul său, însă aşa procedează femeile, nu-i aşa?

Şi măcar ea zbura acum cu un tip care avea simţul umorului, Tits. Nu ca Gator, motanul ăsta acrit.

— Ok, aşa cum ne-am antrenat, spuse el pe canalul tactic. Încă o tură cu AMRAAM – preiau eu conducerea, tu te ocupi de tipul din spatele lui.

— Roger. După tonul ei calm, reţinut, nimeni n-ar fi ghicit că ea se pregătea să lanseze o rachetă pentru prima dată asupra unei ţinte reale, în luptă.

— Apoi ne apropiem cu Sidewinder. Aminteşte-ţi, ei sunt mai manevrabili decât noi. Trebuie să profităm de puterea noastră superioară şi să-i atragem pe verticală, ţii minte? a întrebat Bird Dog.

— Îmi amintesc, a răspuns Kelly.

— OK, la comanda mea – ACUM! a ordonat Bird Dog.

Tomcat a săltat uşor când masiva rachetă a ţâşnit de sub aripă, cu o trenă de fum alb ce-i marca traiectoria spre avionul lider.

MiG-ul lui Bird Dog a degajat strâns dreapta şi a trecut pe sub cele două Tomcat, cu intenţia clară de a ajunge în spatele lor, mai jos, de unde să deschidă focul.

— Nu n-ai să reuşeşti, a mormăit Bird Dog. Nu, dacă am şi eu un cuvânt de spus în treaba asta.

Şi-a lansat avionul într-un viraj strâns spre dreapta şi în urcare, răsucindu-se în acelaşi timp, atrăgând MiG-ul într-un joc pe verticală. Îndată ce a câştigat vreo două mii de metri în altitudine, a ranversat, ajungând cu botul în jos, iar manevra i-a reuşit exact cum o planificase – era pe linia perfectă de tragere asupra celuilalt MiG.

A acţionat comutatorul selectorului de armament de la AMRAAM la Sidewinder şi a lansat racheta cu auto-ghidaj în infraroşu. Fără a mai aştepta să vadă ce a făcut, a câştigat din nou înălţime, aşteptându-se ca în următoarele cel puţin zece secunde MiG-ul să fie preocupat cu manevrele de evitare a rachetei.

Pe heads-up display au apărut nenumărate semnale-ecou radar, ce indicau faptul că celălalt avion a lansat momeala de flăcări şi pleavă[1]. Bird Dog s-a rotit uşor, departe de raza de acţiune a acestuia, a revenit în zbor

[1] Pleavă (chaff) – fâșii scurte de folie de plastic metalizat care – odată lansate – reflectă semnalul radar.

orizontal la şase mii de metri, apoi s-a întors către prada sa.

MiG-ul era în cabraj, cu motorul forţat către cer, într-o urcare aproape la verticală. Câteva secunde încă şi burta sa va ajunge direct în linia lui de tragere. Bird Dog a accelerat uşor Tomcat-ul cu un şpiţ scurt de postcombustie, micşorând distanţa. Pentru un scurt moment, s-a gândit să folosească tunurile, apoi a abandonat ideea. Nu era un unghi perfect pentru o lansare de Sidewinder, dar merita o încercare. Îşi păstră tunurile pentru când va avea cu adevărat nevoie de ele, când inamicul va fi aproape, într-o confruntare personală, în loc să tragă de la limita maximă.

— L-am ras, l-am ras, s-a auzit un strigăt de triumf pe canalul tactic.

— Bună lovitură, la auzit pe Tits răspunzând. Doborât din prima AMRAAM.

— Dom’le au unii un noroc…, mormăi Bird Dog. Probabil că i l-am dat pe cel prost, iar acu’ Kelly o să mă ajute *pe mine* să-l dobor pe ăsta.

Într-adevăr, se părea că MiG-ul avea un pilot mult mai capabil decât crezuse el. Toate rapoartele de Informaţii indicau faptul că piloţii de vânătoare chinezi erau mult mai puţin antrenaţi decât cei americani, iar echipamentul lor era adesea prost întreţinut. Dar gagiul din faţa sa, care dansa cu MiG-ul pe cer, evident nu citise aceleaşi rapoarte.

MiG0ul l-a depăşit, cu soarele reflectându-se din fuselaj direct în ochii săi, orbindu-l o clipă. Simbolurile de pe head-up display au fost şi ele acoperite de lumina puternică.

— Vin lângă tine, Bird Dog, a Kelly pe canalul tactic, cu un ton de adâncă satisfacţie în vocea sa de alto, plină de senzualitate. Sunt la şasele[1] tău, mai sus.

— Poate să-l doboare, Bird Dog, a subliniat Gator. Până ce cabrăm ca să ne fixăm pe motoarele lui, ea va fi în poziţie de tragere.

— E MiG-ul meu, a insistat Bird Dog. *Al meu*.

Şi-a aruncat Tomcat-ul din nou într-un viraj strâns, simţind cum i se îngustează câmpul vizual. Prea mare forţa G, mult prea mare – sigur, în alte dăţi suportase şi mai mult, dar totdeauna era riscant. În spate, a auzit mormăitul de protest al lui Gator, apoi linişte după ce RIO a leşinat. Tomcat răspundea prompt, virând mult mai strâns decât ar fi crezut el că este posibil. În timpul acestei manevre a pierdut ceva din viteză, şi chiar mai mult, când a cabrat pentru a se alinia după MiG. A acţionat postcombustia, simţind cum acceleraţia instantanee îl pironeşte în scaun, iar senzaţia de leşin se face simţită.

— Nu acum, fir’ar… Nu acum, a mormăit, luptând cu întunericul ce cobora peste el.

A slăbit maneta de gaze, şi a simţit cum griul dispare. Dar MiG-ul ajunsese deja la altitudinea maximă a manevrei, iar acum ranversase direct spre el.

— *Fox Two*, *Fox Two*[2], a strigat Kelly. Bird Dog, degajează dreapta!

---

[1] Poziția relativă se indică după cadranul ceasului: ora șase = în spate.

[2] Fox – Termen-cod/prescurtare de la *Foxtrot,* pentru litera **F** (*Fire*-Foc) din traficul radiofonic. Pilotul anunță lansarea rachetei și tipul acesteia pentru a se evita un eventual *friendly fire* (doborârea propriilor coechipieri):
- *Fox One* – racheta ghidată radar semi-activ (AIM-7 Sparrow);
- *Fox Two* – racheta autoghidată în infraroșu (AIM-9 Sidewinder);
- *Fox Three* – Rachetă autoghidată radar activ (AIM-120 AMRAAM și AIM-54 Phoenix);
- *Fox Four* – (uzual - *Guns! Guns! Guns!*) foc executat cu tunurile de bord.

— *Fuck you*, Kelly! a urlat Bird Dog.

În acelaşi timp a degajat brutal spre dreapta aşa cum i se indicase. Nici un pilot întreg la minte n-ar ignora comanda de degajare venită de la *wingman*. Dar inerţia avionului său era prea mare. Dacă ar fi fost mai experimentată, Kelly ar fi ştiut. Şi-ar fi dat seama că Bird Dog nu se poate feri la timp de pe linia de tragere.

Bird Dog vedea ce se întâmplă, parcă cu încetinitorul. AMRAAM părea că alunecă prin aer – un cilindru lung, alb, cu aripioare-stabilizatoare scurte – direct către el, aparent cu viteză de melc. MiG-ul îşi continua picajul, câştigând viteză, iar acum se afla aproape paralel cu el. Tomcat părea leneş şi abia începea virajul spre dreapta, ca răspuns la comanda lui, când MiG-ul l-a depăşit.

Racheta AMRAAM păru să mângâie gingaş MiG-ul, apoi a început să se dezintegreze. Bird Dog a urlat, conştient că sunt aproape, prea aproape, al dracului de aproape. Putu vedea prin canopie faţa pilotului chinez, parţial acoperită de casca de zbor şi masca de oxigen.

Chiar atunci când Mig-ul a explodat în flăcări, propria canopie a fost largată, iar el şi cu Gator au fost ejectaţi afară, precum dopul dintr-o sticlă de şampanie. Un sentiment de frică pură, primară, l-a cuprins când a rămas suspendat în aer, cu paraşuta încă nedeschisă, scaunul de catapultare separându-se de el cu o încetineală de-a dreptul dureroasă. A încercat să-şi întoarcă capul pentru a-l vedea pe Gator, dar nu-şi putea opri mişcarea de rostogolire haotică prin aer.

Combinaţia de forţă G excesivă, catapultare, se dovedea a fi prea mult. Simţi cum i se stânge

stomacul, lichidul cald, dezgustător i-a ajuns în gât şi a vomat. Apoi a leşinat.

Tomcat 208
1515 ora locală (Zulu -10)

Kelly privea oripilată cum fuselajul în flăcări al MIG-ului se detaşa din norul de flăcări şi sfărâmături pentru a izbi Tomcat-ul. Şrapnelele au ciuruit avionul american grav avariat, iar jeturi de combustibil JP8 s-au răspândit prin aer cu o microsecundă mai înainte ca totul să se transforme într-o imensă minge de foc.

Rămase cu privirea pironită la apa de dedesubt, ignorând apelurile repetate de pe *Jefferson* ce o întrebau dacă vede vreo paraşută.

— Îi văd! a spus Tits. Acolo, drept înainte. Amândoi. Nu e ăsta cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Aşa era. Cu excepţia MiG-ului ce explodase în flăcări. În acea scurtă milisecundă când a fost doborât de *ea*, când victoria a fost doar a *ei*, înainte ca dezastrul să-l distrugă pe liderul ei.

Într-un târziu, apelurile repetate insistent de *Jefferson* n-au mai putut fi ignorate. Coborând la 3.500 m, cu ochii fixaţi pe paraşutele aflate dedesubt, a răspuns, în sfârşit.

— Tomcat 2-0-3 doborât. Văd două paraşute, repet, două paraşute. Am să mă rotesc deasupra lor, până vine helo SAR.

Apoi a acţionat comutatorul balizei-transponder pentru a emite codul de urgenţă.

— Ce s-a întâmplat acolo, sus? a întrebat o voce nouă.

Kelly l-a recunoscut imediat pe Batman.

— Am tras asupra MiG-ului şi l-am doborât, Admiral. Dar Bird Dog a fost prea aproape. S-au catapultat chiar înainte ca explozia să-i atingă.

— Sunt OK? a întrebat Batman.

Ea a dat din cap, conştientă că nu-i putea vedea gestul.

— Văd paraşute. Voi şti mai multe în curând.

— Şi cum ai reuşit să lansezi când era prea aproape?

— Nu ştiu sigur, *sir*. L-m avertizat să degajeze dreapta şi am lansat. Poate că am dat avertismentul prea târziu, poate că el nu a degajat suficient de rapid. Nu ştiu, *sir*.

După o lungă tăcere, Batman a spus:

— Cum stai cu gazul?

Ea a privit indicatorul de pe bord şi a făcut o grimasă.

— 2.500 l. Destul pentru întoarcerea la bord.

— Vrei să realimentezi înainte de a încerca să aterizezi pe punte? a întrebat-o.

Ceea ce voia el să spună de fapt, era că ea se afla în stare de şoc şi că va avea nevoie de câteva încercări până să reuşească aterizarea la bordul portavionului.

— Nu e nevoie, sunt bine.

— OK. Acum concentrează-te doar asupra aterizării pe punte. Ne vom ocupa de problemă mai târziu.

Vocea lui Batman era gravă, dar nu aspră. Controlorul de trafic aerian a intervenit imediat pe circuit, dându-i un vector care – fără a mai trebui să intre în Marshal Stack de la tribord – să o aducă direct pe panta de aterizare pe portavion. Ea a urmat

instrucţiunile cu grijă, precis, forţându-şi mintea să se concentreze pe misiunea cotată de piloţii aeronavali ca numărul doi în ceea ce priveşte periculozitatea, imediat după realimentarea în zbor.

Tits, neobişnuit de tăcut în spatele ei, murmura doar nişte încurajări din când în când.

— E bine... Bine-aşa...

Ea a urmat perfect panta de coborâre şi a agăţat cu precizie cablul trei. A aşteptat, cu motoarele turate la maxim, până ce o vestă galbenă din faşa avionului a semnalat că poate reduce puterea. Atunci a ridicat cârligul din coadă lăsând cablul să cadă liber, după care a rulat pe punte până la locul de parcare. Împreună cu Tits au trecut rapid prin ritualul manevrelor de oprire a instalaţiilor şi aparatelor de pe avion, apoi au ridicat canopia, în timp ce căpitanul de avion monta siguranţele de la scaunele de catapultare şi-i ajuta să coboare.

În sfârşit, ea şi-a trecut un picior peste marginea cockpit-ului şi a început să coboare treptele prevăzute în fuselaj, pe laterala avionului. A sărit de pe ultima şi a simţit o uşoară durere în tot corpul când a aterizat dur cu picioarele pe puntea de zbor. Îl auzea pe Tits în urma ei.

Când s-a îndreptat spre insulă, a observat că o trapă s-a deschis şi o femeie zveltă a ieşit. Părul blond, tuns scurt îi încadra faţa ce semăna cu o mască de fier.

Lobo. Shit, n-am nevoie de aşa ceva acum. Tot ce s-a-ntâmplat în ultimele trei luni, toate mizeriile ce mi le-a făcut, iar acum eu i-am doborât iubitul.

Kelly s-a oprit în faţa lui Lobo, privind-o cu seriozitate. Aceasta stătea, cu faţa impenetrabilă şi braţele încrucişate la piept.

Într-un târziu, Lobo a vorbit.

— Ai văzut paraşute, nu-i aşa?

Kelly a aprobat, dând din cap. Lobo a micşorat distanţa dintre ele şi i-a pus o mână pe după umeri.

— Păi, atunci e OK. Îl are pe Gator care are grijă de el, ştii tu.

Kelly simţi cum o cuprinde un fior de slăbiciune, iar expresia feţei –- pilot de vânătoare – a început să cedeze. Încercă să spună ceva, dar vocea îi era prea gravă şi se opri.

Lobo a privit-o din nou drept în faţă.

— Nu face asta, a spus Lobo, cu voce joasă, ameninţătoare. Pentru tot ce am luptat noi – şi am luptat *eu* – ...nu fă să se piardă totul acum. Jur pe Dumnezeu că te omor dacă începi să plângi.

Sângele rece s-a revărsat din nou în venele lui Kelly. Lacrimile ce-i apăruseră în ochi s-au uscat instantaneu, iar nodul din gât a dispărut. A dat scurt din cap şi a spus:

— Haidem.

Lobo a scuturat şi ea din cap.

— Nu, nu încă. Vreau să înţelegi un lucru – acolo sus se mai întâmplă şi câte un rahat, ştii asta? Eu ştiu, iar Bird Dog sigur ştie treaba asta. Fiecare dintre noi îşi încearcă şansa, ştiind ce se poate întâmpla de fiecare dată când ne punem fundu’ în carlinga unui Tomcat. Dar asta e aviaţia navală, iar tu ori înveţi să trăieşti cu această realitate, ori demisionezi. Asta trebuie să decizi, *doamnă*. O poţi duce? Dacă nu poţi, depuneţi frumoasele aripi de aur pe biroul amiralului imediat ce ajungi la cabina lui. Pentru că dacă nu poţi să rezişti, n-ai de ce să te afli aici. M-ai înţeles?

Kelly a ridicat bărbia, privind la cealaltă femeie.

— Te-am înţeles. Acum, scuză-mă – sunt câţiva oameni cu care trebuie să vorbesc.

Plecă împreună cu Tits care se ţinea aproape de ea. Tits i-a trimis lui Lobo o privire plină de recunoştinţă pe când intrau în interiorul insulei.

Lobo dădea uşor din cap, uitându-se după ei. Tânăra pilot nu înţelegea acum, dar poate o va face cândva. Iar oricând o va face, îi va mulţumi lui Lobo pentru ceea ce tocmai făcuse.

Bird Dog – pentru numele lui Dumnezeu, să scape viu din treaba asta, altfel te omor. Lobo scutură din cap, amintindu-şi de zilele când ea însăşi a fost POW[1], torturile pe care le îndurase, violul, bătăile. Totuşi, trecuse peste astea, ba chiar s-a întors în serviciul activ, la zbor. Iar dacă ea a reuşit, la fel trebuia să facă şi Kelly.

Chiar în acel moment 1MC anunţa:

— Atenţiune toată lumea! Misiunea SAR s-a terminat cu succes – doi recuperaţi. Vii. Bună treabă!

A fost rândul lui Lobo să se străduiască să-şi reţină lacrimile.

[1] POW - Prisoner Of War – prizonier de război.

19

TFCC
USS Jefferson
1530 ora locală (Zulu -10)

Micul compartiment era o cacofonie de apeluri din partea piloţilor, rapoarte ale lui Air Boss referitoare la statusul punţii de zbor, cereri ale lui *handler* pentru manevrarea avioanelor şi rapoarte de supraveghere de la CAP SAR aflate deja în aer.

Pentru Tombstone Magruder, după două decade şi jumătate de serviciu naval, urmărirea diferitelor activităţi şi progresul tuturor fazelor secvenţei de lansare era complet automată. Nu-i acorda mai multă atenţie conştientă decât respiratului, în timp ce mintea cernea informaţiile, le evalua, şi – în mod automat, în mintea sa – le acorda prioritatea meritată.

Dar, când un mic difuzor până atunci tăcut, plasat direct în spatele scaunului său înalt, de comandă, a dat semne de viaţă, a ridicat brusc capul. S-a întors către Batman, al cărui chip era întunecat.

— Unitatea SEAL de pe insulă, a explicat Batman. Îi recepţionăm prin echipamentul SINCGAARS.

— Vorbeşte cu ei, a spus Tombstone. Ei îţi cunosc deja vocea.

Batman a aprobat dintr-o mişcare a capului şi a înşfăcat microfonul. I-a făcut semn lui TAO să-l aducă pe ofiţerul de legătură SEAL şi să-l ţină pe aproape.

— Aici *Homeplate*, dă-i ‘nainte.

— Veşti proaste, *Admiral*. Am găsit bomba, dar momentan nu ne putem ocupa de ea. Este camuflată într-un camion de bere, iar chinezii au transportat-o pe sus, cu elicopterul. Ne-am ţinut după ea, dar l-au scufundat în Caneohe Bay cu tot cu bomba la bord. Nu ne putem scufunda cu aparatele noastre cu sistem de respiraţie în circuit închis, deci am avea nevoie de ceva asistenţă aici.

Batman a înjurat neauzit, apoi a întrebat:

— Ce doriţi de la noi?

— În primul rând, detectoare de metal. Ştiu destul de sigur cam unde trebuie să mă scufund, totuşi va trebui să o localizez precis.

— Nici o problemă. USS *Chief* se află în zonă. Voi puteţi să vă duceţi la el?

— Bineînţeles, *Admiral*. Am mai vrea şi ceva echipament special. Asta în caz că va trebui să ne scufundăm la mare adâncime.

— Chiar cred că va trebui să o faceţi, a răspuns Batman.

— Şi noi credem. Dar nu-mi pot da seama, *Admiral*, cum vor detona bomba. Adică, dacă e scufundată la cel puţin treizeci de metri sub apă…

— Transponder de pe un submarin, a spus Tombstone.

S-a întors către Batman, cu faţa palidă.

— Când am avut ultimul contact cu el?

— Murdock, *Admiral* Magruder sugerează că dispozitivul nuclear va fi activat de pe un submarin. Avem unul în zonă, nedetectat în ultimele patru ore. Aveţi vreo informaţie despre el?

— Negativ, *Admiral*, dar vom sta cu ochii bine deschişi. Momentan, cred că prioritar este să localizăm bomba, iar grijile despre detonare să le lăsăm pe mai târziu.

— *Roger*, USS *Chief* este la dispoziţia voastră.

Batman i-a dat microfonul lui TAO, care a comunicat un set de frecvenţe şi coordonate temporale care să permită unităţii SEAL să o contacteze direct pe *Chief*.

Pe circuitul *Navy Red* s-a auzit o voce pe care Tombstone a recunoscut-o imediat. Era unchiul său, *Admiral* Thomas Magruder, *Chief of Naval Operations*.

— *Jefferson*, aici CNO. Vă aducem la cunoştinţă că există un ultimatum din partea chinezilor. Să negociem înfiinţarea unei baze militare chineze permanente în Hawaii, sau vor detona o armă „specială” mâine la prânz. Care este statusul vostru?

O linişte îngheţată s-a aşternut în TFCC. Tombstone a privit ecranul pe care apăreau simbolurile valurilor de avioane de vânătoare şi de atac asupra ţintelor de la suprafaţa apei, acţionând asupra invadatorilor chinezi, şi a calculat şansele.

— Aici *Vice Admiral* Magruder, *sir*. Există vreo indicaţie că ar putea detona *imediat* dispozitivul?

— Nimeni nu poate fi sigur, dar cei de la Informaţii par să creadă că nu. Cred că te afli în contact cu Murdock?

— Afirmativ, *sir*. Doar ce ne-a raportat ultimele noutăţi referitoare la locaţia probabilă a armei „speciale”, iar noi l-am alocat pe USS *Chief* să participe la operaţiunile de recuperare.

— Bine. Presupun că nu va fi greu de găsit. Întrebarea este cum o vom dezamorsa la asemenea adâncime?

— Momentan avem alte probleme aici, *Admiral*, interveni Batman. Ştiu că avem ordine să nu provocăm lupte aeriene deasupra insulei, dar trebuie să oprim desantul de infanterie ce se pregăteşte să debarce. Odată debarcaţi, va fi al dracu' de greu să mai scăpăm de ei.

— De acord. Avem mai puţin de douăsprezece ore, *gentleman*. Hai să facem treaba.

După ce CNO a închis, Batman a comutat pe circuitul SEAL.

— Eşti la curent cu termenul de expirare al ultimatumului? l-a întrebat pe Murdock.

— Acum suntem, *sir*.

A apărut o nouă notă, sălbatică, în vocea lui Murdock.

— Ne ocupăm noi de treaba asta, *sir*.

Viking 701
1535 ora locală (Zulu -10)

— *Madman, Madman*, apelă TACCO[1] de pe locul din spate. Fumigena, acum!

În scaunul din faţă-dreapta, copilotul a tras proiectilul fumigen. Acesta trebuia să marcheze zona în care Viking a făcut prima detecţie a unei mase metalice subacvatice. Următoarele pase pe deasupra aceleiaşi zone va permite triangularea locaţiei exacte a ţintei suspecte.

Rabies a acţionat comutatorul ICS.

— Eşti sigur?

[1] TACCO - (pronunțat "TACK-oh") TACtical COordinator (abreviere militară pentru "coordonator tactic")

— E o mare probabilitate, a spus TACCO cu voce emoţionată. Hai să lansăm câteva *sonobuoys* în apă, poate putem să-l localizăm pe bastard.

— Nnu ştiu, şovăi Rabies, privind spre copilot. Ştii la ce mă gândesc, nu?

Copilotul a confirmat posac.

— E chiar sub noi.

Iar asta – reflecta Rabies – era problema esenţială a detecţiei Madman. *Magnetic Anomaly Detector*, pe scurt Madman, putea localiza o masă metalică semnificativă aflată la destul de mare adâncime în apă, pe baza distorsiunii pe care aceasta o produce câmpului magnetic terestru. Totuşi, cu toată precizia sa, nu putea interpreta natura masei metalice respective. Epleave, depozitele de minereu, conductele subacvatice, toate puteau duce la rezultate false. Majoritatea dintre ele erau precis cartografiate, iar experţii ASW reverificau întotdeauna harta înainte de a utiliza armamentul asupra ţintei.

8ştiu că suntem deasupra, a intervenit TACCO. Credeţi-mă, am mai fost pe deasupra ei de o mie de ori, probabil. Acum e ceva diferit.

Rabies şi copilotul au schimbat o privire scârbită.

— Mda, da, a făcut Rabies. Totuşi, a înscris Viking-ul S-3 într-un viraj accentuat spre dreapta, privind în jos pentru a verifica locaţia fumului, apoi a dus S-3 la joasă înălţime pe deasupra lui şi la aceeaşi direcţie de zbor.

— *Madman, Madman*, a anunţat TACCO din nou.

O altă fumigenă a fost lansată de sub micul dar puternicul avion bombardier-dorpilor.

— Eşti sigur că ai dreptate? a întrebat Rabies. Pen' că mare adevăr zic ţie... instinctul îmi spune că ne pregătim să picăm de fazani.

— Ba deloc – vocea lui TACCO era foarte încrezătoare. Sunt sigur că el e. *Sonobuoys* va face confirmarea.

— Numai dacă nu încurcă semnalele, a subliniat ASW. Atunci degeaba le-am mai lansat.

— Bine, bine, făcu TACCO. Ştiu. Dar, credeţi-mă, ştiu şi unde este exact Memorialul *Arizona*.

Arizona, scufundată de un pilot kamikaze(sic!)[1] în timpul atacului japonez asupra Pearl Harbor, era una dintre cele mai explorate epave din această parte a lumii. Fiecare cm^2 al nobilei sale carcase a fost precis plasat pe hartă.

— Orice ar fi chestia asta, se află cam la cincisprezece metri nord de locul unde trebuie să fie *Arizona*, a spus TACCO. Haide, oare de câte ori am trecut prin precizările astea la şedinţele de Informaţii? Cel mai bun loc unde se poate ascunde un submarin este chiar lângă o binecunoscută MAD de pe fundul apei.

— Eşti sigur că s-a putut apropia atât de mult? a întrebat Rabies.

— A putut, dacă are un *skipper* bun. Şi toate informaţiile arată că este vorba de un submarin relativ mic. Sigur, ar fi mult prea aproape ca să se simtă confortabil, dacă ar fi vorba de un *boomer*[2] mare, sau

---

[1] USS Arizona – navă de război, a doua din Clasa Pennsylvania ("super-dreadnought" battleships). Scufundată în timpul atacului japonez din 7 dec. 1941 asupra Pearl Harbor împreună cu 1177 marinari. (Nava a fost bombardată, celebrii *kamikaze* au apărut abia spre sfârșitul războiului!) Din 30 mai 1962 a fost construit *Memorialul USS Arizona* deasupra epavei.

[2] Boomer – submarin cu propulsie nucleară, dotat cu rachete balistice cu cap nuclear.

măcar de un submarin mare, de atac. Dar pentru un amic de mici dimensiuni ca el, nici o problemă. Deci, îmi lansaţi nişte *sonobuoys*, sau nu?

Oftând, copilotul a lansat prima barieră de *sonobuoys.* Acestea au fost largate în mod automat, după ce TACCO a introdus datele referitoare la poziţia lor, în consola tactică.

— OK, acum sunt peste tine, a spus TACCO, cu o imensă satisfacţie în voce. Te-am prins, nenorocitule. Al meu eşti.

USS *Centurion*
1537 ora locală (Zulu -10)

Petty Officer Pencehaven şi-a îndreptat spatele, arcuindu-şi umerii puternic peste spătarul de plastic al scaunului. Chiar dacă era unul ergonomic, bine căptuşit, după câteva ore de şedere în el se transforma într-un veritabil instrument de tortură. Mai ales când în exterior era o tăcere mormântală. Dacă ar fi avut de urmărit vreo câteva contacte, adică un submarin ostil pe ecran, măcar ar fi avut ceva de făcut, în loc să asculte uşoarele zgomote biologice din apă şi să se holbeze la display până îl dureau ochii, atunci n-ar mai fi simţit scaunul atât de inconfortabil.

Pencehaven s-a uitat la ceas şi a înjurat încet. Mai erau două ore până când Renny Jacobs va veni să-l schimbe. Şi, slavă Domnului, afurisitul venea întotdeauna mai devreme. Se grăbea către compartimentul Sonar, cu un zâmbet larg pe faţă, de parcă urma să fie recompensat cu o stea de aur pentru prezentarea cu cincisprezece minute mai devreme la

preluarea serviciului. Mă rog, dacă ţinea să fie atât de amabil, n-avea decât. Turele durau patru ore şi nu căpătai nici măcar o felicitare dacă te prezentai de fiecare dată mai devreme pentru preluarea serviciului.

Totuşi, chiar şi o vizită întâmplătoare a lui Jacobs ar fi fost o bună ca diversiune acum. Oh, sigur, acolo erau destule posibilităţi. Cu toţii ştiau că acolo era un submarin în zonă, şi mai ştiau că, pe ecranul sonar, lăsa o semnătură care nu semăna cu a nici un altul. Doar acest fapt şi era destul să-l ţină „în priză", posibilitatea de a rata primul contact cu o nouă clasă de submarine. Totuşi, după o oră de ascultare, această posibilitate devenea tot mai subţire.

A făcut câteva răsuciri de trunchi ca să-şi dezmorţească muşchii spatelui. Exagerase cu antrenamentul din noaptea trecută, lucrând din greu cu aparatul de forţă. Trebuia să te strădui ca să rămâi în bună condiţie fizică când te aflai la bordul unui submarin, iar Pencehaven se mândrea a fi cel mai forţos submarinist de la bord. Jacobs avea cele mai sensibile urechi, fără îndoială, dar Pencehaven era absolut sigur că-l poate pune la pământ pe mucosul slăbănog oricând voia.

S-a gândit câteva minute la posibilitatea să-l caftească pe Jacobs, doar aşa, de-al dracului, apoi a devenit conştient de prezenţa unui vag... nnnu, nu chiar un sunet, era prea şters ca să fie numit aşa. Mai degrabă o frecare, parcă o mătase aluneca pe o piele aspră, ca atunci când a fost ultima dată în învoire şi... – stai aşa! se aude din nou. A închis ochii, uitând instantaneu de durerea din spate, de scaunul inconfortabil şi de consecinţele îndelungatului său conflict cu Jacobs.

Se auzea din nou. Frecare, şuierat, frecare – ce dracu e? A privit consola pentru a se asigura că înregistrarea funcţionează, apoi a studiat cascada verde de pe display. A mărit o anumită porţiune şi a observat cu atenţie vârfurile ce răsăreau, în încercarea de a separa un anumit semnal din noianul de sunete ce generau semnale pe ecran. Sigur, computerul putea să facă asta, de cele mai multe ori mai bine decât el, dar existau întotdeauna momente când computerului îi scăpa câte ceva. Mai ales atunci când era vorba de un zgomot intermitent, unul care semăna… ăăă, care era cam confuz.

Ciocăni cu creionul în ecran. Acolo. Poate că… DA! Asta e! Dar semnalul grafic abia se distingea prin perdeaua verde a zgomotului de fond. Continuă să fie atent şi să coreleze creşterea amplitudinii semnalului grafic cu ceea ce auzea în căşti.

Deodată, a fost absolut sigur că l-a găsit. Nu putea spune cu certitudine ce anume l-a convins că aşa e, dar nu avea nici un fel de îndoială. Fără să mai ezite, a acţionat microfonul.

— Conn, Sonar, contact submarin, pe direcţia 1-3-5, distanţa – ăă, cam între cinci şi zece mii metri. Am nevoie să manevraţi ca să pot stabili exact datele.

— Sonar, eşti sigur? recunoscu Pencehaven vocea comandantului.

— *Yes, sir*, a replicat încrezător. Sunt sigur.

— Pentru că direcţia pe care o indici, corelată cu distanţa, indică un punct aflat foarte aproape de Memorialul *Arizona*. Ştii asta, da?

Pencehaven a bombănit muţeşte. Mda, acum că i se spusese, da, nu s-a gândit să facă corelaţia. Putea fi un curent de apă peste o porţiune din bătrâna epavă. De

ce n-au mutat-o? N-avea nici un sens să se lase structuri metalice ruginite pe fund doar ca să zăpăcească sonarul şi navigaţia altora.

— *Yes, sir*, ştiu. Dar… - brusc nu era deloc sigur cum să-i explice. E un sunet ciudat, *sir*. Ca nici unul pe care l-am mai auzit sub apă.

A urmat un lung moment de tăcere pe circuit, apoi:

— OK, ne furişăm până acolo să aruncăm o privire. Care-i sursa semnalului?

— E ceva mecanic sau hidraulic, *sir*. Nu sunt foarte sigur. Intermitent. Şi nu pot preciza exact ce echipament îl produce.

Pencehaven era conştient că o notă de disperare îi răzbătea din voce. De ce nu-l credea *skipper*-ul? Doar ştiau că se află un submarin în zonă, un ul care nu era înregistrat în baza acustică de date. Era doar genul de lucru pe care te aştepţi să-l auzi.

— Poate o pompă de santină, sau aşa ceva, *sir*, adăugă el, agăţându-se de un fir de pai. Tot ce ştiu este că nu provine din mediu.

— OK. Cum am zis, ne dăm mai aproape.

Pencehaven putea distinge îndoiala din vocea comandantului.

Se uita frustrat la ecran, rezistând tentaţiei de a tamburina cu degetele pe consolă. De ce nu-i dădea un semnal electric clar, care să-i confirme că era vorba de ceva străin de mediu? Cerea prea mult? Cine dracu putea naviga atât de silenţios – cu excepţia unui submarin american? Dar nu era unul de-al lor, de asta era sigur. Cunoştea semnăturile acustice ale oricărui echipament de pe fiecare navă americană. Nu, acesta era ceva diferit; încrederea de la început îi revenise.

Întrebarea era, cum putea să-l convingă pe comandant? O revărsare de acid i-a ars stomacul când şi-a dat seama ce trebuie să facă. S-a întors către pufanul de lângă el.

— Trimite pe cineva să-l trezească pe *Petty Officer* Jacobs. Să-i spună că am nevoie de el aici. Imediat.

TFCC
1540 ora locală (Zulu -10)

— El trebuie să fie, *Admiral*! a strigat Lab Rat. Doamne, l-am prins!

Batman analiza datele corelate provenite de la S-3 Viking şi de la *Centurion*. Nu era cine ştie ce, dar numai de astea dispuneau în prezent.

— E numai un singur submarin, a spus Batman, cu oarece frustrare. Şi e unul mic. De ce dracu un singur submarin hotărăşte întregul curs al bătăliei?

Lieutenant Green a intervenit.

— Aşa fac întotdeauna submarinele, *sir*. Încă de când au fost introduse în înfruntările navale. Ca exemplu recent, în Războiul din Falkland, numai zvonul că participă şi un submarin britanic de atac din clasa *Swiftsure* a fost suficient ca să-i forţeze pe argentinieni să facă unele manevre disperate. Iar când britanicii au crezut că argentinienii au trimis un sub diesel, au aruncat în apă tone de *sonobuoys* ca să-l depisteze. Ucigând şi o mulţime de balene, printre altele.

Batman a dat din cap nerăbdător.

— Cunosc toate astea. Doar că nu e corect, fir’ar să fie! Stăm aici, eu cu cel mai puternic portavion din lume, iar acolo o aşchie de metal, ca un bolovan în apă, împiedicându-mă să acţionez.

S-a uitat la cei doi cu furie în priviri.

— Cât de siguri sunteţi?

Lab Rat a ridicat mingea.

— Nu spun că e o certitudine, Admiral, a spus încet, plimbându-şi degetul pe hartă, pe cele două zone de probabilitate. Nici poziţia raportată de submarin nu este certă. Amândoi au contact cu ceva ce ei cred – doar *cred*, subliniez – că poate fi un submarin. Problema lor este că ambii au găsit contactul în imediata apropiere a lui *Arizona* ceea ce ar putea denatura ambele detecţii. Poate fi un submarin – sau poate fi vorba de nervozitatea unui echipaj disperat să găsească neapărat un contact.

— Dacă deschid focul, Admiral, a avertizat Green, oricât de precişi ar fi, probabil că tot vor produce avarii substanţiale Memorialului. Iar dacă nu e un submarin, exploziile vor împrăştia doar fragmente din *Arizona* pe tot fundul apei, ceea ce va complica în viitor acţiunile ASW.

Din tonul ei se vedea că nu intenţionează să descurajeze, ci doar subliniază consecinţele.

— Dacă până acum am avut o cartare clară a anomaliilor magnetice, după asta va fi imposibil.

— Fir’ar dracu’ al dracului! A izbucnit Batman. Deci va trebui să ne bazăm pe instincte. Ambele echipaje, şi cel de pe submarin, şi cel de pe S-3, ştiu despre *Arizona*, totuşi continuă să creadă că au contact cu un submarin. Iar voi aveţi dreptate în legătură cu un lucru – chiar dacă îl distrugem pe acesta, vom avea mai

târziu o grămadă de probleme cu detecţia magnetică. Deci, ce-i de făcut?

Toţi trei au tăcut câteva clipe, apoi Green a vorbit, cu o voce ezitantă.

— Am o ide, *sir*. Dar nu sunt sigură că e realistă.

— *Flight quarters,* toată lumea *flight quarters*, a izbucnit alarma în 1MC.

— Zi repede, *Lieutenant*. Am de lansat un atac aerian în circa două minute, aşa că portavionul acesta nu mai are timp să-şi facă griji pentru un submarin. Îl vreau distrus, IMEDIAT!

Green s-a aplecat peste harta de pe masă. A început să vorbească, încet şi rar la început, dar căpătând treptat încredere. Când a terminat, Lab Rat s-a întors către Batman.

— *Skipper*-ul de pe submarin vă va urî pentru treaba aceasta, spuse el.

Batman a confirmat.

— Ştiu. Dar bătrâna doamnă care se odihneşte sub ape a fost bombardată deja de prea multe ori. Merită să i se acorde şansa să riposteze. Acum.

20

USS Centurion
1546 ora locală(Zulu -10)

— Ce-ntâmplă? a întrebat Jacobs imediat ce a intrat în compartimentul sonar. Ochii îi erau cârpiţi de somn şi avea încă o expresie de extenuare pe faţă. Mesageru' zicea că ai nevoie de mine.

Pencehaven a dat din cap.

— „Nevoie" e cam mult spus. Ăă... pe dracu, chiar am nevoie.

Întinse un deget către marinarul ce stătea la consola de lângă el.

— Fă o plimbare, Jack.

Tânărul tehnician s-a ridicat din scaun, iar Jacobs i-a luat locul.

Pencehaven a inspirat adânc.

— Noi nu ne-am înţeles prea bine întotdeauna, Renny. Ştiu. Dar vreau să-ţi arăt ce-am găsit. Urechile tale... urechile tale sunt mai bune decât ale mele pentru treaba asta. *Skipper*-ul nu mă crede din cauza a ce s-a întâmplat ultima dată; vreau să arunci şi tu o privire şi să-mi dai dreptate. Ei, toţi, te ascultă pe tine. Şi cineva trebuie să asculte, înainte ca avortonu' ăsta mic s-o şteargă.

Pencehaven i-a spus ce a făcut în ultimele cincisprezece minute, apoi i-a pasat căştile lui Jacobs.

— Ascultă – încă îl pot auzi.

Jacobs s-a lăsat pe spate în scaun, în timp ce pe faţă îi apărea acea expresie ciudată de pace şi calm pe care Pencehaven o asocia deja cu Nemesis-ul său. Avea ochii închişi, gura uşor întredeschisă, respiraţia uşoară şi regulată. După toate aparenţele, se pregătea să tragă un pui de somn în compartimentul sonar. Deodată, Jacobs a înţepenit în scaun. Mâna i-a zvâcnit către comutatorul sistemului de comunicaţii, apoi a ezitat şi s-a întors spre Pencehaven.

— Ştii prea bine că ai avut dreptate cu chestia asta. N-ai nevoie de mine să-ţi confirm.

Pencehaven a scos un oftat de uşurare.

— L-ai auzit şi tu?

— Bineînţeles că l-am auzit, a spus Jacobs sec. Trebuie să fii surd ca să nu-l auzi. Şi ai dreptate, probabil că este un fel de pompă de santină. Singurul lucru pe care-l ştim sigur este că nu e de-al nostru. Aşa că, apelează-l pe *captain*, spune-i că eşti sigur că ai un contact. Este contactul *tău*, tu conduci acţiunile de fixare a ţintei pe el. Eu te susţin.

— Pe tine te vor lua mai degrabă în serios, a spus Pencehaven.

Jacobs a negat, dând energic din cap.

— Nu. *Captain* va lua decizii bazându-se pe cât de sigur eşti tu. Asta a fost problema ultima dată – nu ai încredere în instinctele tale. Dar de data asta l-ai fixat absolut sigur. Acum, dă-i drumu’ – fă ceea ce trebuie să faci.

În ochii lui Jacobs sclipea ceva ce pute fi interpretat de alţii ca fiind fanatism.

Pencehaven a inspirat adânc, apucat brusc de crampe. Siguranţa submarinului – ba chiar, a întregului

Grup – se afla acum pe umerii lui. Trebuia să o facă aşa cum trebuie, trebuiau să-l creadă.

— Conn, Sonar, începu, forţându-şi intenţionat vocea să sune ceva mai tare şi mai plină de siguranţă. *Captain*, am un contact subacvatic. Probabilitate mare.

A precizat direcţia şi distanţa, acum reevaluate în funcţie de mişcarea prin apă a propriului submarin şi unghiul anomaliei.

— Se ascunde în spatele Memorialului, *sir*. Sunt sigur de asta.

— Sigur? a repetat *captain*. Aşa cum ai fost şi ultima dată?

— Nu, *sir*. Atunci a fost o greşeală. Dar de data asta sunt sigur.

— Adu-l pe *Petty Officer* Jacobs la aparate, a ordonat *skipper*-ul. Pencehaven, trebuie să înveţi că acesta nu este un joc solitar. Trăim şi murim împreună, ca echipă.

Pencehaven l-a privit pe Jacobs cu ochi recunoscători.

— Este aici, cu mine, *sir*. Şi *Petty Officer* Jacobs este de acord cu evaluarea mea.

— Păi şi atunci de ce naiba nu spui aşa? a izbucnit *captain*. Bine ai făcut, Pencehaven. Din acest moment, mi-am schimbat opinia de „cacao” pe care mi-o formasem despre tine.

— Mulţam fain, Renny, a spus Pencehaven recunoscător. Îţi rămân dator.

Jacobs a dat doar din cap.

— Nu. Eu îţi sunt dator. Pentru că dacă nu a-i fi avut instinct e bune, ai fi ignorat contactul. Iar următorul sunet pe care l-aş fi auzit ar fi fost o torpilă venind direct către cuşeta mea.

— Ok, hai să ne ocupăm de problema localizării exacte, a spus Pencehaven, începând să tasteze cifrele. Protocolul de tragere – te ocupi tu?

Mâna lui Jacobs zbura pe tastatură.

— Acu’ nu mai poţi să scapi de mine, a murmurat.

Când, în sfârşit, soluţia de tragere a fost clară, precisă, s-a întors către Pencehaven.

— De data aceasta o facem cum trebuie.

Viking 701
1600 ora locală (Zulu -10)

— Am soluţie de tragere, a anunţat calm TACCO.

Rabies Nu a răspuns pentru că asculta vocea din căşti. Apoi a spus:

— *Aye, aye, Admiral*, şi a comutat înapoi pe circuitul intern de comunicaţii.

— Negative pentru soluţia de tragere, a ordonat.

— Ceee?!? E al meu! a izbucnit TACCO.

— Nu avem permisiunea, amice. E unul de-al nostru în zonă – submarinul va prelua sarcina de distrugere a inamicului.

— Sub-ul va distruge contactul *meu*? a întrebat TACCO, absolut scârbit.

— Afirmativ. Jucăm cu toţii în aceeaşi echipă, adu-ţi aminte!

De pe locurile din spate, comentariile rezultate din starea de furie şi frustrare s-au răspândit în toată carlinga. Rabies dădea trist din cap, de acord cu TACCO şi AW, dar înţelegea motivele ordinului primit. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit un submarin american era ca un S-3 să lanseze torpile în apa în

care opera el. Da, lăsând submarinul să se ocupe de acest contact, a fost o soluţie mai bună, fără îndoială.

Dar, oare la ce se referea amiralul, când a spus că submarinul este în avantaj faţă de avion? Şi de ce afirmase că acest inamic este un fraier uşor de învins?

USS *Centurion*
1602 ora locală (Zulu -10)

— *Conn*, Radio. Mesaj ELF prin care ni se cere să venim la adâncime mică pentru coordonare cu Grupul de bătălie.

Captain strânse tare braţele scaunului.

— Nu vreau să urc la suprafaţă tocmai acum, a spus încet, cu o frustrare evidentă în glas. Mă ocup de contact, fir'ar să fie.

— Îmi pare rău, *Skipper*. Grupul pare a fi foarte insistent.

Tehnicianul radio era conciliantă. Oftând adânc, *captain* a spus:

— L-aţi auzit. *Conning officer*[1] du-l la douăzeci şi cinci de metri adâncime. Pregătiţi-vă pentru comunicarea cu Grupul de bătălie.

În timp ce submarinul se ridica încet prin apă, *captain* avea gânduri acre despre Navy, despre navele de suprafaţă, şi – mai ales – despre un anumit amiral-aviator.

După cinci minute, cele mai profunde temeri ale sale privind aviatorii s-au confirmat.

— Ce vreţi să facem?!? aproape că a strigat, dar în ultima clipă a reuşit să se stăpânească. Nu cred ca am

[1] Conning officer – ofițerul care – în lipsa comandantului – este responsabil de manevrarea navei.

înţeles, *Admiral*, a spus cu o voce mai potrivită pentru spaţiile reduse din submarin.

Liniştea era un reflex pentru mai toţi submarinişţii, iar *skipper*-ul nu făcea excepţie.

— Ceea ce propuneţi este... trebuie să o spun... nu fără riscuri?

— Sun conştient de acest fapt, *Captain*.

Amiralul a îndepărtat repede grijile legate de un atac cu torpilă, apoi a concluzionat:

— De altfel, cred că eşti de acord că e timpul ca „bătrânica" să riposteze. Prima dată nu a făcut-o, nu împotriva atacului care a trimis-o la fundul apei, acolo.

Captain a oftat, apoi a analizat datele fizice ale problemei. Desigur, prova unui submarin era special ranforsată cu măsuri destinate să evite inundarea ei în cazul în care acesta ar fi intrat direct în ceva. Totuşi, Legile lui Murphy nu putea fi ignorate. Dacă ceva putea merge rău, atunci va merge.

— Sub-ul nu a fost construit ca un berbec de asediu, *Admiral*.

— Nu=ţi cer să aplici o lovitură de berbec, Captain, doar un ghiont uşor. Avem aici un expert care consideră că doar de atât este nevoie. Două ghionturi, apoi vă retrageţi cu maximum de viteză.

Să ne retragem cu maximum de viteză, Mda, sigur. Captain se abţinu să sublinieze cât de stângaci este un submarin care navighează cu spatele, dificultăţile de manevră şi, mai ales, cât de mult zgomot va produce.

— Colţul de sud-est, aţi spus? a întrebat delicat.

— Afirmativ. Un ghiont în colţul de sud-est.

— Aye-aye, Admiral – o facem.

Captain a închis circuitul de comunicaţii şi a privit prin compartiment cu un sentiment de irealitate. Apoi, a spus:

— OK, l-aţi auzit pe amiral. *Conning officer*, du-ne la colţul de sud-est al Arizonei şi pregăteşte nava pentru un… ghiont.

TFCC
1603 ora locală (Zulu -10)

— Vinee!

Generalul Haynes s-a lăsat involuntar pe vine lângă marginea mesei. Cei doi ofiţeri din Navy aflaţi de o parte şi de alta, lângă el, i-au aruncat priviri surprinse, în timp ce ofiţerul din Air Force zâmbea enigmatic. Temător, generalul din Army s-a ridicat.

— Ce-i cu voi, oameni buni? a întrebat el oarecum amuzat. Sunteţi chiar aşa de obişnuiţi cu asta?

„Asta” era un tunet cumplit ce răsuna prin compartiment şi era mai degrabă simţit, decât auzit, în conexiunile ce făceau să tremure imaginile de pe ecranele computerelor, să vibreze cafeaua din căni şi făcea conversaţia aproape imposibilă.

Batman a ridicat din umeri.

— Pe aici, noi îi spunem *sunetul libertăţii*.

Ofiţerul din Army a respirat adânc.

— De unde vin eu, îi spunem *baraj de artilerie*, a bodogănit încet, dar s-a întors la treaba sa.

Tombstone a arătat spre micul monitor TV montat în colţul compartimentului.

— Priviţi – veţi vedea de unde vine zgomotul.

Prin sistemul PLAT oferea o imagine panoramică a punţii de zbor, iar generalul a putut vedea sursa zgomotului. Un Tomcat aflat în catapulta dinspre prova accelerase motoarele la putere maximă, vibrând, cu JBD[1] ridicat în spatele său. În timp ce privea, a văzut o siluetă neclară aflată pe punte, în stânga avionului, cum salută cu un gest scurt, energic, iar altcineva se lasă jos pe punte şi ridică o mână. Tomcat-ul s-a mişcat încet la început, dar după primele microsecunde a accelerat fantastic. A lăsat în urmă catapulta, o dâră de aburi şi foc şi a ţâşnit peste prova portavionului. A dispărut din vedere câteva clipe, apoi l-a văzut din nou ridicându-se în aer.

— Cred că a fost un sinucigaş, a spus generalul încet, cu vocea plină de admiraţie.

Batman a negat dând din cap.

— E doar rutină pentru băieţii aceştia, a spus, arătând spre *Admiral* Magruder. Pentru mine şi el, de asemenea. În urmă cu mulţi ani.

— Nu chiar atât de mulţi, a ripostat Tombstone.

Pe monitor se vedeau alte două F-14 ce rulau deja pe poziţii, peste JBD-urile acum reîncastrate în punte pentru a le permite accesul la catapulte, iar echipajele de pe puntea de zbor le aşteptau într-o coregrafie specială a mişcărilor. După şapte secunde, tunetul s-a rostogolit din nou prin TFCC.

— Treaba asta se întâmplă zi şi noapte? a întrebat generalul, cu îndoială în voce.

— Tomcat-urile fac cel mai urât, spuse Tombstone. Sau cel mai frumos – depinde pe cine întrebi. Celelalte tipuri de avion le auzi de asemenea, iar după un timp,

[1] JBD - jet blast deflector – panou rabatabil ce are ca scop deflectarea jeturilor produse de motoarele avionului.

poţi spune ce se lansează după cât de tare îţi zbârnâie cabina.

— Sau după câte reboot-uri fac computerele, a adăugat Batman.

— Iar în doar câteva minute, toate avioanele vor fi în zona de angajament, a continuat Tombstone, întorcându-şi atenţia de la monitorul PLAT, pentru a studia display-ul tactic localizat în partea frontală a compartimentului.

— Se va trage în toate părţile. Crezi că planul va funcţiona?

— Trebuie să funcţioneze, a subliniat Batman. Nu avem alte alternative.

— *Admiral*, apel de la S-3, a strigat TAO, fără ca măcar să se întoarcă cu spre ei, fiind cu privirea fixată pe ecranul din faţa lui. Raportează zgomote, zgomote produse de contactul submarin – se pare că vrea s-o şteargă!

Atât Batman, cât şi Tombstone au înjurat încet. Apoi Batman a spus:

— OK, atenţie la mine! Cunoaşteţi planul de joc. Să-ncepem!

— Ce-i cu submarinul? a întrebat ofiţerul din Coast Guard.

— Sub-ul nostru e cu ochii pe el. iar dacă ratează, îl îndepărtăm din zonă şi-l trimitem pe S-3 asupra chinezului. Mai ridicăm în aer nişte elicoptere ASW, apoi ne ocupăm de altceva.

USS *Centurion*
1610 ora locală (Zulu -10)

Barajul de linii verzi ce dansau pe ecran şi puternicele bătăi de tobă din căşti, zgomote produse de o sursă mecanică, au făcut ca un imens val de uşurare să-l străbată pe *Petty Officer* Pencehaven, urmat imediat de o revărsare de adrenalină. Dacă a avut vreo îndoială – şi a avut, trebuia să recunoască – acum s-a evaporat ca roua dimineţii.

Semnalele grafice ce traversau display-ul, corespunzătoare sunetelor produse de elice a dat răspuns clar la întrebarea dacă este sau nu un submarin ce se ascunde pe fund, în spatele *Arizonei*.

L-a privit pe Jacobs, cu un zâmbet larg pe chip.

— Cred că l-am găsit.

Jacobs a aprobat.

— Cred că *tu* l-ai găsit, a subliniat el.

Zâmbetul i s-a adâncit, până a ajuns să semene cu un rânjet.

— Dar o să-l distrugem – împreună!

— Sonar, *Conn*. Am nevoie de o soluţie de tragere imediat! S-a auzit vocea comandantului.

— O calculăm acum, sir. Gata, a răspuns Pencehaven. Cerem *wepons free*.

— *Wepons free*. Foc de voie. Inundaţi tuburile trei şi cinci – al vostru e, băieţi. Bine lucrat.

Pencehaven a reverificat soluţia, cu degetul pe butonul de tragere. Apoi, privind la Jacobs i-a luat mâna şi i-a apăsat-o ferm pe buton.

— Primul foc îţi aparţine, prietene, a spus. Şi mulţumesc.

Un bubuit slab a cutremurat submarinul când torpila a fost lansată din tub. A apărut imediat pe display-ul acustic, imediat ce zgomotul i-a saturat căştile. Controlul automat al intensităţii sunetelor, a intervenit, reducându-l la un nivel tolerabil.

— E bine, e bine, îngâna Jacobs încetişor, urmărind indicaţiile aparaturii. Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde.

Şi, într-adevăr, era un adevăr pentru torpila Mark 38 ADAC. Era dotată cu capabilităţi atât acustice, cât şi *wake homing*, precum şi cu un discriminator logic care o ţinea departe de propriul submarin. Odată ce a stabilit primul contact cu obiectivul-ţintă, era practic imposibil ca să fie evitată.

Pencehaven şi Jacobs vedeau cum torpila descria un cerc larg, apoi traiectoria a devenit dreaptă când a stabilit contactul ce apărea acum pe ecranul lor ca un simbol romboidal verde strălucitor.

— Recomand trecerea pe sonar activ, *sir*, a spus Pencehaven.

Nu mai exista nici un avantaj în a menţine sonarul pasiv pentru depistarea contactului. Celălalt submarin ştia acum că ei se aflau acolo. După lansarea torpilei, nu puteau ajunge la altă concluzie decât că nu sunt singuri în zonă.

Pe când supravegheau, o perdea de zgomote a acoperit ecranul. Contactul a dispărut, sub bruiajul sonic.

— *Sir*, trebuie să trecem pe activ, a spus Percehaven cu o notă de urgenţă în glas.

— Am auzit, am auzit – treci pe activ, a ordonat *captain*.

Evident, submarinul inamic a detectat torpila – şi cine n-ar fi făcut-o, după cât zgomot producea în apă –

şi a lansat câteva *momeli*-dispozitive producătoare de zgomot. Acestea se roteau frenetic prin apă, eliberând jeturi de bule de aer sub presiune, şi probabil că aveau în interior şi generatoare de sunete. Întregul spectru pasiv a fost inundat cu frecvenţe noi, linii strălucitoare ce se agitau frenetic, acoperind total submarinul inamic.

Au putut vedea cum torpila este distrasă către dreapta de o astfel de *momeală*. Jacobs a făcut automat corecţia, îndepărtând-o de ea şi readucând-o pe cursul iniţial.

— Cât mai este? a întrebat Pencehaven.

— Încă cinci sute de metri, a răspuns Jacobs.

După care, cablul-cordon ombilical care conecta torpila la submarin era tăiat, telecomanda încetând.

— Dom'le, uite cum fuge. Cât are, patruzeci de noduri?

— Cam aşa, a aprobat Jacobs. Propulsia lui trebuie să fie…

— Hai să mai lansăm una, băieţi, a ordonat vocea comandantului. N-are sens să riscăm.

— A doua lansare, *aye*, *sir*, a confirmat prompt Pencehaven.

Fără ca măcar să se uite, ştia că Jacobs stabilea soluţia de tragere pentru a doua lansare. Asta va fi a lui, doar a lui. A aşteptat ca Jacobs să confirme, apoi a apăsat butonul. Încă un tunet înfundat a străbătut submarinul, însoţit de şuieratul aerului comprimat ce era expulzat din tub.

— *Shit*! au exclamat simultan amândoi.

— Se apropie! a strigat Pencehaven. Torpilă, torpilă în apă, direcţia relativă 0-0-0. Distanţa zece mii metri. Proceduri evazive.

S-a ţinut zdravăn de mânerele scaunului când submarinul a virat strâns către dreapta.

— *Momeli*, a ordonat.

Deodată, a fost la fel de plină de sunete, precum fusese mai înainte contactul inamic. Submarinul a lansat o torpilă către ei, iar în timp ce americanii au trimis şi ei una pe aceeaşi direcţie contrară, problema lor principală în acest moment nu era să ghideze torpila către ţintă, ci să evite a fi ei înşişi ţintă. Jacob a largat cablul de ghidaj şi s-a rugat pe tăcute ca torpila să-şi atingă obiectivul.

Submarinul naviga acum pe o direcţie diferită cu o sută optzeci de grade faţă de cursul său de bază. Vira din când în când puternic către tribord, apoi către babord, întretăindu-şi de câteva ori chiar propriul siaj. În sfârşit, adâncimea fundului oceanului a crescut sub un unghi abrupt. Pencehaven supraveghea indicatorul de adâncime şi observă că submarinul se mişca sub termoclină, întrând într-o zonă a apei unde undele sonore sunt reflectate mai degrabă spre fund, decât spre suprafaţă. Schimbarea de adâncime a fost căutată pentru a ascunde zgomotul făcut de submarinul american, faţă de cealaltă torpilă.

— Nu poate fi mai mult de o singură torpilă, a şoptit Pencehaven, cu o voce abia audibilă. Uite, s-a luat după prima *momeală*.

Şi, într-adevăr, ecranul îi confirma observaţia, în timp ce mica torpilă zgomotoasă lansată de minisub se îndrepta direct către unul dintre generatoarele de zgomot. Treizeci de secunde mai târziu, amândoi şi-au dat jos căştile pentru a evita să fie asurziţi de zgomotul exploziei.

— Mă întreb câte torpile are la bord, a spus Pencehaven, cu o voce niţel mai tare.

— Nu pot fi mai mult de una sau două, a observat Jacobs. E prea mic pentru a fi dotat cu mai multe.

— Înapoi la vânătoare, băieţi, s-a auzit vocea comandantului pe circuit. Ne ridicăm la adâncime mică – vreau încă două torpile în fundul ticălosului.

Termoclina era un fel de curvă, una care te şi ajută, dar te şi fentează rău, reflectă Pencehaven. Sigur, îţi ascunde propriul zgomot faţă de un submarin inamic, dar, în acelaşi timp, blochează ecoul transmisiilor propriului sonar activ, deşi păstrau tăcerea pe navă în timpul manevrelor evazive. Cea mai bună vânătoare era atunci când ambele submarine se aflau în acelaşi strat acustic.

Când au ajuns la adâncime mică, contactul inamic a reapărut pe ecrane.

— Am soluţie de tragere, a anunţat Jacobs.

— Nu se lansează, nu se lansează! a strigat *captain*. Suntem prea aproape de portavion.

Pencehaven a înjurat în gând. Portavionul îi apărea pe ecran ca un romb mare, verde, cu o semnătura acustică inconfundabilă, atât pe display, cât şi în căşti. Numai un portavion avea acest *chug-chug* specific, lovituri ritmice ce însoţeau operaţiunile de pe puntea de zbor, şuieratul şi scârţâitul caracteristic pompelor de răcire ale reactorului.

— N-avem cum să lansăm, a subliniat el.

— Cel mai bun lucru pe care-l poate face portavionul ar fi s-o taie de-aici, a spus Jacobs, dând din cap cu frustrare. Mai avem, totuşi, două torpile în apă. Poate că una dintre ele…

În timp ce supraveghea ecranul, contactul submarin a dispărut.

Viking 701
1621 ora locală (Zulu -10)

Rabies lăsă să-i scape un strigăt de încântare.

— OK, fraţilor, e timpul să ne justificăm solda. E-al nostru.

Desron tocmai confirmase ridicarea interdicţiilor pentru cele două elicoptere ASW şi pentru S-3. Torpilele lor erau, practic, de acelaşi tip cu cele din dotarea submarinului, iar cu două elicoptere în contact cu obiectivul inamic – ceea ce asigura o localizare precisă – soluţia de tragere era de cinci ori mai precisă.

— Cine atacă primul, elicopterele sau noi? a întrebat TACCO.

— Helo sunt mai aproape, dar nu chiar la distanţa minimă, a precizat copilotul. Cred că elicopterele.

Edificat asupra situaţiei, ceva mai târziu, TAO de pe *Desron* a ordonat:

— *Paddyhawck* 6-0-1, atacă ţinta cu torpile.

Lui TACCO i-a scăpat un mormăit de frustrare.

— A fost al meu, numai al meu, spuse poticnindu-se. Doar dacă…

Rabies a adus avionul S-3 într-un viraj strâns, îndreptându-l spre helo de atac. Au privit cum torpila a fost largată, plesnind zgomotos la contactul cu suprafaţa. Prin apa limpede ca cristalul, îi puteau urmări traiectoria către adâncime. Lui Rabies i se păru chiar că vede conturul minisub-ului, o pată întunecată pe fondul coralilor şi al nisipului alb de pe fund.

Dar… stai aşa… asta era o…

— *Homeplate*, aveţi o torpilă ce se apropie de voi, spuse cu o voce calmă, în ciuda tensiunii care-i provoca crampe. Repet, torpilă pe curs de apropiere!

— Am depistat-o, *Hunter*, a izbucnit TAO.

Rabies a văzut cum *Jefferson* a început să vireze. Era o manevră evazivă ASW standard, deşi, probabil, ineficientă în aceste ape.

În primul rând, portavionul era prea masiv, şi-i lua prea mult timp ca să înceapă o schimbare de direcţie. Raza sa de viraj măsura câteva mile.

În al doilea rând, distanţa era prea mică. Nu era timp nici măcar ca pupa să reflecte schimbarea cursului, şi cu atât mai puţin să fie o măsură eficientă.

USS *Centurion*
1630 ora locală (Zulu -10)

— Cu o ţintă atât de mare, nu poate rata, a spus Pencehaven.

Privea geometria atacului, cu groaza invadându-i inima. Sigur, nu nava sa era cea care urma să fie torpilată – faptul îl bucura. Dar ce se va întâmpla cu cei şase mii de oameni de la bordul portavionului? Şi nu era acesta punctul central al întregului plan – să aibă capabilităţi aero pentru a stabili superioritatea aeriană pentru trupele ce vor interveni pe uscat?

O ideea i-a trecut prin minte şi, fără să se mai gândească, a acţionat comutatorul sistemului de comunicaţii.

— *Captain*, recomand curs 2-4-0, viteză maximă posibilă, a spus cu fermitate. *Sir*, dacă ne putem apropia suficient de aproape, putem lansa nişte *momeli* în calea torpilei. Am văzut deja că e o torpilă „proastă” – o putem păcăli, *sir*. Sunt sigur de asta.

— Portavionul are şi el propriile *momeli*-generatoare de zgomot, a subliniat *captain*.

Pencehaven a negat, dând din cap.

— Va fi prea aproape, *sir*. Chiar dacă ar reuşi să distrugă torpila, se va întâmpla prea aproape de pupa portavionului. Unda de şoc a exploziei ar putea avaria elicele. Ştiu că are patru, dar va pierde din manevrabilitate, şi atunci…

Pencehaven nu a mai trebuit să-şi termine gândul. Toţi cei de la bordul submarinului ştiau ce înseamnă să pierzi o elice – o drastică diminuare a manevrabilităţii. Iar dacă portavionul nu putea manevra, nu putea să vireze *în vânt* pentru lansarea/aterizarea avioanelor.

— Recomand lansarea de *momeli* pentru protecţia portavionului, a concluzionat Pencehaven.

Nimeni nu ajunge la comanda unui submarin dacă este şovăitor în luarea deciziilor. Răspunsul comandantului a fost instantaneu:

— *Roger*, *conning officer*, vino la tribord, pe curs 2-4-0, viteză maximă. Mecanic, dă-mi tot ce poţi. Vom grohăi mai tare decât porcu’ , dar trebuie să vedem ce poate face „ţava” asta veche.

Ştiu eu de ce e în stare „ţava” asta, se gândi Pencehaven. *Doar abia a fost modernizată, ce mama dracu’. Dacă a fost vreodată un moment potrivit ca să scoată viteză maximă, acum este.*

În spatele lui, Jacobs era abătut.

— Iar ne băgăm în raza de acţiune, a spus. Şi zgomotoşi ca o mâţă în călduri.

— Nici o problemă, Renny, a spus Pencehaven cu mai multă încredere în glas decât avea. Cum am zis, astea sunt nişte torpile „proaste”. S-au mai luat după momeli – o vor face şi-acum. Şi ştim amândoi că sub-ul are în dotare probabil numai două. După figura asta, va trebui să o şteargă rapid, şi-atunci ne luăm noi de el.

— Până acum nu prea ne-am descurcat, a subliniat Jacobs.

Pencehaven a scuturat din cap, abţinându-se un moment.

— E al meu, Renny. Numai al meu.

Pe măsură ce submarinul se apropia cu maximum de viteză posibil, în interior totul vibra. Ape se scurgea pe corpul lui ca un fluid vâscos, dens, sunetele pătrunzând prin coca hidrodinamică, vortexurile stârnind zgomote când apa trecea pe vrea protuberanţă. Sub-ul a fost construit pentru a fi silenţios, dar era imposibil să înaintezi în linişte şi la viteză maximă. Echipamentul necesar menţinerii reactorului nuclear, apa la contactul cu coca, chiar şi vibraţia periscopului în tub, toate contribuiau la cacofonia ce se răspândea acum în apă.

Pe când îl supravegheau, contactul a virat la 180^0 , venind direct către ei.

— OK, şmechere. Să vedem la ce te duce mintea, a spus Pencehaven cu voce joasă.

Celălalt submarin a accelerat, la rândul său, la viteză maximă. Nici o torpilă nu a mai fost lansată în apă. O clipă, Pencehaven s-a mirat. Ar fi trebuit să lanseze, nu? Dar… numai două torpile, atât au avut. Iar

acum era neînarmat şi se grăbea să găsească un adăpost. Dar nu-l va găsi, nicăieri în acest sector subacvatic, nu atât timp cât USS *Centurion* este aici.

— *Captain*, se îndreaptă înapoi spre *Arizona*, a spus Pencehaven. Recomand să-l lăsaţi să creadă că l-am pierdut, apoi executăm manevra recomandată de pe portavion.

— *Roger*, acesta este planul, spuse vocea fermă a comandantului. Treci pe sonar activ în modul-căutare. Imediat ce vom pierde contactul. Să-i lăsăm să creadă că nu avem nici un indiciu despre poziţia lor. Apoi, la comanda mea, opreşti sonarul şi ne apropiem de *Arizona*.

TFCC
USS Jefferson
1645 ora locală (Zulu -10)

A fost rândul ofiţerului din Army să devină confuz, în timp ce ceilalţi – din Navy şi Coast Guard – adunaţi în jurul mesei păleau îngrijoraţi. Se uită în ochii fiecăruia, încercând să găsească o explicaţie, apoi a privit din nou ecranul tactic.

— Ce-i cu simbolul acela haios?

Într-un târziu, Magruder a răspuns.

— O torpilă inamică. Şi este direcţionată fix către noi.

— Dar ce face *Centurion*? a intervenit Green.

O încruntare îi stăruia pe chip, apoi ochii i s-au luminat. S-a întors spre Lab Rat şi a precizat cu demnitate.

— Se pare că nu suntem singurii de pe-aici care avem idei bune.

Cu toţii se uitat insistent la ecran, în timp ce *Centurion* sprinta spre nava lor, vectorul ce-i indica viteza crescând la o lungime aproape de neimaginat pentru un submarin. Noi simboluri au fost afişate pe ecran, marcând faptul că a lansat *momeli*. În timp ce priveau, simbolul torpilei a virat brusc la stânga şi s-a îndreptat către una dintre ele. La fel de brusc, *Centurion* şi-a schimbat cursul, apoi a dispărut de pe ecran.

— Ok, îi sunt dator o bere omului acesta, a spus batman încet.

Apoi şi-a redirecţionat atenţia către TAO.

— Câte avioane de luptă mai avem de lansat?

— Încă şase, *sir*, a precizat TAO. Toate sunt în *stand-by* şi gata de lansare.

Batman s-a întors către Tombstone.

— Ca-n vremurile bune, nu-i aşa?

— Nu chiar, a răspuns Tombstone. Acum nu suntem în carlingă.

21

USS *Centurion*
1700 ora locală (Zulu -10)

— *Conning officer*. Vreau să mă asculţi cu foarte, foarte mare atenţie. Vocea *captain*-ului era calmă, fără să trădeze nici cea mai mică urmă de nervozitate. Va fi ca atunci când facem o apropiere la cheu. Doar că nu-l poţi vedea. Vom folosi aceleaşi viteze şi aceleaşi mici corecţii de curs. Iar la semnalul meu, transmite celor din sala maşinilor că vreau un „marche arrière” cum n-a mai făcut nava asta în viaţa ei.

Conning officer a aprobat dând din cap agitat şi a privit către *Chief of the Boat*[1], aflat în spatele celor de la cârmă şi planuri[2]. *Chief* a confirmat.

— Floare la ureche, *Captain*, a spus COB, mai mult pentru *conning officer* decât pentru comandant. Pot face treaba asta şi-n somn, de o sută de ori.

Captain a mormăit.

— Păi, dacă ţi-ai propus să tragi un pui de somn acum, eu zic să-l laşi pe mai târziu.

Deşi glumiţa era slabă, neconvingătoare, a mai atenuat nervozitatea din micul compartiment, stârnind câteva chicote tăcute printre membrii echipajului.

---

[1] Chief of the Boat – COB – subofițer de la bordul navei care acționează ca un consilier al comandantului și secundului, în problemele referitoare la disciplina și ordinea echipajului.

[2] Planesman – marinar ce acționează comenzile planurilor de profunzime de la prova și pupa submarinului.

— OK, băieţi – începem. Drept înainte o treime, rotaţii pentru un nod.

Mişcarea submarinului era imperceptibilă, dar cu toţii priveau cadranul vitezometrului al cărui ac indicator urca încet. Tremura, abia ridicându-se deasupra semnului „zero” şi a rămas acolo.

— Bună treabă, mecanic, a spus încet comandantul, reţinând cât de bine au menţinut, cei din sala maşinilor, presiunea aburului în turbina principală. Artă şi precizie.

Au înaintat cu viteza aceea minimală un timp care li s-a părut cât o eternitate, apoi *captain* a ordonat:

— Stop motoarele.

A privit de jur împrejurul centrului de control, apoi a ordonat:

— Sună alarma de coliziune.

O lumină roşie a început să palpite într-un ritm specific, anunţând o coliziune iminentă, deşi aceasta era intenţionată.

— Tot echipajul pregătit pentru şoc, a continuat comandantul, cu vocea joasă.

Deodată, submarinul s-a cutremurat. Mişcările violente nu erau specifice submarinelor, şi chiar şi membrilor experimentaţi din echipaj li s-a tăiat răsuflarea. Un scrâşnet oribil a răsunat precum un clopot spart, iar tot echipamentul fixat în suporturi a zdrăngănit puternic. Apoi, unul dintre marinari a lăsat să-i scape un geamăt de panică.

— Calm, calm, a avertizat comandantul. Ţineţi minte, facem treaba asta intenţionat, cu un anumit scop.

Zgomotul şi vibraţiile păreau a continua la infinit, crescând în intensitate şi forţă pe măsură ce carena

submarinului făcea contactul tot mai dur cu vechea epavă aflată demult pe fundul Pacificului. Într-un târziu, s-a simţit o încetinire perceptibilă a mişcării. Apoi a încetat la fel de brusc cum începuse.

La sonar, Jacobs şi Pencehaven îşi scoseseră căştile de la urechi pentru a nu-şi afecta auzul. Ascultaseră zgomotele produse de coliziune prin difuzoarele aflate sus, deasupra capului, apoi şi-au pus căştile la loc imediat ce s-a făcut linişte. Slab, dar perfect perceptibil, auzeau geamătul vechii epave ce-şi modifica poziţia, tone şi tone de metal de pe timpul celui de-l Doilea Război Mondial mişcându-se din locul unde zăcuse atât amar de ani. *Arizona* nu s-a rupt nici acum, dar nu exista nici o îndoială că manevra lor a avut efectul scontat.

— Îl aud! a strigat Jacobs, urechea-i sensibilă prinzând primul semn al unui nou zgomot. Elicele se-nvârt' – încearcă s-o şteargă!

Dar, chiar în timp ce vorbea, putea afirma că e degeaba. *Arizona*, odată ce a început să se mişte, avea o forţă inexorabilă. Iar micul submarin inamic se plasase – pentru protecţie – într-o poziţie prea apropiată de bordul ei.

TFCC
USS *Jefferson*
1702 ora locală (Zulu -10)

— L-am distrus, a răsunat o voce pe circuitul SEAL.

Batman s-a întors s-pre difuzor, cu un zâmbet larg pe faţă. Apoi la privit pe Tombstone. Fostul lui comandant a dat din cap, apoi a ordonat:

— *Weapons free* asupra tuturor unităţilor chineze. Vreau nava aia să fie spulberată, doar o pată neagră pe apă, o epavă în flăcări, m-ai înţeles?

— *Aye-aye, Admiral*, a răspuns Batman, cu vocea plină de bucurie sălbatică. O epavă în flăcări va fi.

S-a întors spre Bam-Bam, cu o privire arzătoare.

— Transmite ordinele.

22

USS Louis B. Puller
1703 ora locală (Zulu -10)

Lieutenant Brett Carter privea în continuare difuzorul ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine însuşi că vorbele ce veneau de acolo erau adevărate. *Chief operations* din subordinea sa îşi pusese oamenii „în priză”, anticipând următorul ordin ce fa fi dat de *lieutenant*.

În sfârşit, Carter a ridicat microfonul şi a răspuns.

— Puller, *roger. Out*.

S-a întors spre Chief, cu gura uşor întredeschisă.

— Ai auzit.

— Într-adevăr, am auzit.

Un val de foc păru să treacă prin venele ofiţerului. A fost o zi lungă, mai lungă decât oricare alta din cariera sa, încărcată de incertitudini şi de neaşteptate provocări la adresa comenzii. A fost decizia lui de a o scoate din port pe *Puller* la primul semnal de pericol, în loc să aştepte ordinele superiorilor. La acel moment, a avut parte de crampele provocate de incertitudine, alternativ cu convingerea că a dat-o-n bară atât de rău, încât, la întoarcerea la cheu, va fi aşteptat de *Shore Patrol*[1].

[1] Shore Patrol – serviciu militar ce asigură asistență și securitate pentru membrii US Navy, US Coast Guard, US Marine Corps atunci când sunt debarcați pe țărm/în porturi. Au și atribuții de poliție militară. Principala îndatorire a lor este să se asigure că marinarii nu depășesc *măsura*. De

Iar acum… asta. Răzbunare, exact ce avea nevoie.

— Gata pentru deschiderea focului, a ordonat, vorbele venindu-i pe buze parcă de la sine.

Cele trei nave chinezeşti erau deja desemnate în sistem ca fiind ţinte ostile şi a fost o chestie simplă să li se aloce câte două rachete anti-navă Harpoon pentru fiecare. Şase rachete au ţâşnit din tuburile montate pe lateralele navei.

În timp ce Carter privea noile simboluri apărute pe ecran - fiecare s-a îndreptat direct către ţinta desemnată – a simţit un val de mândrie. Provocări, responsabilităţi, crize – toate la un loc, erau ceea ce-şi imaginase a fi o zi obişnuită „de lucru” atunci când se înrolase în Navy. Nu conta cum va următoarea misiune-tur, oricum vor mai trece destui ani până va avea – fie şi temporar – comanda unei nave de război. Iar după ziua de azi, ştia că nimic altceva nu ar putea măcar egala o asemenea experienţă.

Tomcat 204
1705 ora locală (Zulu -10)

— Kelly, dragă, eşti gata pentru treaba asta? a întrebat Bird Dog pe canalul tactic.

Aruncă o privire către noul său *wingman*, ridicându-şi o clipă ochii de pe heads up display.

— Acum ai ocazia să devii *blooded*[1], fato.

După patru ore petrecute la Infirmerie, susţinând cu toată forţa bojocilor că sunt în perfectă stare, Bird Dog

asemenea, asigură asistență asistență în eventualele„ întâlniri” ale marinarilor cu Poliția locală.

[1] Blooded – însângerată – în argoul piloților: să doboare un avion inamic, deci să intre în rândul piloților cu palmares de luptă.

şi Gator au primit aprobarea pentru zbor. Desigur, aveau ceva vânătăi şi zgârieturi, dar nu mai rău decât la alte catapultări anterioare. Gator a insistat chiar, că datorită propriei lor experienţe, erau mai calificaţi decât doctorii ca să decidă asupra stării lor de sănătate.

— Sunt gata, spuse cu voce calmă noul său *wingman*. La fel şi Tits.

— Al dracului nume pentru un RIO, a strigat voios Gator. Tu Tits, eu Gator – cum se potrivesc astea?

— Poate că dacă te-ar fi chemat şi pe tine Theodore Irving Turner, şi-ar fi spus şi ţie Tits, s-a auzit vocea profundă de bas a celui din spatele lui Green. E aşa cum ţi-a spus adesea mămica ta – nu te juca cu ţâţele.

Gator şi-a reprimat un fornăit de dezgust. Avea faţa îngropată în manşonul de plastic ce acoperea ecranul radar, iar mintea îi calcula instinctiv unghiuri de zbor şi de cabraj, viteze relative şi *kill ratio*[1]. Patru MiG-uri veneau direct spre cele două Tomcat şi două Hornet – da,

Şansele erau în favoarea lor, nu-i aşa? Totuşi, după umila părere a lui Gator, Bird Dog nu lua niciodată destul de în serios asemenea lucruri. Ba chiar deloc. Şi, după cât se putea vedea, nici Lieutenant Kelly Green, sau RIO-ul său, Tits.

— *Thor*, dă-te aproape şi preia prima pereche de inamici, a spus Bird Dog. Eu şi Kelly luăm înălţime şi picăm peste a doua. Te descurci cu ei?

— Oh, cred că doi Marines sunt mai mult decât suficienţi ca să se ocupe de două MiG-uri, s-a auzit vorba tărăgănată, cu accent sudic, ce venea din Hornet 106. Hellman[2] o să-şi aducă şi el contribuţia.

[1] kill ratio – Raportul dintre avioanele inamice doborâte și cele proprii.
[2] Hellman – în argou: cel mai grozav individ.

— Ok, *weapons free*, a ordonat Bird Dog. Nu ştim cine mama dracu' e-n nava aia de jos, dar e evident că chinezii sunt la fel de interesaţi de ea, ca şi noi. O vor, dar nu o vor avea. Asta-i regula jocului.

— Ai de gând să ne bagi în joc sau nu? a întrebat Gator din spate. Ori mica Asociaţie de Admiraţie Mutuală n-are timp de aşa ceva?

Drept răspuns, Bird Dog a aruncat Tomcat-ul într-o urcare pe verticală, cu postcombustie. Gator a icnit când forţa G l-a zdrobit, trăgându-i sângele dinspre cap, spre picioare.

— Fi-ţi-ar..., găoază! a scrâşnit, în timp ce executa manevra M-1[1] menită să forţeze întoarcerea sângelui la creier. Simţi cum i se activează costumul anti-G în jurul picioarelor şi al trunchiului, dar Gator nu era omul care să se bazeze numai pe sistemul automat de contracarare a pierderii cunoştinţei datorită manevrelor la acceleraţii mari.

— Credeam că te grăbeşti să ajungi undeva, spuse Bird Dog inocent, dar a tras înapoi maneta de gaze, reducând viteza ascensională. AMRAAM imediat ce suntem în poziţie optimă.

— Cam peste cinci secunde, lansez, spuse Gator, acum respirând mai uşor, pentru că forţa G a revenit la 1. Atenţie – ACUM!

Radarul ATG-71, de tip avansat tehnologic, menţinea un contact solid pe *bogeys*[2] ce se apropiau. Avionul s-a cutremurat uşor când racheta AMRAAM s-a

[1] Manevra M-1 – (în argou: "grunt" sau "Hick maneuver"), tehnică de respirație forțată ce are ca scop împiedicarea „scurgerii" sângelui în membrele inferioare și apariția leșinului datorat forței G sporite în timpul virajelor strânse.

[2] Bogey – termen-cod ce desemnează un contact radar sau vizual neidentificat.

desprins de sub aripă, dar avionica avansată l-a redresat automat.

— Fox One, Fox One, a strigat Bird Dog codul desemnat rachetelor cu rază medie, precum AMRAAM şi Sparrow.

— Se mişcă bine.

— Nu destul de bine, a răspuns Bird Dog, activând din nou postcombustia. Hai să ne dăm mai aproape pentru o luptă cu cuţitul[1].

Hornet 106
1706 ora locală (Zulu -10)

Bird Dog nu era singurul care zbura cu un coechipier neexperimentat, dar pentru pilotul de pe Hornet problema era mai deosebită. În Tomcat, pilotul îl avea pe RIO în scaunul din spate, gata să verifice orice manevră planificată şi să-l susţină da că acesta era copleşit de informaţii. Nu acelaşi lucru se întâmpla în Hornet – pilotul, fiind singur la bord, prelua toate îndatoririle lui RIO.

Deşi încrezător, cum se arătase Thor pe canalul tactic, el avea propriile dubii referitoare la *wingman*-ul său. *First Lieutenant*[2] „Hellman" Franks era la primul său tur de misiune pe mare, încă învăţând faptul că există piloţi bătrâni, există piloţi cutezători, dar nu există piloţi cutezători bătrâni.

[1] Confruntarea avioanelor din imediata apropiere (*dogfight*), în care se folosește tunul de bord. Un fel de „corp-la-corp".

[2] First Lieutenant – acești piloți de pe Hornet fac parte din US Marine Corps, în care – deși face parte din US Navy – gradele sunt diferite de cele din Navy. Sunt la fel cu cele din Army; deci: cod NATO OF-1, echivalent *locotenent*.

Nu că Thor ar fi avut ceva împotriva „sângelui din instalaţie”. Nici pomeneală de aşa ceva. La urma urmei, amândoi erau Marines, e clar? Ba, mai mult, Marines *şi* piloţi de vânătoare.

Şi nu că Hellman nu ar fi fost un pilot al dracului de bun. Era, aşa cum îl observase Thor în timpul exerciţiilor de luptă şi bombardament. Trecuse prin antrenamentele de bază, şi prin selecţiile succesive şi a ajuns printre primii din clasa sa, înregistrând rezultate aproape miraculoase la exerciţiile de bombardament, fiind considerat de către toţi drept un pilot dat dracului. Dacă va trăi destul de mult, va avea parte de cea mai rapidă avansare din Corps.

Totuşi, omu’ avea o limită care-l neliniştea pe Thor. Desigur vrei să zbori şi să-ţi dobori adversarul repede şi dur, dar vrei să o faci şi „curat”. Îţi încerci norocul, dar numai când şansele sunt în favoarea ta. Şi ai în vedere tot timpul că ţi-ai fixat curu’ în chingi într-un avion care valorează multe milioane, pe care Unchiul Sam îl vrea adus înapoi acasă intact.

— OK, Hellman, exact ca la antrenamentele de întreţinere, a spus Thor pe canalul tactic, comutând pe frecvenţa ce le fusese alocată. Cunoşti MiG-urile şi nu este ceva deosebit de cum e la antrenamente. Doar că nu sunt permise greşelile.

— M-ai văzut greşind vreodată, Thor? a întrebat cu accentul lui de Virginia. Oriunde?

— N-ai mai participat niciodată la o confruntare reală, i-a trântit-o direct Thor. Taci şi-nghite, *Marine*, şi luptă aşa cum te-am învăţat.

— Nu-ţi fă griji în ceea ce mă priveşte pe mine, bătrâne, a ripostat Hellman. Am să-ţi păzesc fundul.

„Bătrâne” – n-ar fi mai bine ca afurisitul să... Thor înlătură gândul, reţinându-l, însă, pentru altădată. Compartimentarea, aceasta era cheia supravieţuirii în aer. Te concentrai doar asupra misiunii – nici măcar o băşică plină neputând să te distragă de la ceea ce aveai de făcut.

— I-a înălţime, a ordonat sec. Urmează-mă. Îl atacăm pe primul cu AMRAAM, pe al doilea cu Sidewinder.

— Sau cu tunurile, a adăugat Hellman.

— Avortonu’ ar face bine să fie mort înainte de a ajunge noi la distanţa de foc cu tunul, spuse Thor. Şi-acu’... mută-ţi curu’ la altitudine.

Helman a alunecat lateral şi şi-a antrenat Hornet-ul într-un cabraj aproape vertical. Thor s-a cutremurat gândindu-se la cât combustibil consuma micul avion în timpul unei asemenea manevre. Un alt fapt pe care-l învăţai încă de la început, când pilotai un Hornet. Aveai o manevrabilitate şi o viteză pe care Tomcat nu o putea atinge, dar – Doamne! – cât de *însetat* era acest tip de avion. Economiseai combustibilul oricând puteai, ştiind că putea trece mai mult timp decât ai fi vrut până la următoarea realimentare în aer.

— *Tally ho*![1] a strigat Thor pe canalul tactic, prevenindu-l astfel pe controlorul traficului aerian din CDC de la bordul lui Jefferson că are contact vizual cu *bogeys* ce se apropiau. Hornet 1-0-6 angajează primul *flight* de MiG-uri.

MiG numărul 8
1708 ora locală (Zulu -10)

[1] Tally ho! – vechi strigăt de vânătoare / atac.

Second Lieutenant[1] Tai Huang şi-a încleştat mâna pe manşa MiG-ului, bucuros că mânuşile subţiri de bumbac absorbeau transpiraţia ce-i umezeau palmele. Ca şi lider de *section*, dar şi de *flight*, era responsabilitatea sa să ordone dispoziţia forţelor, asistat de controlorii de trafic de la bordul portavionului chinezesc. Era un stil nou de lucru, cu care nici unul dintre cei patru nu era încă deplin familiarizat, chiar şi după nenumărate antrenamente efectuate înainte de a pleca în această misiune. Chiar şi după două sute de ore de coordonare aeriană concentrată, tot se simţea inconfortabil fără controlul de la sol, care să-l ghideze prin radio şoptindu-i în cască datele de ghidaj. Dar, dacă cei de la GCI[2] puteau învăţa cum să-şi facă treaba, atunci putea şi Tai. Nu conta că GCI nu era nevoit să se concentreze asupra „dansului" puternicelor avioane din aer, să evite rachetele, şi în general, să rămână în aer, în timp ce se gândea la dispunerea forţelor. Ar fi fost o sarcină imposibilă cu vechile MiG-uri, dar 33 era atât de avansat, încât realmente gândea el în locul lui. Controlul automat pentru trimere[3], heads-up display pentru a nu fi nevoit să-şi mute privirea de la avioanele din faţa sa, şi un complex electronic de arme şi instrumente care efectiv puteau duce lupta pe cont propriu.

---

[1] Second Lieutenant – autorul folosește denumirea gradului din US Air Force (cod NATO OF-1; echivalent *sublocotenent*); corect ar fi 空军少尉 *Kong Jun Shao Wei*.

[2] GCI - ground control intercept – coordonatorul de zbor aflat la sol; dirijează avioanele la interceptarea inamicului.

[3]trimer - compensator aerodinamic a suprafețelor de comandă mobile: eleroane, profundor și direcție.

Aproape, dar nu complet. Atât timp cât în cockpit-ul inamicului se aflau oameni, trebuiau să fie oameni şi în cockpit-ul lui MiG-33.

Ca acum. În timp ce avionica de pe MiG sugera ca secţiunea de două avioane din urma sa să fie dirijată către Hornet-urile ce se apropiau, Tai ştia mai bine. Huan Tan, liderul *flight*-ului doi, era un pilot excelent şi un maestru de primă mână al complicatei geometrii spaţiale prin care un avion mai uşor şi mai manevrabil – precum MiG-33 – se confrunta cu un monstru ca Tomcat. Lui Tai nu-i plăcea să recunoască, dar era una dintre responsabilităţile sale ca şi comandant de secţiune.

Pe de altă parte, el însuşi excela prin acţiuni reflexe rapide, prin zborul ca al unui bondar când întâlnea în aer un adversar cu calităţi egale, prin deciziile luate în fracţiuni de secundă când MiG-ul se confrunta cu un Hornet la fel de agil. Da, manevra corectă era să-l trimită pe Huan Tan după Tomcat-uri, în timp ce Tai şi *wingman*-ul său se vor ocupa de Hornet-uri.

Şi-a transmis ordinele pe circuitul tactic al celor patru avioane, în timp ce câştiga altitudine şi schimba uşor cursul direct către Tomcat-ul din US Marine… sau US Navy? Era prea departe pentru a fi sigur. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Oricum, Tomcat trebuia distrus. *Wingman*-ul său, Chan, vorbea încet pe canalul tactic, ţinându-l la curent cu evoluţia situaţiei pe măsură ce lua altitudine în urma lui Tai. Se poziţionau în formaţie *loose deuce*, formaţia de luptă favorită a piloţilor de vânătoare americani, încă de acum câteva decenii.

— La semnalul meu, a spus Tai.

Nu se referea la o comandă verbală, ci la semnalul pe care avionica l-ar fi transmis prin *link*, sistemul

electronic automat de schimb de informaţii între avioane, atunci când Tai va lansa prima rachetă. Tai a comutat selectorul de armament în poziţia optimă, aşteptând o fracţiune de secundă, apoi l-a acţionat.

Racheta a ţâşnit drept înainte, coborând repede, focul din coadă strălucind ca un phoenix pe cer. Câteva secunde mai târziu, şi-a auzit *wingman*-ul strigând exultat când, la rândul său, şi-a lansat racheta, prima în misiune de luptă reală.

— Ia înălţime, a strigat Tai, cabrând la rândul său chiar în timp ce vorbea.

Altitudinea însemna siguranţă, lăsând avionului spaţiu de manevră în caz de greşeli fatale, forţând Hornet-ul să se angajeze în luptă pe orizontală.

Un bâzâit de alarmă a răsunat în căşti şi simbolul unei rachete a răsărit pe heads-up display. O AMRAAM, una dintre modernele rachete cu rază medie de acţiune cu care era dotat Hornet. Biiine, în curând pilotul de pe Tomcat va fi forte ocupat să se îngrijoreze datorită atacului impetuos al rachetei lansate de Tai.

Şi lansă avionul într-un viraj extrem de strâns, apoi a pivotat aşteptând undeva chiar lateral şi în urma lui Tomcat, în timp ce acesta urca. În spatele său, îl putea auzi pe Huan Tan fredonând încetişor în timp ce se năpustea asupra celor două Hornet.

Aşteptarea li se păru lungă de câteva minute, deşi, în realitate, trebuie să fi durat doar două secunde. Tai a executat o manevră evazivă dură, lansând în acelaşi timp contramăsuri, *flăcări şi pleavă*, apoi a virat departe de grămada arzândă şi de norul metalic de bruiaj care spera să abată AMRAAM de la traiectoria mortală. S-a întors înapoi către Tomcat şi a văzut cerul gol, chiar şi pe heads-up display…

Stai! Acolo! Cum dracu a reuşit asta? Se holba la heads-up display, privind repede când la simbolul afişat acolo, când la racheta reală din cer ce se năpustea spre el cu viteza de peste Mach 1. Înainte de a pricepe ce anume cauza discrepanţa, Tomcat era peste el, în zbor pe spate, apoi a revenit în zbor normal, orizontal, într-o poziţie pe care Tai sperase că o va ocupa el.

— Nu, nu, nu NU, NUUUUUU!!!

Vocea *wingman*-ului său era un urlet demenţial, plin de teroare. Heads-up dispay îi arăta motivul – o AMRAAM se îndrepta şi spre el. Lansase un nor de *pleavă* şi *flăcări*, dar Tai putea vedea deja că nu va avea nici un efect.

— Degajează! Picaj! Picaj! a răcnit Tai, încercând frenetic să-şi dirijeze *wingman*-ul într-un zbor defensiv clasic, încercând în acelaşi timp să-şi imagineze cum să scape de Tomcat-ul ce se afla acum în spatele său.

O altă AMRAAM? Nu, nu se putea în acest unghi. Mai bine o Sidewinder, mica, dar puternica rachetă concepută pentru lupta de aproape, pe timp de noapte. Sidewinder era ghidată pe infraroşu şi căuta cel mai fierbinte spot de pe cer, cum ar fi ajutajul motorului. Nici *pleava*, nici *flăcările* nu erau suficient de *calde* pentru a o distrage de la ţintă odată ce era lansată. Exista doar o singură posibilitate – pe care o încercaseră de atâtea ori la antrenamente – de lansare. Încă o secundă, apoi…

Tai a răsucit avionul violent, ignorând controlul automat al avionicii, pentru a-şi aduce MiG-ul într-o vrie plată. Era una dintre cele mai mortale manevre de urgenţă pe care le putea face un pilot, mai ales într-un aparat de zbor precum MiG. Petrecuseră nenumărate

ceasuri în *ready room*, discutând cum să redreseze din vrie, exersaseră repetat pe simulator, dar chiar şi cei mai dotaţi dintre ei au reuşit numai în 50% din cazuri să iasă din vrie la această viteză.

Totuşi, un procent de 50% era mai bun decât certitudinea de a-i lua dracu' într-o explozie de foc şi fum. Dacă va putea redresa, la momentul exact, ar avea o şansă.

Cerul se învârtea ameţitor în jurul său, iar Tai se lupta să nu leşine. Era important să-şi păstreze cât de cât simţul de orientare, cam unde se afla în spaţiu, orientarea faţă de soare, dacă Tomcat lansase o altă rachetă.

Chiar atunci când simţi că cenuşiul dispare, instinctiv, a recunoscut configuraţia spaţială corectă soare-Tomcat-MiG.

S-a aruncat în jos, cu MiG-ul într-un picaj la verticală. O manevră aproape mortală, care, de obicei, însemna o cădere necontrolată din cer, terminată cu un impact cu solul. Dar era singura lui şansă.

Îl va urma Tomcat jos? Nu, probabil că nu. Se va duce să-şi ajute *wingman*-ul să doboare MiG-ul rămas, fiind convins că nici un pilot nu putea supravieţui căderii abrupte prin aer.

Dar Tai putea. Se gândise la această fază de foarte multe ori, iar acum simţea instinctiv care sunt manevrele corecte ce trebuie să le execute. Un freamăt a trecut prin structura de oţel a avionului şi – fără să se atenueze – prin oasele sale. Nu mai era o entitate separată, ci o componentă a avionului, un tot cu fuselaj şi aripi, aflat acum într-o orientare absolut bizară faşă de cer şi pământ. Mări unghiul de picaj şi simţi cum mişcarea de rotaţie se încetinea pe măsură

ce MiG-ul lupta pentru ceea ce era proiectat să facă, să menţină un profil aerodinamic în curenţii de aer.

Încă puţin, încă puţin... mângâie uşor manşa, acţionând suprafeţele de comandă, fără a mai ţine seama de controlul automat al trimerelor. Rotaţia a început să se încetinească. Într-un târziu, când a simţit că botul a ajuns pe direcţia corectă, a călcat tare pe palonier, contracarând brutal şi ultimul rest de inerţie de rotaţie. O clipă MiG-ul s-a cutremurat, sunete de protest auzindu-se de la structura asupra căreia forţele G acţionau dincolo de orice parametri de toleranţă pentru care fusese proiectată. Atunci, ca şi cum ar fi avut voinţă proprie, MiG-ul a ieşit pe traiectoria dreaptă.

Altitudine. Simţi o crampă în stomac când a văzut cât de mult se prăbuşise în timpul încercării de a recâştiga controlul avionului. Două mii cinci sute de metri, nici mai mult, nici mai puţin. Şi abia a reuşit să redreseze.

A tras tare de manşă, cerând, rugându-se cu fiecare atom al fiinţei sale ca MiG-ul să-i asculte această ultimă solicitare. *Sus, sus, şi-i vom ucide pe cei ce au făcut asta*, se rugă pe tăcute. *Sus, sus*.

Suprafaţa apei se îndepărta de el cu o viteză ameţitoare.

Tomcat 204
1709 ora locală (Zulu -10)

— L-am doborât, a strigat Bird Dog pe canalul tactic. Ai văzut, Kelly? Uite aşa se face treaba.

L-a auzit pe Gator suspinând în scaunul din spate, dar l-a ignorat.

— Am văzut. Doar o întrebare, Bird Dog, spuse Kelly cu o voce de gheaţă. Ce ai de gând să faci cu camaradul lui care încearcă să ajungă la fundul tău?

MiG 6
1710 ora locală (Zulu -10)

Chan a văzut spirala lui Tai în jos, către ocean şi a înjurat crunt. Şi aşa aveau prea puţine avioane, şi nici nu exista vreo sursă pentru înlocuire aflată la mai puţin de trei mii de mile. Cu atât mai necesară devenea distrugerea Tomcat-ului ce-l doborâse pe *wingman*-ul său.

Acum, Tomcat era chiar în faţa sa. Făcea *wingovers*[1], dansând în jurul *wingman*-ului său ca un bondar. Ce fraier, să piardă un asemenea avantaj tactic doar pentru un singur avion doborât. Va fi ultima greşeală pe care a făcut-o acest pilot american.

Chan s-a fixat pe american, luându-l ca ţintă. Un *beep* de avertizare lansat de echipamentul ESM[2] a fost primul indiciu că ceva nu este în regulă. A degajat, îndepărtându-se de la cursul anterior, în căutarea pericolului ce-l ameninţa.

Fără veste, un Hornet a picat peste el ca un şoim ce se năpusteşte asupra prăzii. Se ascunsese mai sus, în stratul de nori, supraveghind acţiunea de dedesubt, în

[1] Wingover (wing-over-wing / crop-duster turn / box-canyon turn) – figură acrobatică (ranversare).

[2] ESM - Electronic Support Measures – echipament pentru detectarea, interceptarea, identificarea, localizarea surselor de radiație electromagnetică.

aşteptarea unui astfel de moment. Era oare posibil ca Tomcat să fi simulat intenţionat neatenţia, tocmai pentru a-l atrage pe el în această poziţie? Nu, sigur că nu – americanii nu erau subtili şi se ştia că au o frică aproape patologică să nu aibă pierderi de vieţi. În timp ce Chan l-ar fi riscat pe Tai într-o manevră asemănătoare, ştia că americanii nu ar fi făcut-o.

Chan a pierdut ceva altitudine, virând în acelaşi timp strâns spre dreapta. Se afla între soare şi Hornet, fapt ce complica folosirea împotriva sa a unei rachete ghidate în infraroşu. Mai mult, se plasase în spatele fraierului de Tomcat şi se afla într-o bună, ba chiar perfectă poziţie de tragere. De asemenea avea Tomcat-urile între MiG-ul său şi Hornet, iar acesta doar nu era atât de nebun încât să printre camarazii săi doar pentru a doborî un MiG.

Racheta, când a venit, a fost o surpriză absolută. A auzit tonul de avertisment şi a mai avut doar o secundă ca să privească în jur înainte de a o vedea, plecată de sub aripa altui Hornet care, şi el, se năpustea din nori. Ştiu că era o lansare ucigătoare chiar din momentul când a văzut-o, şi – cu doar o clipă înainte de a se înfige în ţinta fierbinte ce era ajutajul motorului său – Chan s-a catapultat.

MiG 8
0712 ora locală (Zulu -10)

Tai se rostogolea către ocean. Într-un târziu, în ultimul moment, a simţit cum aripile se „sprijină” din nou în aer, iar comenzile răspund, deşi cu vibraţii

puternice. Apoi fileurile de aer au început să curgă laminar pe extradaosul aripilor, Mig-ul zburând din nou.

Cât de departe se afla acum? Nu îndrăznise să privească altimetrul în timpul prăbuşirii nebuneşti din cer către ocean, ştiind că dacă ar fi văzut rotirea demenţială a cifrelor de pe cadran în timp ce se lupta să redreseze avionul, n-ar mai fi crezut în veacul-vecilor că va reuşi. Şi totuşi, a făcut-o. Acum, când avionul a ajuns în zbor orizontal, a aruncat o privire la altimetru. O sută treizeci de metri deasupra suprafeţei avide a oceanului. La doar câteva microsecunde cu viteza ce o avea. Adrenalina i-a invadat fiecare celulă din corp, când a realizat cât de aproape de moarte se aflase.

Din ceea ce ştia el, nici un pilot nu a mai reuşit să se redreseze dintr-o cădere în vrie plată. Nu avea egal în acest petic de cer. Iar acum dorea să-i dovedească Tomcat-ului câtă dreptate avea.

Hornet 106
1713 ora locală (Zulu -10)

Thor se uită câteva momente după zăpăcitul de chinez care a pierdut controlul avionului său, apoi s-a concentrat pe celălalt MiG. Îl vor doborî şi pe acesta, nici o scofală. Două Hornet contra un MiG nu era o luptă egală.

Dar nimeni n-a susţinut vreodată că lupta aeriană ar fi ceva cavaleresc, cu reguli cinstite. Nu acesta era scopul – ţelul era să te angajezi, să rezolvi problema şi să te întorci acasă întreg, cu toţi camarazii din *squadron*, evident.

Privind spre Hellman şi spre celălalt MiG, a lăsat să-i scape un suculent „*shit*”. La manevra iniţială a MiG-ului, Hellman – în loc să se năpustească de sus pentru a lua poziţie în spatele inamicului a comis greşeala fatală de a încerca un viraj strâns în interiorul razei de viraj a MiG-ului. Nu i-a mers – cei doi erau prea egali pentru a reuşi asemenea figură în timp ce luptau în plan vertical. Cel mai bun lucru ar fi fost să degajeze din *yo-yo*[1], să se îndepărteze, apoi să revină în poziţie de atac.

Dar cum mama dracu’ a reuşit MiG-ul să-i ajungă din nou în spatele cozii? Nu conta – se va face analiza tacticii la şedinţa de informare a *squadron*-ului, iar Hellman va avea şansa de a da explicaţii în faţa unui grup de aviatori experimentaţi. Thor obosise bătându-l la cap în legătură cu tacticile periculoase. Poate că observaţiile venite de la *skipper*-ul *squadron*-ului vor reuşi să ajungă la neuronii tânărului *jarhead*[2]. Deocamdată însă, era timpul să-şi scoată *wingman*-ul din budă, înainte ca acesta să dea de dracu.

Hellman şi MiG-ul erau prinşi într-o suită de *looping*-uri, vânându-se unul pe altul în spirale tot mai strânse. Hellman continua să încerce viraje strânse în interiorul celor făcute de inamic, abuzând de postcombustie şi de cantitatea de combustibil din rezervoare. Thor a înjurat pe tăcute. Chiar dacă reuşea să-l scoată din rahat, avea mai puţin de 50% şanse să ajungă la tanker pentru realimentare, dacă mai risipea gazul în asemenea hal.

---

[1] Yo-yo (low, high) – manevre complexe, de înaltă acrobație efectuate de avionul atacator în timpul unui *dogfight*. Scopul: ajungerea în poziție de tragere (în spatele inamicului).

[2] Jarhead – una dintre poreclele pușcașilor marini americani.

Cei doi se aflau la 1.500 m deasupra sa, aşa că Thorn s-a apropiat printr-un viraj lung, în cabraj treptat, planificându-şi intersectarea *looping*-ului lor aşa încât să cadă cu precizie chiar în spatele MiG-ului. Aproape că a reuşit fără ca MiG-ul să observe, dar în ultima clipă, Hellman a cabrat buternic şi a încercat o jumătate de tonou care să-l plaseze în poziţie. Abia acum a băgat de seamă revenirea coechipierului său.

— *Shit!*

Thor a virat strâns la dreapta, pe o aripă, apoi s-a răsucit pe spate. L-a pierdut din vedere pe Hellman dincolo de margine canopiei, şi a simţit un fior rece de teamă trecându-i prin vene. Ce treabă împuţită, să termini un MiG, iar apoi să te radă propriul tău *wingman*.

— Unde dracu e avortonu'?

În aceeaşi clipă, Hellman a ţâşnit peste el, cu postcombustia activată în continuare şi cu canopia la doar câţiva metri de a lui. Thor a răcnit un set întreg de înjurături, neîndrăznind să ia mâinile de pe comenzi pentru a-i adresa un cald salut cu degetul mijlociu. Şi unde dracu era MiG-ul? Acolo – venind de sus, Thor mult în afara poziţiei, Hellman complet pe dinafară în ceea ce priveşte imaginea tactică. Thor, mai experimentat, a început instantaneu să gândească geometria spaţială. A tras tare de manşă, înscriindu-se într-un *looping* strâns, prin care a evitat la mustaţă coliziunea cu MiG-ul. Chiar în clipa când se aflau la cea mai mică distanţă, Thor a trecut comutatorul de armament pe tunuri şi a tras o rafală scurtă. A văzut cum vârful uneia din aripile MiG-ului se spulberă în şrapnele. Unul i-a lovit canopia lui, cu un sunet parcă de clopot, iar Thor a reînceput repertoriul său de

înjurături, alternativ cu rugăciuni ca nu cumva să fi încasat vreo lovitură şi în sistemele hidraulice. Sau în suprafeţele de control.

A revenit în poziţie normală când a ajuns în partea de sus a buclei şi a văzut MiG-ul îl are în colimator pe Hellman. Prea aproape pentru AMRAAM şi un unghi prea periculos pentru propriul coechipier pentru a încerca cu o Sidewinder. Nu, va trebui să-l atace personal şi din apropiere.

— Hellman – degajează dreapta! Dreapta! a răcnit Thor.

Imediat, avionul lui Hellman s-a aruncat într-un picaj abrupt către suprafaţa oceanului. Pentru prima dată de când decolase de pe portavion, Thor a acţionat postcombustia şi a simţit cum acceleraţia îi presează spatele în scaunul de catapultare. Forţa l-a făcut să ridice bărbia, iar pielea feţei s-a întins la colţul ochilor şi a gurii. A început să respire scurt şi îndesat, pentru a-şi oxigena cât mai bine puţinul sânge ce mai ajungea la creier, în timpul picajului de şoim asupra MiG-ului.

— Virează şi vino după mine, a ordonat Thor, aflat acum aproape de MiG. Vino după mine, vino după mine.

Se întrebă dacă tânărul Marine cu capul înfierbântat îl va asculta. Era exact genul de situaţii pe care Hellman le ura, să fie înlăturat de la ceea ce el considera că trebuie să fie victoria sa.

Dar, în aer nu era loc pentru mândrie, nu una de acest fel. Când nu eşti în poziţia optimă de a deschide focul, iar *wingman*-ul tău este, îl laşi pe el să tragă. Dacă pierzi secunde preţioase argumentând cine trebuie să obţină o victorie, sunt toate şansele să faci o greşeală.

Thor a ţipat de bucurie când Hellman a eliberat direcţia de tragere pentru racheta sa Sidewinder, iar el a lansat-o cu un strigăt de victorie. A privit-o cum se îndepărtează şi loveşte chiar în ajutajul arzând din coada MiG-ului.

Pilotul acestuia a realizat pericolul prea târziu. *Pleava* şi *flăcările* au fost lansate, iar Thor a auzit în căşti şi *ciripitul* aparaturii ESM ce indica faptul ca MiG-33 era echipat cu oarece echipament electronic sofisticat pentru contramăsuri. Dar Sidewinder era o rachetă relativ simplă, concepută pentru un singur scop, să caute cea mai fierbinte sursă din apropiere şi să intre în ea.

În timp ce privea, silueta lungă, suplă, păru să alunece chiar în interiorul ajutajului cu aceea graţie înşelătoare specifică armelor. Apoi, cu aripioarele scurte din coadă încă vizibile, a detonat.

Thor a cabrat spre înalturi, pentru a evita un alt duş de şrapnele. Deja ştia că precedenta explozie îi avariase ceva, poate doar una dintre suprafeţele de control.

Hornet-ul se simţea uşor cam leneş sub mâna sa, ca şi cum voia să execute fiecare comandă, dar era cam obosit.

În stânga sa, murdărind cerul, creştea o minge de foc. În centru de un alb incandescent, galben-roşie către extremităţi şi înconjurată de fum negru. A auzit *ping-ping*-urile ascuţite ale şrapnelelor ce loveau fuselajul şi s-a rugat ca nici unul să nu lovească în rachetele aflate încă acroşate sub aripi.

— De ce naiba ai făcut asta? a întrebat Hellman furios. Puteam să-l dobor eu.

— Lasă textu'…după ce ne întoarcem la bord, a spus Thor tăios. Cum stai?

— Ce contează? Eu… *Shit*!

Bravada a dispărut instantaneu din vocea lui Hellman când a realizat cât de puţin combustibil mai are.

— Dom'le, sunt în tot rahatu'…

— *Jeff*, aici Hornet 1-0-6. Am nevoie imediată de *tanker*, adică în maximum cinci secunde, a anunţat Thor pe canalul tactic.

Îi displăcea profund să sublinieze în public gafa *wingman*-ului său – piloţii îşi „spălau rufele murdare" doar între cei patru pereţi din *ready room* – dar trebuia să se asigure că li se va acorda prioritate absolută la realimentare.

— Hornet 1-0-6, 1-0-6, vino dreapta, curs 2-3-0, distanţa şapte mile. Texaco în aşteptare.

— *Wingman*-ul meu vine primul, Jeff, a spus Thor încet.

A comutat pe frecvenţa radio alocată secţiunii şi i s-a adresat lui Hellman.

— Ai auzit?

Dar putea deja să vadă pe heads-up display că Hellman îşi modificase cursul către *tanker*.

— Ai doar o încercare de cuplare, Hellman.

— Până acum n-am ratat nici un cuplaj, a ripostat Hellman.

— Doar când trebuia să dobori MiG-ul ăsta, a observat Thor. E timpul să laşi nasul mai jos, amice. Dacă îţi pierzi avionul în luptă cu un MiG, ai şansa să supravieţuieşti ca aviator. Dar să-l pierzi pentru că ai rămas în pana prostului… atunci mai bine a-i renunţa

la zbor. Vezi-ţi de lungu' nasului şi realimentează, ai priceput?

Vocea lui Thor nu avea nici un gram de milă. Nu acum.

— *Yes, sir*, a confirmat scurt.

Thor se rotea deasupra, supraveghindu-l pe Hellman cum îşi dirija Hornet-ul direct către *coşul* conductei de realimentare din *tanker*, prin care a supt rapid 2500 l de JP8.

Iar acum era rândul său să se cupleze la Texaco – 106 avea mai puţin gaz decât era necesar pentru întoarcerea pe portavion.

Oceanul Pacific
1900 ora locală (Zulu -10)

Chan se uita la cer, la primele stele ce începeau să licărească în umbrele serii. Ar putea fi – se gândea – ultimul cer de noapte pe care-l mai vedea vreodată şi se simţi mulţumit că măcar era senin.

Nu avea nevoie de contact radio cu portavionul său pentru a şti cât de rău se terminase întreaga lor misiune. Coloanele negre de fum unsuros ce se înălţau spre cer, vizibile încă în asfinţit, îi spuneau tot ce trebuia să ştie. Dacă va exista o acţiune de salvare, ea va veni din partea forţelor americane. Chan ştia cum s-ar fi comportat el cu un pilot american doborât, dacă situaţia ar fi fost inversă, aşa încât nu era prea sigur că doreşte să fie salvat. Nu cu un asemenea preţ.

O secundă mai târziu, însă, a fost convins că ar suporta orice fel de maltratări şi torturi pe care le-ar fi venit în minte americanilor, numai să fie salvat. Apoi s-a întâmplat din nou – ceva tare şi aspru s-a frecat de piciorul său, ceva masiv, a cărui mişcare aproape ca l-a săltat cu totul din apă.

A treia trecere, de data asta mai insistentă, iar Chan a început să urle rugăminţi către fiecare dumnezeu care-i venea în minte, pentru îndurare, pentru o altă soartă decât cea care se apropia atât de repede.

Trecerea celui de-al patrulea rechin n-a mai fost doar o tentativă ca a celorlalţi trei şi a durat ceva mai mult.

23

The *Lucky Star*
Şase zile mai târziu
1600 ora locală (Zulu -10)

Lucky Star, cu ofiţerul din Coast Guard aflat la comandă, naviga către un punct situat chiar deasupra epavei USS *Arizona*. Echipa lui Tombstone, împreună cu Tomboy şi cei doi Simpson, se aflau la pupa. Nimeni nu ordonase aşezarea în formaţie conform gradului, dar se simţea solemnitatea momentului prin liniştea subliniată de vocile sobre şi de ţinuta rigidă.

— Am ajuns, Admiral, a raportat Captain Henry. Gata pentru executarea ordinelor.

— Menţine nava la punct fix, a spus Tombstone. Nu vreau să ancorăm. Cred că *bătrâna doamnă* a încasat destule insulte la locul ei de veci.

— Nava la punct fix, *aye, sir*, a repetat ofiţerul din Coast Guard.

În liniştea de pe puntea-pupa, vizitatorii puteau auzi comenzile repetate mai întâi de ofiţerul de punte, apoi de timonier.

Motoarele lui Lucky Star şi-au redus turaţia până la un murmur înfundat. Funcţionau atât de încet, încât abia se puteau simţi vibraţiile transmise punţii, în contrast net cu sunetele aspre pe care le scoseseră cu o săptămână mai înainte.

E uimitor ce poate să facă Coast Guard, se gândi Tombstone. *Mă întreb unde au găsit fonduri ca să*

lustruiască această „puştoaică”. Dar, după un moment de reflecţie, a hotărât că repararea motoarelor nu era neapărat o problemă de bani. Nu, era sigur că pe o rază de o mie de mile nu exista nici un marinar care să nu fi insistat, implorat, sau chiar văitat, numai să i se permită onoarea de a lucra la reparaţiile acestui yacht. Piesele necesare au fost procurate prin contribuţia camarazilor din Navy. Nu au fost necesare intervenţii ierarhice, şi – o clipă – a zâmbit amintindu-şi de miile de marinari din Coast Guard şi Navy care se îmbulzeau pe cheu rugând să li se permită să ajute la repunerea în stare de funcţionare a micului vas.

Iar *Lucky Star* merita acest lucru. Deşi încă nu era nimic sigur, auzise de la unchiul său că senatorii şi *congressmen*-ii de Hawaii făceau lobby pentru desemnarea lui *Lucky Star* drept escortă de onoare permanentă pentru USS *Arizona*.

Aveau navele suflet? Poate camarazii săi marinari erau mai în măsură să răspundă, dar Tombstone credea că au. Oh, poate nu o viaţă atât de incandescentă ca a unui Tomcat, atât de rapid şi sigur în manevre la fiecare comandă a ta. Nu, dacă se gândea bine, o navă avea un suflet mai matur, mai cavaleresc – şi, poate, unul care ştia mai bine sensul zicerii „Să nu renunţi niciodată”.

S-a stârnit o mică agitaţie pe punte, când o gardă de onoare a înaintat cu pas maiestuos, cu drapelul flancat fâlfâind mândru în bătaia vântului, un om ducând o ghirlandă simplă de flori. Li s-a făcut loc, permiţându-li-se accesul la parapetul de la pupa. Tombstone a simţit în aer un miros de vopsea proaspătă şi a ştiut că nu doar motoarele au fost reparate.

Gornistul a păşit în faţă. Şi-a umezit buzele, şi tonurile triste ale „Taps”[1] a plutit peste ape. Notele alunecau uşor prin aerul marin dens, sclipind în lumina fierbinte a soarelui şi păreau că se scufundă singure în ocean. Tombstone spera că, într-un fel, marinarii care au navigat pentru ultima oară la bordul *Arizonei* aud şi ştiu – camarazii lor de azi păstrează convingerile.

Un capelan a păşit înainte şi a rostit o scurtă rugăciune acompaniat de o trompetă ce intona *Navy Hymn*.

De câte ori a auzit Tombstone cuvintele imnului, în diverse circumstanţe? Ele reverberau adânc în sufletul fiecărui marinar, dar niciodată n-au avut o mai profundă semnificaţie decât în acest moment, stând pe puntea cochetului yacht, înconjurat de bărbaţi şi femei care s-au evidenţiat în aceste zile, exact cum o făcuse şi *Lucky Star*.

Tombstone abia mai auzea vorbele capelanului în timp ce privea fix în apa limpede, la locul final de odihnă pentru atâţi oameni bravi. Şi-au făcut datoria atunci, şi au avut încă o dată ocazia să se ridice din mormânt la chemarea la datorie.

Într-un fel, ştia că ei ar fi fost mândri că nava lor, USS *Arizona*, a participat la o ultimă bătălie pentru patria ei.

DISMISS !

[1] Taps – semnal muzical militar (SUA) intonat de trompetă, la coborârea drapelului şi la ceremoniile funerare. Mai este cunoscut sub numele „*Butterfield's Lullaby*”, sau – după primul vers – „*Day is Done*”; echivalent „*Stingerea*”.